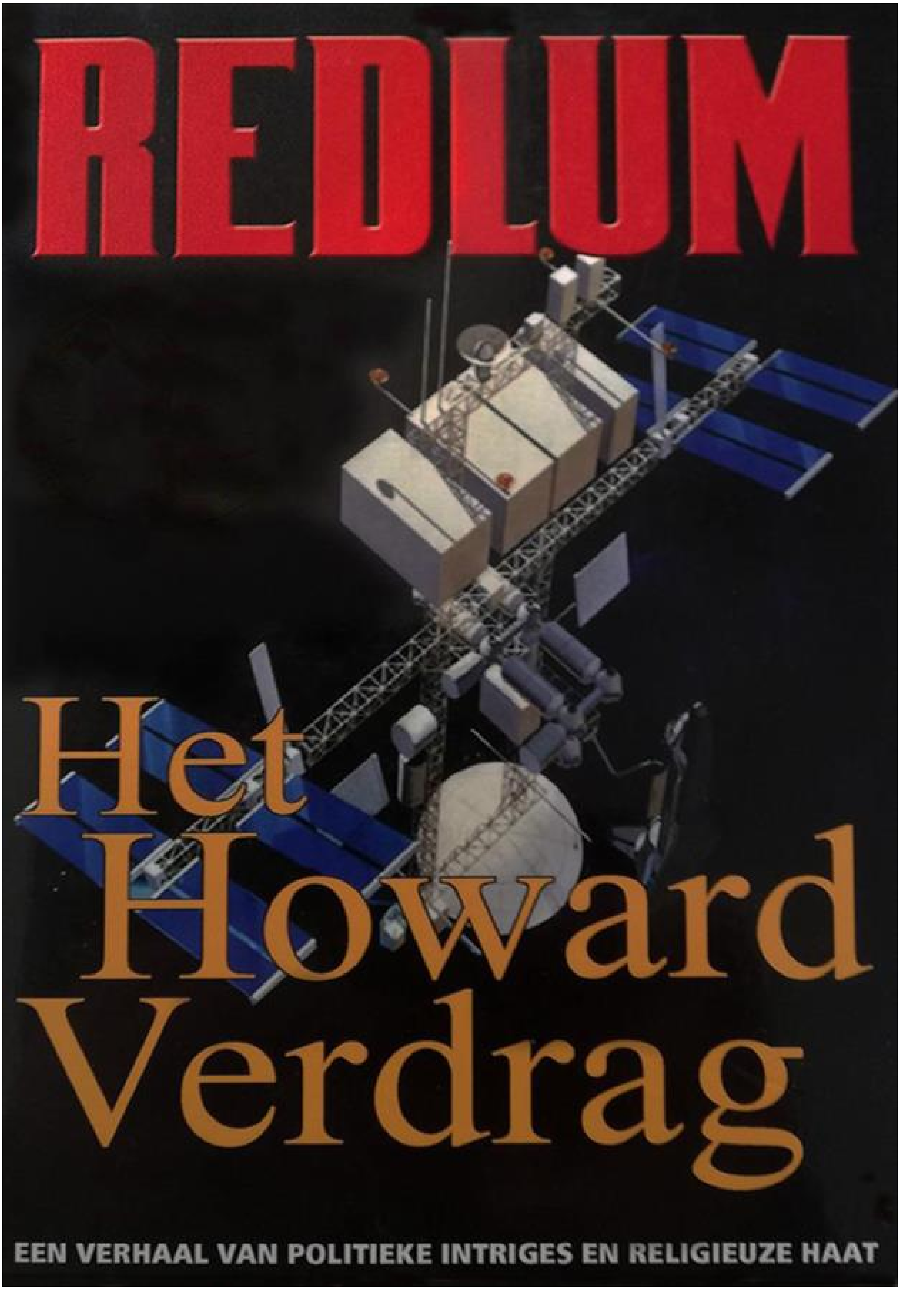
REDLUM
Het Howard Verdrag
EEN VERHAAL VAN POLITIEKE INTRIGES EN RELIGIEUZE HAAT

Het Howard Verdrag
1e print als ebook 2024
© 2024 Uitgeverij JUSTBOOKS Rotterdam

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie,
microfilm, digitale bestanden of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van Gerhardt Mulder.

No part of this book may be reproduced
in any form, by print, photoprint,
microfilm, digital files or any other means,
without written permission
from Gerhardt Mulder.

Omslagontwerp: Benjamin Gross.
Opmaak: Justbook Grafic.
Redactie: Renée Jongmans.

Het Howard Verdrag
ISBN: 9789079298174
NUR 335

Register.

Organisaties/bedrijven

The World Organization	**TWO** Verantwoordelijk voor het handhaven van vrede en veiligheid in de wereld, bestaande uit 75 stemgerechtigde leden, waarvan 35 leden van Dar el Islam en 40 van de World Council
World Council	Alle niet op de Islam gefundeerde landen in de wereld zijn verenigd in World Council
Dar el Islam	**DEI** De op de Islam gefundeerde landen in de wereld zijn verenigd in de Dar el Islam
Narb'allah	Terroristengroepering, hoort bij het MOSQ
World Federation	**WFH** Organisaties die onderdeel uitmaken van het Humanity de World Council.
Military Space-and Peace Programm	**MSPP** het vroegere NASA, ontwikkelaar van het Astros Project, bijgenaamd: de militairen
Bestronic	Bedrijf dat elektronische onderdelen maakt voor het MSPP
World Intelligence Service	**WIS** Het vroegere CIA
International Controlling of	**ICNS** De internationale controle op nucleaire & Spaceweapons en het gebruik van nucleaire en ruimtewapens

Personen:

Steel Brewer	De eerste zwarte President van USA
Dave McMurry	Inspector General van het Department of Justice
Brian Moorehead	Voorzitter World Council
Stanislaw Plockie	Opvolgend voorzitter World Council
Jorge Pedro da Rosa Lomba	Voorzitter World Federation of Humanity
Dante Deroubaix	Tijdelijke voorzitter, World Federation of Humanity
Monica Bluff	Directeur van World Intelligence Service

Scott Sunderland	Special agent no. SA14
Lance Blakefield	Special agent no. SA39
Nathan Scofield	Hoofd anti-terroristen-unit WIS
Said Ben Rashid	Voorzitter Dar el Islam
Bandar Ali Sabor	Hoofd van het Department of Islam Affairs
Xhavit Rudeina/Ben Hansson	
Wolf,	Agent van het MOSQ
Abdul Jibali/Juan Velasques	
Wolf,	Agent van het MOSQ
Hamada Frag	Vos en werknemer bij het MSPP
Bray Bronson	Verslaggever bij het World Satellite Network
Harvard Goodman	Rijke industrieel
Marjka el Boehari	Vos en vriendin van Dante Deroubaix

Yakazu 42.
De computer van het World Intelligence Service - niet veel groter dan een ijskast - was naar zijn Japanse ontwerper genoemd. Het elektronische en uiterst vernuftige instrument, met het brein van ? geleerden, stond in een kamer van tien bij twaalf meter op de bovenste verdieping van Hearst Tower, in de best bewaakte ruimte van het gebouw. Dat hield in, dat er altijd een gewapende beveiligingsagent was, die achter een balie zat en die de deur vierentwintig uur per etmaal bewaakte. Er waren twee deuren. De linkerdeur gaf toegang tot room 12002, waar een kleinere computer stond, die geautoriseerden de mogelijkheid bood te communiceren met het superbrein.
De Yakazu 42 zelf stond achter de rechtse deur.
Moro Asakuna - bijgenaamd: de Jap - was de enige die de ruimte van Yakazu 42 mocht betreden, met uitzondering van twee technici van de firma Nissako, die ieder kwartaal een dag onderhoud aan de computer kwamen plegen.
Naast dit superbrein waren er twee identieke computers.
De één stond in het Pentagon te Arlington ter beschikking van het NSA en de ander stond in het Witte Huis: respectievelijk de Yakazu 41 en 43.
De drie computers waren aan elkaar gekoppeld. Zouden er zich calamiteiten voordoen, dan was er altijd een computer waarop men terug kon vallen. Iedere nacht werd er automatisch een back-up gemaakt op een unit die in een brandvrije kluis stond en de drie computers werden door een eigen aggregaat van stroom voorzien.
In verband met hackers en elektronische aanslagen waren de Yakazu's niet op WorldNet aangesloten. Alle informatie kwam op een netcomputer binnen, welke gegevens door de operators werden ingevoerd op de grote computer.
Er waren slechts tien personen geautoriseerd om gebruik te maken van Yakazu. Deze waren: de President van Amerika, de voorzitter van de World Council, de Inspecteur generaal van het Department of Justice, het hoofd van het National Security Agency, de directeur van het WIS, de twee speciale agenten van het WIS, vanzelfsprekend de operators op het WIS, het Pentagon en die op het Witte Huis. De laatste drie: allen Japanners. Met uitzondering van deze drie maakten de geautoriseerden

gebruik van de netcomputers, waaraan een laserprinter en een identificatie-unit waren gekoppeld. Identificatie gebeurde via fingerprints en personal code.

Voorjaar 2024

New York

Scott Sunderland stond stil; hij bukte zich, trok de kleefklip van een van zijn zwarte laarzen vast en terwijl hij overeind kwam, knikte en grijnsde hij breed naar een blonde vrouw, die zich daarop verontwaardigd omdraaide. In zichzelf glimlachend om haar reactie slenterde hij verder door het Central Park. Hij had haar toegeknikt, omdat ze hem aan Eliza deed denken: zijn vrouw die zes jaar geleden aan een hersentumor was gestorven. Scott dacht met weemoed aan de eerste maanden na haar dood, toen hij totaal ontredderd was en zijn troost had gezocht in de drank. In die dagen werd zijn levensgezel een zilveren flacon. Een fraai antieke flacon die nog van zijn grootvader was geweest en die hij iedere morgen, uit eerbied voor zijn voorvaderen, tot de dop met wodka vulde.
'Drank is een slechte remplaçant voor mijn vrouw, maar het verwarmt mijn hart,' antwoordde hij steevast, wanneer iemand van de dienst hem attendeerde op het kwaad van alcohol. Maar nu beheerste hij het drinken. Vandaag blijf ik nuchter, had hij zich vanmorgen voorgenomen; echter de gedachte aan de wodka liet hem stoppen en hij tastte naar zijn achterzak. Op het moment dat hij een slok nam, zag hij de controller vanuit zijn ooghoeken. Ze zag hem drinken en met enige gêne veegde hij met de rug van zijn hand langs zijn lippen. De vrouw met het lange zwarte haar, dat tot op haar schouders viel, werkte bij de dienst en hij had al enkele malen een praatje met haar gemaakt. Scott herinnerde zich haar naam: Luciënne. Zijn helblauwe ogen lichtten op, toen de vrouw, samen met het jongetje dat ze aan de hand had, naar hem toe kwam.
'Hi,' zei ze geamuseerd door zijn verlegenheid, 'geluncht?'
Hij knikte en stak één van de lange, dunne sigaren op, die in zijn borstzak zat.
'Ja, wanneer ik niet op pad ben, wandel ik hier meestal tussen de middag;' hij knikte naar het jongetje; 'je zoontje?'
'Dit is Clarence!' Ze trok de jongen naar voren die zich half achter haar schuil hield. Gelukkig was Luciënne niet één van die moeders die haar kind verplichtte vreemden een handje te geven.

Als bij afspraak slenterden ze samen verder in het diffuse licht van de zon, die ergens ver boven hun hoofd scheen. Door smog en koolmonoxyde was deze veranderd in een blauwe discus die, op sommige dagen zoals deze dag, de warmte op de aarde drukte.
Luciënne, Scott en het jongetje passeerden de vrouwen en mannen, die loom in het gras lagen en zonder uitzondering in kleding van baika waren gehuld; een nieuwe stof, vederlicht en ademend. Sommigen gebruikten handventilatoren, daarmee arrogant de haat negerend van de biotopen, die zichzelf met papieren of bamboe waaiers koelte toewuifden en die meenden, dat de uiterst kleine plutonium batterijtjes van de ventilatoren verboden dienden te worden.
'Belachelijk,' meende Scott.
Luciënne was het daarmee oneens.
'Dankzij dit soort fanatisme heeft de wereld een kans tot overleven,' zei ze, terwijl haar bruine ogen hem ernstig aankeken. Hun discussie werd daarop zo fel, dat het leek alsof ze ruzie hadden. Tegenover het speelgoedpaleis van Schwarz verlieten ze het Park en onbelemmerd staken ze de 72e straat over.
Het voortdurend protest tegen milieuvervuiling, tezamen met de verregaande ontwikkeling van de telecommunicatie en het WorldNet, hadden het zakelijk gebruik van de auto sterk teruggedrongen en in het jaar 2022 was een wet van kracht geworden, die het gebruik van gemotoriseerde vervoermiddelen enkel met een drivers-permit toestond.
Op de hoek van de 5th Avenue bestegen ze de twaalf marmeren treden van Hearst Tower.
'Ik breng Clarence naar de crèche; ik zie je nog wel,' zei Luciënne ten afscheid.
De crèche van de World Intelligence Service was op de begane grond. Scott nam de lift naar de vierentwintigste verdieping waar de veiligheidsdienst was gehuisvest.
Nadat ze haar zoontje had weggebracht en de gewatteerde deur van Controlekamer A had gesloten, keek Luciënne door het raam naar de vier vrouwen, die ieder achter hun eigen paneel met bedieningstoetsen zaten.

Niemand keek op. Groetend knikken had geen nut, want de controllers waren geconcentreerd aan het werk.
Luciënne trok de witte jas aan, die ze uit haar garderobe kastje nam.
'Heb je het ongeluk op de Queensboro bridge nog gezien?' vroeg ze aan haar collega Holly, die net voor haar was binnengekomen; 'transit uit de rails, minstens twintig minuten oponthoud!'
De roodharige vrouw schudde haar hoofd. 'Ik kom uit Greenwich; ik heb bij Vance geslapen.' Een blos kleurde haar wangen, want ze had enkele dagen geleden nog beweerd. dat ze niets, maar dan ook niets meer met dat waardeloze figuur te maken wilde hebben.
'Ja, ja!' Luciënne liep grinnikend naar het tweede panel en tikte controller A 14 op haar schouder. 'Ik neem het over liefje, ga jij maar lekker naar huis!', om in dezelfde adem te vervolgen: 'nog iets bijzonders gebeurd?'
'Nee, niets!'
Opgelucht, omdat haar inspannende dienst erop zat, stond controller A 14 op en wendde haar blik naar Luciënne.
'Ja?'
Luciënne knikte.
De vrouw trok haar magneetkaart uit het station en Luciënne duwde haar kaart er in; dat deden de controllers binnen de voorgeschreven tijd van twee seconden.
In de rechterbovenhoek van het scherm verscheen het nummer van Luciënne: A 67.
De A wilde zeggen, dat de controller aan de hoogste eisen voldeed, wat inhield een uiterste aan concentratievermogen en een uitzonderlijke reactiesnelheid. Vanaf het moment dat ze haar magneetkaart in het station had gestoken, was Luciënne verantwoordelijk voor panel 2.
A 14 had haar hoofdtelefoon afgezet; haar haren naar achteren gestreken en na een tikje op Luciënnes schouder, was ze naar de deur gelopen.
Direct nadat ze de plaats van de vrouw had ingenomen, zette Luciënne haar hoofdtelefoon op haar zwarte haar en ze vestigde haar bruine ogen waakzaam op de monitor, waarop in frequentiegolven de WorldNet verbindingen werden getoond. Haar slanke handen rusten ontspannen op de spatiebalk van het toetsenbord voor haar.

Door de dienst werden alleen vrouwen als controllers opgeleid. Onderzoek had uitgewezen, dat de combinatie van de twee gevraagde eigenschappen: concentratievermogen en reactiesnelheid, bij vrouwen sterker waren ontwikkeld dan bij mannen. Controllers waren getraind om in eenheden van duizendste seconden te denken en op een balk onderin de monitor tolde de tijd in duizendste seconden mee.
Het was 15.32.41263 toen iets roods over het scherm flitste en het woord: confidential op de monitor knipperde. In een reflex reageerde Luciënne met haar ringvinger drukte ze de x-toets in, die het bericht onleesbaar zou maken.
'Shit!' Haar stem klonk schril van opwinding en haar rechterhand drukte tegelijkertijd op de knop naast het toetsenbord, waardoor the leader het sein kreeg, dat het bericht op panel 2 ogenblikkelijk nagetrokken diende te worden. Deze knop zorgde er tevens voor, dat de lijn dertig seconden open werd gehouden, zodat de afzender kon worden getraceerd.
Terwijl ze volop bezig was, klonk de geïrriteerde stem van the leader in haar oor.
'Ja?'
'Een ongemelde confidential, code Q7.'
'Ongemeld; weet je het zeker?'
'Ik ben het aan het checken.'
Haar vingers dartelden over het toetsenbord en na enkele seconden zei ze overtuigd: 'Ongemeld, honderd procent!'
De geagiteerde vloek van de man werd onderbroken, doordat hij de hoorn op de haak gooide.

WIS - VD - dagrapport: 17 mei 2024
Bericht: 42861.
Rapporteur: A 67.
Status bericht: Confidential.
Tijd 15.32.41263 tot 15.32.41646
Van: Militair Space and Peace Programm Houston Texas
Naar: autocon.bill@wn.jordan
Opmerkingen: Q7. Informatie van een con-fidential station, bericht onbekend.

Tijd te kort voor scrambler.

Het rapport werd opgeborgen in het elektronische archief en een kopie ging naar de Yakazu 42.

De gehele middag had het beeld van Luciënne door Scott's gedachten gespeeld. De vrouw had hem op een bepaalde manier aangekeken en hij had het gevoel gekregen, dat ze hem aardig vond. Uit nieuwsgierigheid, althans dat maakte hij zichzelf wijs, had Scott op de Yakuza haar file gelicht. Luciënne was 44 jaar oud, had een zoontje van vijf jaar en ze was de weduwe van Bob Laman; een brandweerman die drie jaar geleden, tijdens het uitoefenen van zijn beroep, was verongelukt. Thuis gekomen had Scott zichzelf een whisky ingeschonken en was aan tafel gaan zitten. Hij ontdekte zichzelf in de spiegeltegels, die hij lang geleden tussen twee boekenkasten had geplakt, en hij zag eruit, zoals hij zich voelde: oud en gedeprimeerd. Dat kwam doordat hij met Luciënne had gesproken en zich voor het eerst sinds jaren weer wat illusies maakte. Maar nu hij zichzelf in de spiegel zag, begreep Scott, dat hij nooit zou kunnen wedijveren met een man van vijfenveertig. Goed hij was sterk, en ondanks zijn buikje had hij geen slechte bouw. Je mocht het zelfs goed noemen, wanneer je zijn figuur afzette tegen zijn leeftijd. Hij keek naar de lijnen op zijn gezicht en de flinke Griekse neus, die zijn gezicht opsierde en die, samen met de staalgrijze en enigszins krullende baard, aan de Titiaans buste van Homerus deed denken. Althans, dat had Eliza altijd beweerd en hij kon zijn kritische ogen niet van zijn spiegelbeeld afhouden. Ik ben precies het tegenovergestelde van wat men van een special agent verwacht, ik zie er verdomme uit als een bejaarde schipper. Hij haalde zijn schouders op en nam een slok van het glas whisky, dat al die tijd op hem had gewacht. Met zijn negenenvijftig jaren was Scott de oudste medewerker van het WIS, maar met zijn donker geverfde haren en de felblauwe ogen gaf je hem die leeftijd niet. Hij was een geboren en getogen Yorker en een echte fan van The Rangers. Iedere keer wanneer het ijshockeyteam in de arena van Madison Square Garden speelde, zat Scott in vak C, derde rij, plaats veertien. 'Al dertig jaar lang,' reageerde hij

altijd vol trots, wanneer zijn geliefde sport ter sprake kwam. Tot vandaag waren de dienst en The Rangers het enige dat Scott aan deze aarde bond.

Zondag 25 augustus

New York

Uit de speelgoedzaak van Schwarz stapte een man met lichtblond haar, zonder twijfel geverfd, die in een lichtgrijze pantalon was gekleed, waarboven hij een wijdvallende witte blouse droeg. Hij tikte tegen de ruit van één van de yellow cabs, die in een rij langs het trottoir stond. De chauffeuse scheen te slapen. Pas na herhaald tikken opende ze haar ogen, knikte en drukte vervolgens op een knop op het dashboard. Er flikkerde een rood lampje op en de man duwde daaropvolgend zijn identiteitskaart in de gleuf naast de spiegel. Ongeduldig, van de ene voet op de ander wippend, wachtte hij tot het woordje okay op het display verscheen en een zoemertje meldde, dat het portier kon worden geopend. De man stapte snel in, verlangend naar de koelte van de wagen. 'WSN,' zei hij zacht, toen hij zich met een zucht achterover in de kussen liet zakken. De donkere vrouw achter het stuur, waarschijnlijk een Portoricaanse, schakelde in en trok de auto trok nagenoeg geruisloos op. Door de zijruit keek de man een ogenblik naar de voetgangers die langs de ramen van de warenhuizen drentelden. Vanavond kleven ze hopelijk weer aan de buis, dacht hij, en de chauffeuse zag in het spiegeltje een glimlach op het gezicht van haar passagier verschijnen.

Bray Bronson was zich bewust van haar blik; hij was herkenning en bewondering gewend. De sterreporter van het WSN - World Satellite Network - knikte naar de twee bruine ogen in de spiegel, terwijl zijn hand op zoek ging naar de capsule die hij, na de heimelijke overdracht, in zijn rechter broekzak had gestopt. Op de dagen dat hij beroemdheden moest interviewen, was hij altijd wat gespannen en de gele capsule zou hem ook nu weer helpen, dat wist hij zeker. Het was een illegale maar natuurlijke drug, gemaakt van de schors van de Yokimbeboom, die hij van één van de winkelbediendes in Schwarz had gekocht. Met geld is alles te koop, meende Bray en opnieuw trok de wat vreemde grimas over zijn gezicht. Het was niet de eerste keer, dat hij het spul innam en hij wist uit ervaring, dat hij zich voor veertig dollar minstens twaalf uur geestkracht had aangeschaft.

Zoals iedere keer weer schrok hij toen op ooghoogte een zilverkleurige transit voorbij schoot; het was de lijn die Manhattan met de Bronx verbond. Met een interval van zes minuten suisden de gestroomlijnde hovercrafts, bestemd voor passagier of vrachtvervoer, over de betonnen monobaan.

In de entree van het WSN gebouw aan de 52e Street speelde een oude, magere neger trompet. Hij leunde met zijn rug tegen de grijze leisteen van de muur en met gesloten ogen toverde hij meeslepende bluesklanken uit het oude blaasinstrument vol butsen.
De entree van de televisiemaatschappij gaf de trompetspeler het gevoel, dat hij erbij hoorde; een vorm van claim of fame, en de portier van de WSN scheen de waarde van het-erbij-horen te beseffen, want in tegenstelling met andere muzikanten werd de oude man met rust gelaten.
De langzame treurige klanken wisselden van kleur, doordat zijn hand de hoorn gedeeltelijk afdekte en de treurige melodie steeg naar de vierde etage waar Bray Bronson in de stoel van de grimeur zat. Met gesloten ogen luisterde de sterpresentator naar de meeslepende klanken, die als achtergrond fungeerden voor de vragen die de scriptgirl voorlas. Standaardvragen die de redactie van eye and ear voor het komende televisie-debat had samengesteld, maar waarop hij tijdens het dispuut, net als de trompetspeler, vaardig zou improviseren.
Toen het meisje klaar was met haar werk, keek ze hem vragend aan.
'Je hebt een mooie stem,' zei Bray goedgehumeurd.
Het meisje bloosde bij die lof. 'Als intro is er een mooie documentaire mister Bronson; ik heb die al driemaal gezien,' zei ze, toen ze hem het script overhandigde.
Bray knikte enkele keren, terwijl hij het papier met vragen opvouwde en in zijn borstzak stak. 'Okay love, bedank ze op de redactie maar van me.'
Terwijl de grimeur met een grote dot watten zijn onderkinnen poederde, dacht hij aan het komende debat. Met de toename van mijn populariteit ben ik wel steeds luier geworden. Vroeger bereidde ik mijn interviews altijd terdege voor, maar tegenwoordig laat ik alles aan de redactie over.

Laat ik die documentaire toch maar eens bekijken, besloot hij en tevreden met dit voornemen leunde hij opnieuw achterover.
Bray was er trots op, dat hij het voor elkaar gekregen had, dat de twee belangrijkste voorzitters van de aarde, die van de World Council en die van de Dar el Islam, voor de WSN een discussie zouden houden. Voor de WSN was wat al te letterlijk uitgedrukt, want de voorzitter van de World Council zou zich in een studio in New York bevinden en die van de Islam in een studio in Cairo.
De WSN zou het debat 'live' uitzenden en door de media werd het tweegesprek als het zoveelste probeersel beschouwd om de nerveuze spanning tussen de twee fronten te ontladen.
Er was door de programmaleiding een zendtijd van anderhalf uur uitgetrokken. Voor de feitelijke discussie zou de film: The holy egoïstic worden getoond. Een documentaire die een overzicht zou geven van het Christendom, de Islam en het Jodendom.
Nadat hij de kamer van de grimeur had verlaten, liep Bray naar de projectiekamer waar een oude man met een lange, grijze paardenstaart de krant zat te lezen.
'Hi Ben.'
De man keek op van zijn krant en grijnsde; daarbij trok hij zijn lippen zo hoog op, dat het roze verhemelte van zijn kunstgebit zichtbaar werd.
'Dag Bray,' reageerde hij, 'koffie?'
'Ik pak het zelf wel.'
Bray nam één van de kopjes die bij een thermoskan stond, schonk dit vol en ging vervolgens naast Ben aan tafel zitten.
'Doe me een plezier en draai de documentaire eens af, die voor eye and ear wordt uitgezonden. Ben knikte en stond moeilijk op uit de stoel.
'Ik ben zo terug!'
Toen Ben de beeldplaat haalde, gingen de gedachten van Bray naar zijn oude makker, die hij nu al zo'n veertig jaar kende. Beiden hadden ze met een sportbeurs op de Universiteit van Miami gestudeerd. Bray, toen nog ingeschreven in de burgerlijke stand van New York als Henry Tucker, studeerde klassieke letteren en Ben studeerde maar wat. Hij was één van de meest belovende amateur boksers van Miami geweest; Bray zat in die tijd in het basketbalteam van de Universiteit. Via de sport was hij in de

sportverslaggeving terechtgekomen. Omdat er weinig emplooi was voor een afgestudeerde classicus, had Henry Tucker zich op de journalistiek geworpen en zich langzaam omhooggewerkt tot Bray Bronson, de meester van het diepte-interview. Ben had het in sportief oogpunt verder gebracht: zilveren medaille - halfzwaargewicht - op de Olympische Spelen van 1984. Maar voordat hij in het profcircuit terecht zou komen, was hij bij een auto-ongeluk zijn rechtervoet kwijtgeraakt en ook al kon hij met een kunstvoet prima lopen; zijn bokscarrière was ten einde. Ik heb heel wat meer geluk gehad, meende Bray op het moment dat Ben met de plaat terugkwam.
'Laat maar es zien.'
Ben schoof de beeldplaat in de recorder, ging vervolgens naast Bray zitten en overhandigde hem de afstandsbediening. 'Ga je gang!'
Door een druk op de knop werd het licht in de projectiekamer gedempt en het televisiebeeld gevuld. De producent van de documentaire: the holy egoïstic, had heel plastisch, door mixage van tekenfilm, eigen opnames en gedeelten uit bestaande films, een overzicht gegeven van het ontstaan van de drie godsdiensten uit de verschillende Arabische stammen. Eerst het Jodendom, daarna het Christendom en als laatste de Islam.
'Verrek, alle godsdiensten stammen af van een stelletje nomaden dat door de woestijn trok,' hoorde hij Ben naast zich mompelen, 'wist jij dat, Bray?'
Toen hij geen antwoord kreeg, zag de oud bokser, dat Bray strak naar het beeld staarde.
Een fraaie opname bracht de polemische teksten in de koepel van de Rots in Jeruzalem naar voren. Deze koepel was eind 7e eeuw gebouwd door Abd el Malik en in de teksten maakte de Islam aanspraak de opvolger te zijn van het Joden- en Christendom. In een tekenfilm van de Georgiër: Lado Shevernadze, werd duidelijk de agressiviteit van de Islam getoond met de bezetting - in het begin van de 8e eeuw - van Andalusië; het Iberische schiereiland; met het bewind van de Omajjadenfamilie en de onbetwistbare Islamitische zetel in Cordoba, waardoor de Islam zeven eeuwen in Zuid Europa stand hield. Ook werd de herovering van Constantinopel, Antiochië en Jeruzalem op de Islam, tijdens de twee

eeuwen van kruistochten, door Lado verbeeld. Zogenaamde heilige oorlogen waarmee Keizer Alexios I Comnenos, met toestemming van Paus Urbanus II, op het eind van de 11e eeuw begon.
'Stukje vakwerk,' zei Bray toen de film eindigde met donkere wolken die voor een halve maan schoven, 'maar het slot is suggestief en wel erg voor het Christendom.'
Voor het eerst sinds lange tijd zat Bray al ruim vijf minuten voor de uitzending op zijn plaats in de studio. Hij had zoals gewoonlijk een glas port gedronken. De fles Coca Cola, sponsor van eye and ear, èn waaruit hij tijdens de uitzending verplicht was te drinken, had hij met koude thee gevuld. Van Cola ging hij boeren; dat was hem onder grote hilariteit van de crew tijdens een testuitzending overkomen.
De geluids- en beeldverbindingen met New York en Cairo waren gelegd en Bray zat, terwijl hij nog enkele papieren voor zich op het bureau schikte, te wachten op het sein van de regie. Op twee monitoren zag hij respectievelijk Said Ben Rashid en Brian Moorehead.
Achter Said was een kleurrijke dia van de piramide van Cheops geprojecteerd en achter de voorzitter van de World Council een stemmige plaat van een schemeravond in de Grand Canyon.
Aan de trekken op hun gezicht merkte Bray, dat ook de beide wereldleiders erg gespannen waren en hij vroeg zich af of die mannen ook tranquillizers hadden ingenomen.
Plotseling zag hij vanuit zijn ooghoek het beeld uit Cairo veranderen; er dook een kale man op die naast Said aan tafel schoof.
'Wie is dat?' vroeg Bray geërgerd aan de regie.
'Weten we niet,' klonk het metalig in het minuscule oordopje; 'we vragen het even!'
Na een paar seconden hoorde hij: 'Het is een tolk, Said spreekt vloeiend Frans, maar zijn Engels is gebrekkig.'
'Verdomme, waarom hoor ik dat niet eerder?'
Uit ervaring wist Bray, dat met het gebruik van tolken de spontaniteit uit een debat verdween. 'Klootzakken,' mompelde hij korzelig en hij keek naar de drie digitale klokken die de tijden in Tokyo, London en New York aangaven.
Hij rekende uit, dat het in Cairo nu tegen het middaguur liep.

'Nog dertig seconden,' klonk het in zijn oor.
Bray trok de revers van zijn jasje recht, trok de witte manchetten uit de mouwen, vouwde zijn handen met de toppen van de vingers tegen elkaar en op zijn gezicht verscheen de bekende Bronson glimlach. De laatste vijftien seconden werden door de regie afgeteld en toen op de monitoren de introbeelden van eye and ear verschenen, wachtte hij op het moment, dat de hand van de regisseur naar beneden zou vallen.
Met zijn diepe bariton, volgens kijkrapporten één van de belangrijkste oorzaken van de hoge kijkdichtheid van het actualiteitenprogramma, stelde hij de beide voorzitters voor aan de kijkers.
Bray knikte vriendelijk naar de camera en stelde vervolgens zijn eerste vraag aan Said. Hij deed dat heel rustig, want het afvuren van vragen was nog niet aan de orde; dat zou later wel komen.
'Is het waar, meneer Ben Rashid, dat Dar el Islam bezig is met de ontwikkeling van een nieuw nucleair wapen?'
Door de tolk liet het antwoord van de voorzitter even op zich wachten.
'Nee, geen nieuw wapen,' zei Said kalm en geen spier in zijn gezicht vertrok bij die vermoedelijke leugen. Op de andere monitor zag Bray, dat Moorehead zijn wenkbrauwen optrok en dat er een glimlach met nauw verholen spot om de lippen van de eerste man van de World Council speelde.
'Geen nieuw wapen dus,' concludeerde Bray, 'maar is het dan, meneer Ben Rashid, een bestaand wapen, dat u hebt gemodificeerd?'
De zwarte, borstelige wenkbrauwen van de man in Cairo daalden dreigend.
'Nee, wij beantwoordden de agressieve daden van de World Council niet.' De tolk wachtte even met vertalen, omdat Said na een korte onderbreking verder ging. 'Mister Moorehead en ik zijn een span paarden,' het vergelijk toverde een donkere lach op zijn gezicht. 'Wij zijn een span Arabieren; paarden die bekend staan om hun temperament en wij zijn door de World Council verplicht om samen met hen de strijdwagen te trekken, waarvoor ze ons hebben opgetuigd. Wij moeten meelopen om niet onder de wagen te worden vermorzeld.'
'Moorehead,' hoorde Bray van de regie.

Bray wilde de voorzitter zijn eerste vraag stellen, maar Brian was hem voor en hief zijn hand op. ‘Onzin,’ zei de man en duidelijk zichtbaar toonde hij een nauw bedwongen woede.
Bray wist, dat dit het bespelen van de kijkers was, want de woorden van Said Ben Rashid rechtvaardigden deze woede niet.
‘Is het niet zo meneer Ben Rashid, dat jullie een monotheïsme belijden die de Islam boven andere godsdiensten stelt?’ vroeg Moorehead. Zijn hoofd hield hij naar de monitor gekeerd waar het beeld uit Cairo werd vertoond en hij ging verder: ‘en is het niet zo, meneer Ben Rashid, dat de Islam tegen het eind van de vorige eeuw is begonnen, onder de noemer van het fundamentalisme, agressie te tonen tegen het Christendom of de westerse cultuur en is het dan vreemd dat de World Council ten opzichte van de Islam enige achterdocht koestert?’
Tijdens de laatste woorden van Brian had Said beide handen opgeheven en hij liet daarbij zijn handpalmen zien, alsof hij wilde tonen dat hij ongewapend was.
‘De ene mens is voor de andere een wolf,’ reageerde hij via de tolk, ‘en datzelfde geldt ook voor de religie.’
Said zocht in het stapeltje papieren voor zich op tafel, pakte een vel en hield dat voor de camera. Miljoenen kijkers zagen een tekening van de aarde met daaromheen een gordel van satellieten.
‘Dit is het project Astros! Het is een ontwerp dat gedurende de afgelopen twaalf jaren is ontwikkeld door uw Military Space and Peace Programm in Houston.’ De camera zoemde verder in en Bray zag, dat er grote zweetdruppels op het voorhoofd van Said waren verschenen. ‘Wanneer het Astros-project wordt uitgevoerd, is onze aarde in handen van de World Council.’ De Arabier draaide zijn rechterhand om en wees met zijn wijsvinger recht in de camera. ‘Dat is voor u in het westen misschien een geruststellende gedachte, maar voor ons Islamieten is dat een nachtmerrie!’
Er viel een korte stilte en juist op het moment dat Bray naar Moorehead wilde switchen, wiens gezicht ongeloof en onrust uitdrukte, ging Said verder: ‘De World Council maakt een vergissing, als zij denkt, dat wij een heilige oorlog voorbereiden. Wat wij willen is evenwicht, want evenwicht tussen u en ons is de garantie voor vrede.’

Bray sidderde onder de golf adrenaline die door zijn bloed stroomde. Tientallen gedachten besprongen hem: Verrassing door de informatie die Cairo bezat van het geheime project Astros, iets waarvan zelfs de westerse media geen kennis had; verbazing doordat de Islam dit in zijn programma kenbaar maakte, maar bovenal het succes en het gevolg voor de kijkcijfers van zijn programma.
'Hoe komt u bij deze wetenschap?' Het was zijn vakmanschap die deze vraag stelde, want zijn gedachten waren nog niet los van de euforie die in zijn hoofd danste.
Voor het eerst verscheen er iets van een glimlach op het gezicht van de man in Egypte. Hij dronk uit het glas thee, dat naast hem stond en stak zijn handen in de mouwen van de zwarte kaftan.
'U hebt het WIS en u infiltreert in het MOSQ. Let wel, bij dit soort van activiteiten werkt dat veelal op basis van wederkeerbaarheid.'
'Moorehead,' brulde de regie in zijn oor.
'Uw reactie meneer Moorehead?'
De gedachten van de voorzitter van de World Council struikelden over elkaar. Zij weten alles, wist hij plotseling; ik had me voor dit kut interview niet moeten lenen. Het beste was alles maar te ontkennen of om de onnozele hals te spelen.
'Dit is echt onzin,' de stem van Moorehead was een octaaf hoger geworden en transpiratie liet zijn voorhoofd glimmen.
Aan het rode lampje op de monitor zag Bray, dat de regie het New Yorkse beeld uitzond en dat gaf hem de gelegenheid even naar de cameraman te knipogen en te grijnzen.
'Het is, dat ik in de goede trouw van meneer Ben Rashid geloof,' vervolgde Brian Moorehead, 'maar ik kan wel stellen, dat meneer Ben Rashid verkeerd is geïnformeerd en dat het MOSQ een vies spelletje speelt'.
'Non, non,' het was Ben Rashid en niet de tolk die Brian onderbrak. 'Nous avons la preuve au près de nous.'
De dia van de piramide van Cheops verdween en daarvoor kwam een technische tekening in de plaats. Na enkele seconden werd deze gevolgd door een tweede, een derde, een vierde, etcetera. Bray keek door het glas naar Yan, de regisseur en vragend trok hij zijn wenkbrauwen op.

‘Doorgaan!’ klonk het in zijn oor en hij zag de lippen van Yan synoniem aan die woorden bewegen en daarna vertrok deze zijn mond in een cynische grijns; ‘een beeld zegt meer dan duizend woorden.’
Onze filosoof dacht Bray en hij wendde zich tot Said.
‘Mag ik de eerste nog eens zien?’, vroeg hij vriendelijk.
De moslimleider knikte en even later werd de eerste afbeelding opnieuw geprojecteerd.
Op de monitor zag Bray, dat de regie het beeld had uitvergroot en miljoenen kijkers kregen een gedetailleerd beeld van het Astros-project. Men zag de aarde, waaromheen, op vijfhonderd kilometer hoogte, vier satelietengordels cirkelden. Iedere gordel werd gecontroleerd door een bemand ruimtestation waaraan een energiecentrale was gekoppeld, die zonlicht omzette in energie. Bray begreep, dat iedere satelietengordel daardoor onafhankelijk van elkaar kon functioneren.
‘Mag ik de volgende zien?’
Deze afbeelding toonde een permanente maanbasis waarvandaan het Astros-project werd geleid. Er waren enkele koepelvormige verblijven geschetst met ieder een eigen leeftemperatuur. Andere afbeeldingen toonden koepels, die een hydrocultuur herbergden, waar groenten en fruit werden gekweekt en ook was op de maan een ondergrondse kweekreactor gesitueerd.
‘Brian staat in zijn blote reet!’
De stem van Yan toeterde in zijn oor en ondanks de spanning glimlachte Bray. Het was werkelijk adembenemend wat de Islam uit de keuken van het westen had gestolen en dat de Arabieren zonder ook maar enig voorbehoud in hun programma toonden.
De volgende afbeelding liet een detailopname zien van een onbemande satelliet uit de gordel. Deze was uitgerust met drie atoomraketten. Op de volgende stonden drie satellieten die raketten meedroegen met koppen, waarop Pakon 37 was geschreven. Bray, die eens een documentaire over oude zenuwgassen, zoals Tabun, Soman en Sarin, had gezien, begreep dat dit het nieuwe zenuwgas was dat in 2018, zo’n zes jaar geleden, in Japan was ontwikkeld. De afbeeldingen volgden elkaar in snel tempo op.
Vanuit zijn ooghoeken zag Bray plotseling beweging op de monitor in New York. Terwijl miljoenen kijkers in de wereld aan het beeld

gekluisterd waren, stond Brian Moorehead op en zonder verder nog een woord te zeggen verliet deze de studio.
Het hele interview had nog geen vijftien minuten geduurd.

'Die zakkenwassers van de WSN hebben het geweten,' fluisterde Moorehead woedend voor zich heen, toen hij in een cab stapte, die optrok en richting Queens reed. 'Ik vergeef het die oude flikker nooit, dat die me zo in de val heeft laten lopen'.
Met een scherpe bocht draaide de cab Park Avenue op.
'En die flikkers van de regie ook!' ging hij in zijn alleenspraak verder; 'ze hebben me daar gewoon voor schut gezet, terwijl die muzelman de wereld kond' deed van het Astros-project. De President had in moeten grijpen. De veiligheid van de wereld loopt door dit onbezonnen gedrag gevaar. Ja, ik moet er voor zorgen, dat de President controle krijgt op de zenders, zodat hij in tijd van nood zo'n zender uit de lucht kan halen. Dit zet ik als één van de eerste punten op de volgende vergadering!'
Plotseling schoot het telefoongesprek, dat hij enkele dagen geleden had gevoerd in zijn herinnering en een koude rilling trok over zijn rug. De stem had zijn medewerking verzocht om het convenant, betreffende het Astros-project, zo geluidloos mogelijk door de politiek te loodsen, maar nu gebeurde dit!
De chauffeur claxonneerde doordringend naar een voetganger, die schuin de weg overstak en die laconiek reageerde door zijn middelvinger op te steken.
'Er zit een luis in de pels van de World Council, want welke shithead had die informatie naar Cairo doorgespeeld?'
De cab was de Queensboro Bridge over gesneld en draaide met een grote lus de Vernon Boulevard op, waar de chauffeur voor het appartementencomplex stopte. Brian betaalde de man door de creditcard door het leesapparaatje te trekken en zijn 'okay' pincode in te tikken.
Cecile had hem kennelijk aan zien komen, want ze had al een glas Bells ingeschonken, toen hij de woonkamer binnenstapte.
'Dag schat, het was niet zo best hè?' begroette ze haar man.

‘De klootհommels!’ Brian nam het glas aan en liet zich in een stoel vallen. ‘De smerige kloothommels,’ zei hij nog eens, nadat hij een flinke slok had genomen en met een druk op een knop op de afstandsbediening de televisie had aangezet.
‘Het was gemeen, maar je had niet weg moeten lopen,’ zei Cecile, die naast hem ging zitten, ‘weglopen is een teken van onmacht.’
Brian zweeg en dronk peinzend van de whisky.
‘Ik weet het,’ zei hij plots op een begrafenistoon, ‘maar ik was onmachtig, té onmachtig om ook maar iets van verweer te kunnen verzinnen. Ik kon verdomme toch ook niets zeggen!’ Zijn woede laaide weer op. ‘Had ik dan moeten zeggen, dat Ben Rashid loog? Dan zou over enkele maanden uitkomen, dat ik de miljoenen kijkers voor heb zitten liegen en daar pas ik voor.’
Cecile zat solidair enkele minuten zwijgend naast hem, toen stond ze op en ging naar de keuken, terwijl Brian zich een tweede glas inschonk en om zijn gedachten wat af te leiden keek hij naar een programma over grootoorvossen in de Kalahari woestijn.
Het was al over twaalven, toen de telefoon ging.
'Wie kan dat nou zijn?' vroeg Cecile geschrokken. Ze zat tegenover hem aan tafel te lezen en nam net op dat moment een slok van het glas port. De vrouw merkte niet, dat Brians arm trilde, toen hij de hoorn opnam.
‘Moorehead,’ snauwde hij.
Cecile zag zijn gezicht veranderen in een uitdrukking van wanhoop en angst.
‘Jazeker,’ hoorde ze. Haar man luisterde zwijgend en lijkwit, zonder een woord te zeggen, legde hij de hoorn op de haak.
‘Wie was dat?’ vroeg Cecile, die zag dat haar man door overvloedige transpiratie drijfnat was geworden.
Grauw antwoordde hij: ‘dat gaat je niets aan, vraag me er niet naar.’

Bray Bronson liep handenwrijvend naar de regiekamer.
‘Die zakkenwasser rende weg,’ grinnikte hij tegen de zwart bebaarde man achter het schakelpaneel, ‘die Moorehead was echt met stomheid geslagen.’

De adrenaline, die nog in zijn bloed zat, uitte zich in geklets.
Studium immane loquendi, zoals Bray dat noemde, als arrogante blijk van zijn klassieke studie.
'Ja, dat muisje krijgt nog een staartje; het is duidelijk, dat er een goed stukje spionagewerk is gepleegd,' antwoordde de man achter het paneel.
'Is misschien wel iets voor Field Operations,' opperde een cameraman, die tegelijk met Bray binnen was gekomen en de dialoog volgde.
Niemand antwoordde, maar het kwam vaker voor dat zo'n losse opmerking zich vastzette in het onderbewustzijn van Bray. Het ging dan een eigen leven leiden om een tijd later plotseling op te duiken uit de herinnering.
Tegen elven verliet hij het gebouw en Bray merkte, dat er een lauwe wind was opgestoken, die tussen de wolkenkrabbers speelde. Hij bleef een ogenblik op het trottoir staan wachten op een cab en keek naar een vel papier, dat hoog opdwarrelde langs de gevel van de WSN.
Toen Bray even later, onderuitgezakt op de achterbank van de taxi, over de 52e Street zoefde, schoot het woord Field Operation weer uit zijn onderbewustzijn omhoog. Misschien is het wel iets om een cameraploeg op te zetten, bedacht hij. Een beetje ouderwets veldwerk bracht mogelijk weer eens wat leven in de brouwerij.
Toen de chauffeur Greenwich Village indraaide en voor het appartement op Waverly Place stopte, had Bray het plan al klaar.
'Goed gedaan honey,' begroette Gary hem bij de deur.
De blonde, slanke man, die zeker twintig jaar jonger was dan Bray, kuste zijn vriend en liep vervolgens naar de keuken om koffie te halen.
'Heb je het opgenomen?' riep Bray vanuit de kamer.
Het was een retorische vraag: Gary nam altijd alles op van eye and ear, en deze was dan ook meer bedoeld als een verzoek om de video aan te zetten.
Voorovergebogen, zijn armen op zijn ellebogen en in zijn rechterhand een kop koffie, keek Bray naar het programma. Kritisch bezag hij zichzelf. Ik word oud, dacht hij treurig; het blanket had de lijnen bij zijn ogen niet weg kunnen halen, misschien hielp een nieuwe gezichtscorrectie.
Dat colbertje draag ik nooit meer voor de camera, besliste hij even later. De schittering veroorzaakt een moiré-effect van lijnen en met boosaardig

genoegen observeerde hij de gelaatsuitdrukking van Brian Moorehead. Hij mocht de voorzitter van de World Council niet. Vol leedvermaak zag hij, hoe de spot op het gezicht van de voorzitter langzaam plaats maakte voor ergernis, met als apotheose zijn verdwijning van de set.
Gary zat al die tijd bewegingloos naast hem op de bank; hij wist, dat hij op deze momenten niets moest zeggen. Eindelijk kwam Bray met een diepe zucht overeind en met een triomfantelijk gezicht keek hij de blonde aan. ‘Goed hé!’ zei hij snoevend.
Terwijl Gary de kopjes opnieuw vol schonk, nam Bray twee sigaretten uit het pakje Maroc; stak deze aan en gaf er één aan zijn vriend, die hem op dat moment de koffie aanreikte. Ze staken de joint tussen de lippen en inhaleerden gelijktijdig en diep. Grinnikend om hun gelijktijdigheid keken ze elkaar aan. De joint stimuleerde Bray en na een kwartiertje stond hij op. ‘Ik bel Brooks. Ik wil een ouderwets team op de weg, want ik voel gewoon dat hier een goed verhaal in zit.’

Scott rende de trappen op tot de zesde etage. Toen Eliza nog leefde, liep hij tot de tiende etage, want in conditie blijven was een kwestie van discipline. Maar sinds haar dood was hij de weg van de minste weerstand ingeslagen en had de lift genomen. Door Luciënne, met wie hij dagelijks tijdens lunchtijd door het Central Park wandelde, had hij weer een doel om zijn buikje weg te werken en ademreserve op te bouwen voor de liefde.
Als je zo vadsig wordt, dan ben je ook geen vrouw meer waard, dacht Scott. Hij ging de deur binnen en liep door naar de slaapkamer. Scott’s appartement was niet zo groot. Eén zitkamer die uitkwam op een groot balkon; in de hoek van de kamer stond een big screen, waar tegenover een gemakkelijke stoel van leer stond. De slaapkamer werd gedomineerd door een waterbed en aangrenzend was de badkamer. Deze was niet zo groot: een bidet en een douche probeerden elkaar daar te verdringen. De keuken was van alle gemakken voorzien en onverwacht keurig voor een alleenwonende man.
Scott ging op zijn bed liggen. Hij stak een sigaartje op en leunde achterover tegen het kussen, dat hij rechtop tegen het hoofdeinde had

gezet. Het was warm en benauwd; de balkondeuren stonden open en hij kon de rivier ruiken: de speciale geur van machineolie, vis en bederf. Terwijl hij een trek nam, keek hij omlaag naar zijn buik die in deze houding nog dikker leek, dan deze al was. Trap lopen moet toch helpen!, dacht hij, terwijl zijn ogen verder over zijn onderlichaam dwaalden. Een paar jaar geleden was hij in een perfecte conditie geweest, maar de wodka en whisky, tezamen met zijn toegenomen fysieke luiheid, hadden bijgedragen tot zijn aftakeling. Vanavond geen drank, nam hij zich voor. Schuldig ging hij overeind zitten en terwijl hij de blauwe, opkringelende rook na staarde, drukte hij de sigaar uit.

Hij liet zich op zijn knieën op de vloer zakken, want hij ging eerst wat oefeningen doen.

Na enkele minuten kwam hij hijgend omhoog. Shit, ik kan me nog maar zeventien keer opdrukken! Met trillende armen stond hij op en liep naar het balkon. Hij verfrommelde het doosje, waarin nog twee cigarillo's zaten, en smeet het in de vuilnisbak. Daarna ging hij de kamer weer binnen en bleef voor de spiegel staan. Op deze momenten voelde hij de eenzaamheid op zich drukken en hij glimlachte onzeker naar zijn spiegelbeeld. Opnieuw drong het tot hem door, dat hij een outcast-op-verzoek was. Hiervoor had hij gekozen, toen hij bij de dienst ging. Specials waren gerekruteerd uit de beste mannen van de FBI, ze waren dè specialisten die alleen konden werken. Het had Scott, toen hij een jaar of dertig was, aantrekkelijk geleken. Een baan met perspectief, want specials werden onttrokken aan het geestdodende werk om bewijzen te vinden van belastingontduikers in de georganiseerde misdaad. Werk dat niets anders was dan het doorzoeken van dossiers of dor accountantswerk. Ze hoefden geen afluisterapparatuur meer te plaatsen of verborgen camera's te installeren; niet dagenlang achter schermen te zitten op zoek naar verboden activiteiten op Worldnet; geen betaalde inlichtingen van mollen na te trekken. Specials werden gekozen, omdat ze deskundig waren op het gebied van moord. Ze waren onopvallend maar intelligent, creatief, vaardige schutters en vechters, buitengewoon vasthoudend èn vooral gedisciplineerd. Wie droomde daar als feeb niet van? De tol die ze daarvoor moesten betalen, was eenzaamheid. Scott grijnsde zijn spiegelbeeld somber toe.

Maandag 26 augustus

Washington

Het was vroeg in de morgen. De wind had ‘s nachts de nevel weggeblazen en de zon, die net was opgekomen, wierp ijle, schuine stralen door het in herfsttinten gehulde bladerdak van de bomen in het Lafayette Park. Er liepen enkele mensen te joggen over het ovale pad, dat de buitengrens van het park bepaalde. Voorop liepen twee bodyguards, gevolgd door President Steel Brewer, de eerste zwarte President van Amerika. Op enkele meters werd deze gevolgd door een dikke man, Dave McMurry, de Inspector General van het Department of Justice en daarachter liepen nog eens twee veiligheidsagenten.

Het joggen zo vroeg in de morgen was voor de President, met uitzondering van de dagen dat hij op reis was, dagelijkse routine, maar voor McMurry was het dodelijk, zoals hij hijgend uitbracht. ‘Ik ruik gewoon naar ammoniak, zo erg transpireer ik,’ gromde hij verontwaardigd, terwijl hij zich op een bank liet zakken.

De lach van de President klonk zwaar en luid.

‘Komaan Dave, het maakt je longen ruimer, zodat het de brandstof op kan nemen waarop je de gehele dag kunt lopen.’

‘Ik heb vanmorgen al genoeg gelopen voor de gehele maand,’ mopperde de dikke gevat, die blij was dat hij zo vroeg in de morgen nog geen last van zijn hooikoorts had. Hij betreurde het dan ook hevig, dat hij aan het verzoek van de President, die hem gisteravond laat had gebeld, gehoor had gegeven.

‘Tijd voor koffie,’ merkte Steel goedgemutst op en hij wenkte één van de agenten, terwijl hij naast McMurry ging zitten. Het was een vreemde gewoonte van de President om zo dicht bij the White House op een bankje in het park koffie te drinken, maar hij deed deze ochtendexercitie al vanaf zijn eerste schreden in de politiek.

De guard schonk de koffie in twee plastic bekertjes en daarna posteerde hij zich, net als zijn collega’s, achter een boom waar hij de omgeving in de gaten hield.

'Ik maak me zorgen,’ zei de President met plotselinge ernst, nadat hij een slok van de koffie had genomen, ‘ik vermoed dat het Astros-project ons

veel problemen zal geven op de komende conventie van The World

veel problemen zal geven op de komende conventie van The World Organisation.'
Als ik het niet dacht, schoot het door McMurry heen; de President heeft me vanwege het televisie interview afgebeuld en voor de koffie uitgenodigd.
Terwijl beide mannen voor zich uit staarden en zwijgend van hun koffie slurpten, gingen de gedachten van Dave naar de TWO, de arbitraire organisatie met gekozen leden die verantwoordelijk was voor het handhaven van de vrede en veiligheid in de wereld en waarvan de laatste vergadering in 2018 had plaatsgevonden. De TWO had tweeënzeventig stemgerechtigde leden, waarvan er drieëndertig de Islamgezinde landen vertegenwoordigden. Dave wist, dat op 20 september in Madrid het volgende congres plaats zou vinden en net als de media was hij van mening dat het komende congres, de belangrijkste van deze eeuw mocht worden genoemd. Bepalend voor de twee komende generaties had Dr. Awad Bin Laden, de Saudische voorzitter van de organisatie, dit congres zelfs betiteld.
Dave begreep de ongerustheid van de President. Hij had het programma van dit congres gelezen en naast de ingebrachte vergaderpunten waren er drie belangrijke voorstellen die het komende congres inhoud zouden geven. Er lag een voorstel om de militaire kracht van de landen te bevriezen op het huidige niveau; de ratificering van het Howard verdrag, waarin ook de voorstellen voor geleidelijke ontwapening waren opgenomen. Er was een plan, ingebracht door Rusland om het voedseltekort in Noord Afrika, India en Midden Europa op te vangen door de geoogste overschotten te malen, te drogen of te conserveren en daarna op te slaan in gedecentraliseerde ondergrondse opslagplaatsen. Daarnaast zouden tijdens het congres drie nieuwe leden, waarvan twee Islamgezinde, worden voorgedragen voor een permanent statuut in de World Organisation, waardoor het beoogde aantal van vijfenzeventig stemgerechtigde leden zou worden bereikt.
'Ik begrijp uw bezorgdheid, meneer de President,' zei Dave, nadat hij de laatste slok uit het plastic bekertje had gedronken, 'dat hele interview had niet plaats mogen vinden!'

‘Het gaat niet om dat interview,’ reageerde Steel. ‘Natuurlijk, het zet de schijnwerpers op het project, maar het gaat om de ratificering van het Howard verdrag.’
De President draaide zich om naar de Inspecteur Generaal.
‘Kijk, voor de World Council is het van buitengewoon belang, dat het Astros-project door haar leden wordt goedgekeurd. Daarvoor is een convenant opgesteld, dat de leden voor de datum van 20 september moeten tekenen. Gebeurt dit niet, dan lopen we de kans, dat de ICS het project op het congres ter discussie zal stellen. Gelet op het aantal leden van de Islamgezinde landen en eventuele dissonanten is die kans groot.’
De President schoof heen en weer op de bank, ging staan en priemde een vinger tegen de borst van de IG. ‘Het resultaat van dat alles zou weleens kunnen zijn, dat we tot onze nek in de stront komen te zitten.’
Na deze woorden begon hij te huppelen om zijn verstijfde spieren los te maken.
Terwijl Dave moeite deed om zich van de bank omhoog te werken, ging Steel verder: ‘is het convenant op tijd getekend, dan is het Astros-project als praktizerend te kenmerken en wordt het in de Conventie meegenomen als onderdeel van het huidige niveau van de militaire kracht.’
McMurry was nu ook opgestaan en in navolging van Steel begon ook hij als een gedresseerde olifant op en neer te huppen.
‘Het is een oplosbaar probleem, meneer de President,’ hijgde hij blij Steel te kunnen behagen; ‘ik zorg er voor, dat het convenant op tijd wordt getekend.’
Terwijl ze naast elkaar begonnen te hollen, sloeg President Steel zijn arm om de schouders van de Inspecteur Generaal. Hij zei warm: ‘Ik wist, dat ik op je kon rekenen, Dave!’

New York
Bandar Ali Sabor, hoofd van het Department of Islam Affairs, gevestigd in de Koninklijke Ambassade van Saudi Arabië, drukte de grote grijze man, die net was binnengekomen, tegen zijn borst en kuste hem op beide wangen.

‘Welkom Hakam, een goede reis gehad?’
‘Ach, zo'n intercontinentale vlucht van twaalf uren,’ antwoordde deze klagend; ‘ik kan niet slapen in een vliegtuig.’
Bandar liet zich weer in de leren clubfauteuil zakken, terwijl Hakam bij de deur bleef staan, met de verontschuldiging: ‘Ik heb haast, ik moet zo weer weg.’
Vragend gingen zijn borstelige wenkbrauwen omhoog, toen hij merkte dat Bandar hem gnuivend aankeek.
‘Wat is er?’
‘De reacties op het interview zijn overweldigend, heel Washington en de World Council staan op hun kop,’ merkte Bandar met leedvermaak op.
‘Wat bedoel je op zijn kop, over welk interview heb je het?’
Ongelovig keek het hoofd van het department Hakam aan.
‘Je hebt het interview dus niet gezien,’ stelde hij vast ‘en heb je de Washington Post dan ook niet gelezen?’
‘Nee, ik ben vanmorgen pas uit Beiroet gekomen; nucleaire aangelegenheden; je kent dat wel, maar je maakt me wel razend nieuwsgierig,’ reageerde de grote man en hij vestigde zijn bijna zwarte ogen op Bandar. ‘Heb jij de Post?’
‘Een ogenblik.’
Bandar drukte op het knopje van de intercom. ‘Fatima, breng de New York Post even.’
Het meisje, dat even later binnenkwam, overhandigde de krant aan Hakam wiens oog direct op de kop bovenaan de cover viel: World Council staat voor schut! Aandachtig las hij het artikel, daarna vouwde hij de krant op en keek Bandar aan.
‘Heb je al wat gehoord van reacties uit de World Council?’
De man in de fauteuil knikte.
‘Ze hebben voor aanstaande zaterdag een geheime vergadering belegd,’ zei deze ernstig; ‘ik zal je direct laten weten wat er is besproken.’
‘Doe dat!’
Op het moment dat Hakam naar de deur wilde lopen, stak Bandar zijn hand op.
‘Luister nog even, wil je?’
‘Ja?’ Hakam draaide zich om en fronste verwonderd zijn wenkbrauwen.

'Dat is niet het enige, dat me zorgen baart.'
'Wat nog meer?'
'Da Rosa Lomba heeft partij tegen ons gekozen.'
Hakam trok aan zijn linker oorlel: 'Hoe bedoel je?'
'We hebben hem ruim twee miljoen betaald om het convenant te stagneren.'
'Ja, en kan hij dat?'
Bandar knikte. 'Iedere partij heeft het recht van veto.'
'En?'
'De Rosa Lomba heeft geïncasseerd en nu trekt hij zich terug.'
'Waarom?'
'Geld, wat dacht je anders,' reageerde Bandar grimmig; 'da Rosa Lomba heeft zich financieel geïnteresseerd voor het Astros-project en wat het meest pijnlijke is: waarschijnlijk met het geld van onze donatie.'
De man tegenover hem staarde een ogenblik stil voor zich uit, toen hief hij in een gebaar van machteloosheid zijn handen op: 'Je weet, wat je in zo'n geval moet doen, Bandar en doe dat dan ook!' Hij liep naar de deur; 'ik bel je vanmiddag nog wel even,' zei hij voor hij het vertrek verliet. De deur was nog niet achter Hakam gesloten of Bandar pakte de telefoon, noemde een naam en voice-recognition zorgde voor verbinding.
Terwijl hij wachtte, keek hij door het raam naar het verkeer buiten.
'Ja,' zei hij toen hij contact kreeg, 'zaterdagmorgen hebben ze een bespreking op de Reservoir Road, bij de Fransen. Wil je even een bericht naar Cairo sturen.'

Washington
In Juni 2015 waren de presidentsverkiezingen en ook al had de President een goed gesprek met McMurry gehad. Hij was erg geschrokken van het televisiedebat. Geouwehoer, zo vlak voor de vredesbesprekingen in Madrid, kon hij niet gebruiken.
Steel Brewer had het rioolinstinct om al die dingen te doen die nodig waren om ook voor de volgende vier jaren te worden herkozen. In wezen waren het slechts drie elementaire zaken, waarmee je als President rekening diende te houden. Deze waren: buiten het White House je gulp dichthouden, zorgen dat je voorlichters weten, wat de meerderheid van

de senaat wil en druk zetten waar druk nodig is. Het laatste, dat door sommigen afpersing werd genoemd, deed Steel niet zelf. Dat liet hij doen en het was derhalve slechts ten dele het probleem van de President. Toch moest het één en ander worden gecoördineerd en daarom had hij da Rosa Lomba en Moorehead bij zich geroepen.
Met een zucht schoof de President zijn stoel achteruit en hij deponeerde zijn voeten, waaraan bruine, kalfsleren schoenen zaten, nonchalant op een uitgetrokken bureaulade.
Het kantoor van de President zag eruit als een bestuurskamer: een grote conferentie tafel met eromheen rood pluchen stoelen in Chippendale-stijl. Staatsiefoto's van de ex presidenten van Amerika aan de muur; een enorme landkaart en een grote adelaar, die onder twee gedrapeerde Amerikaanse vlaggen hing.
De President zat achter zijn notenhouten bureau in het weelderig ingerichte en té grote kantoor met zijn rug naar het raam. Hij nam de Washington Post van het stapeltje en begon te lezen. Het enige dat de stilte verbrak, was zijn adem. Af en toe dronk hij van het kopje koffie, dat naast hem stond.
'De Voorzitter van de World Federation of Humanity,' klonk plotseling een vrouwenstem uit de intercom.
Na een blik op zijn horloge, antwoordde Steel: 'Laat maar binnen.'
Enkele seconden later ging de gecapitonneerde deur open en kwam Jorge Pedro da Rosa Lomba de kamer binnen.
De President legde de krant boven op de grote stapel, die op de hoek van het bureaublad lag.
'Good morning, meneer de President,' zei de voorzitter, terwijl hij met grote, rustige stappen naar het bureau liep.
'Dat televisie-interview gisteravond is ingeslagen als een bom,' antwoordde de President ter begroeting, 'heb je al die krantenkoppen gelezen?' Vragend richtte hij zijn bruine ogen op da Rosa Lomba, maar de President was te ongeduldig om het antwoord af te wachten: 'Ze hebben zich in superlatieven uitgeput om de World Council in hun hemd te zetten.'

Steel haalde zijn voeten van de la en draaide zich om, zodat hij weer recht achter zijn bureau zat. 'Het is maar goed dat Moorehead wegliep,' zei hij lijzig, 'want ze hadden hem goed bij zijn ballen.'
Na een handgebaar van de President ging da Rosa Lomba tegenover Brewer in de leren bureaustoel zitten.
'Moorehead kon toch ook niet anders,' smaalde Jorge met een vragende blik op de President en hij nam de stapel kranten op schoot. Hij las de koppen: Los Angeles Times: Moorehead vlucht, Detroit News: Satelietengordel blijkt een strop, New York Post: World Council staat voor schut, Boston Globe: Allah weet alles! San Francisco Chronicle, vraagt haar lezers: Willen wij oorlog? en de Milwaukee Journal Sentinel had de vetste: Good Bye Houston!
Tijdens het lezen keek da Rosa Lomba even op en hij merkte, dat de President hem aandachtig opnam. Na enkele minuten schoof hij de kranten weer bij elkaar en deponeerde de stapel terug op het bureau.
'Mister Moorehead,' klonk de vrouwenstem opnieuw.
De wenkbrauwen van da Rosa Lomba schoten omhoog. Moorehead hier?
De President knikte verontschuldigend, alsof hij de gedachten van de voorzitter kon lezen.
'Okay, Doris, laat meneer Moorehead maar binnen,' zei hij tegen de onzichtbare vrouw.
De deur ging langzaam open en Brian Moorehead stond in de deuropening.
'Goede morgen, heren.'
De President stond op en deed enkele stappen naar de deur.
'Kom binnen, Moorehead, je kent da Rosa Lomba?'
Natuurlijk kende Brian zijn collega van de WFH, want het waren die verdomde humanisten die de ratificatie van het convenant tegenhielden en het was met moeite dat Brian een hatelijke opmerking kon onderdrukken.
'Ja, ik ken meneer da Rosa Lomba, meneer de President,' antwoordde hij met bedrieglijk vriendelijke stem.
De mannen schudden handen en de President wees naar de stoel naast da Rosa Lomba.
'Ga zitten, Moorehead.'

De President nam weer plaats achter het bureau en keek de mannen vorsend aan.
'Ik heb jullie laten komen,' zo begon hij, 'omdat de datum van de conferentie in Madrid met rasse schreden nadert. Vanmorgen had ik een gesprek met McMurry en hem heb ik gevraagd om als bemiddelaar op te treden om uit de impasse te komen tussen de World Council en de WFH.'
De mannen knikten ernstig en net op het moment, dat da Rosa Lomba wilde zeggen dat hij daaraan zijn volle medewerking wilde verlenen, hief de President zijn hand op.
'Het is niet voor niets dat ik jullie persoonlijk hier heb uitgenodigd, u dient te weten heren, dat de President bijzonder veel waarde hecht aan het feit dat het convenant wordt geratificeerd.'
Wanneer het politieke zaken betrof, sprak Steel Brewer altijd in de derde persoon over zichzelf.
'Natuurlijk,'
'Vanzelfsprekend!'
De beiden mannen knikten naar elkaar en er vertrok geen spier op hun gezichten. Alleen hun ogen drukten respectievelijk woede en minachting uit.
Steel ging verder: 'Medio september wordt de vredesconferentie in Madrid gehouden. Voor die tijd wil de President hebben, dat alle leden van de World Council op één lijn zitten. Het convenant is dan geratificeerd!'
Hij staakte een ogenblik zijn betoog en hij keek de mannen doordringend aan.
'Wanneer we het Astros-project niet als bestaande militaire activiteit op de conferentie in kunnen brengen, dan hebben we een achterstand van jaren op de Islam

Cairo
Het was snikheet. Gelukkig waaide er een lauwe noordenwind uit Alexandrië over de delta met zijn vele boomgaarden vol sinaasappels en citroenen, die slechts weinig warmte afgaven, zodat er ook nog zoiets als

weldadigheid in de wind zat voor de mannen, die allemaal op het afgesproken uur in Cairo aanwezig waren.
Dertien van de zestien mannen stonden bij elkaar voor de kamer van de Imam, toen de Moedzzin klonk en drie mannen zich op blote voeten door de Achmed Ibn Tulun moskee haastten. Als laatsten sloten zij de deur. Na een korte groet zetten ze zich bij de anderen aan een lange tafel, die in het midden van de kamer stond. Acht mannen aan de ene kant en aan de overzijde zeven. Aan het hoofd van de tafel zat Said Ben Rashid, de voorzitter.
Allen stonden op toen de muntthee binnen werd gebracht en gevolg gevend aan een eeuwenlange traditie, dronken ze deze staande. Tijdens deze ceremonie spraken ze in groepjes over het WSN programma.
Daarna namen ze weer aan tafel plaats en luisterden met ernstige en verweerde gezichten, gekleed in hun witte en zwarte galabia's, naar Said. De voorzitter was een rijzige Arabier, met een lange, staalgrijze baard en zwarte ogen, die achter heldere brilleglazen flonkerden. Als enige droeg hij een met gouddraad afgezette chebut op zijn hoofd. De vertegenwoordigers van de verschillende stammen, die in prachtige villa's bij de hoofdsteden woonden of die uit de douars kwamen - de tentenkampen, her en der in de woestijn - werden door Said welkom geheten; direct daarna kwam hij tot het eigenlijke doel van deze bijeenkomst.
‘We hebben Moorehead allemaal horen spreken,’ zei hij met zachte stem. ‘Naast zijn bedrieglijke uitspraken heb ik nog een ander bericht uit New York gekregen; de mededeling dat voorzitter da Rosa Lomba zijn afspraken met ons niet nakomt.’
‘Ik meende, dat hij ons zou steunen,’ merkte één van de mannen op.
‘Nee, hij heeft ons verraden,’ zei Said kort, terwijl hij zijn blik over de mannen liet gaan ‘en jullie weten, wat dat betekent.’ Hij wachtte even om zijn woorden het gewicht te geven, die deze verdienden. ‘Ik heb gemeend één van de haviken op te moeten roepen.’
Iedere man in de kamer wist, dat dit de habith inhield en een ogenblik werd het onheilspellend stil. ‘Is dat echt noodzakelijk,’ vroeg Abu Sayyaf, een kleine, dikke Arabier met de blauwe ogen van de Touareg die, ook al

had de khalifa de beslissing reeds genomen, een poging deed iets van democratie aan deze bijeenkomst mee te geven.
‘Als voorzitter van de DEI en de Marak, vind ik dat wij ongedwongen aan de vredesbesprekingen in Madrid deel moeten kunnen nemen. Da Rosa Lomba heeft ons bedrogen en wanneer hij sterft, zal het Astros-project niet meer worden uitgevoerd,’ merkte Said met strakke blik op.
Abu zuchtte; hij begreep dat hij alleen stond in zijn kritiek, want de raad zweeg. Hij zag, dat de donkere ogen van de mannen vol vertrouwen op hun zelfverzekerde leider waren gericht.
‘Allah verwacht een heilige daad,’ vervolgde Said ‘en wij mogen Hem danken, dat hij een dappere op onze weg heeft gebracht.’
De mannen keken onwillekeurig naar de deur als verwachtten ze, dat de man, waarover ze het hadden, binnen zou komen.
Said volgde hun blik en hief opnieuw zijn hand op.
‘We zullen af moeten wachten; Dar el Islam heeft de afspraak met de dappere gemaakt, die moet vanuit Amman komen, maar hij zou proberen hier vanmiddag te zijn.’
De leider schonk zich een kop thee in en zijn bruine ogen vernauwden zich een weinig, toen hij opnieuw begon te spreken.
‘In het televisie interview was Moorehead beledigend in zijn leugens. U weet allen dat ik me dat niet persoonlijk aantrek, maar de voorzitter van de World Council heeft de DEI en daardoor Allah beledigd. Hij heeft ons vertrouwen geschonden en ik meen, dat een ernstige reprimande op zijn plaats is.’
De mannen knikten en er klonk een langdurig en instemmend gegrom, tot het moment dat hun leider weer het woord nam.
‘Het hoofdkantoor van wat de Amerikanen het World Space en Peace Program noemt en die verantwoordelijk is voor het Astros-project, staat in Chicago.’
Toen Abu deze woorden hoorde, wist hij wat er ging volgen en hij kreunde luid, wat tot gevolg had, dat de man die naast hem zat, hem bezorgd aankeek.
‘Ik denk, dat de reprimande tevens een duidelijke waarschuwing zal kunnen zijn,’ vervolgde Said, ‘zodat men bij voorbaat is gewaarschuwd dat wij niet akkoord kunnen gaan met het Astros-project.’

‘Hoe?’ vroeg Abu, die wel wist wat het antwoord zou zijn, maar gehoorzaamde aan de wet, dat de mens het verschrikkelijke duidelijk uitgesproken wilde hebben.
‘We hebben daar twee wolven, die een daad zouden kunnen stellen.’
‘Wat voor daad?’
Said wendde zich tot Abu en die zag, dat de donkere ogen zich verhardden en zich opnieuw vernauwden tot spleetjes.
‘Ze zouden het kantoor van de MSPP op kunnen blazen,’ zei Said zacht.
Abu haalde diep adem. Hij probeerde zich te beheersen, maar een rilling van vrees trok vanuit zijn rectum naar zijn nek.
‘We weten allemaal, dat geweld nooit het antwoord kan zijn; het ene geweld lokt het andere uit.’
Het fanatisme van Said was natuurlijk voor een zoon van nomaden, maar wat Abu het meest verontrustte, was het lachje van hovaardij, dat om de mond van de voorzitter speelde.
‘U bent hier de enige, die er zo over denkt,’ merkte de voorzitter snijdend op en hij had gelijk, want de andere mannen hoorden nauwelijks hoe Abu de stelling verdedigde, dat actie reactie op zou roepen. Geobsedeerd door het feit dat ze de gehate Amerikanen een slag toe zouden kunnen brengen, hingen de mannen aan Saids lippen.
Bij de stemming, na een middag van felle discussie en vlak voor het moment dat de dappere kwam, bleek dat naar het oordeel van iets meer dan de helft van de raad een aanslag op het hoofdkantoor van de MSPP het beste was, dat men tegen het Astros-project kon ondernemen.
Abu bleef een roepende in de woestijn en de vergadering besloot dat de twee wolven: Xhavit Rudeina en Abdul Jibali, die al jaren in Amerika woonden, de opdracht zouden krijgen.
Op het moment dat die beslissing was genomen, werd de deur geruisloos geopend en de man die als de havik was aangeduid, kwam binnen. Hij droeg een eenvoudige, lichtgrijze broek en een zwart overhemd.
De leden van de raad rezen op van hun stoel en om beurten begroetten ze de man met een omarming en een kus. Deze keek ernstig, maar toen hij de voorzitter kuste, gleed er een glimlach over zijn gezicht en na een knikje ging hij naast de leider aan tafel zitten.

Said zelf stond op en schonk een kop thee voor de huurmoordenaar in. Even later vertelde de leider in korte bewoordingen, wat ze van de man verwachtten. De havik staarde tijdens de instructies voor zich uit; er stond sympathie nog afkeuring in zijn lege ogen te lezen. Af en toe stootte hij een sissend geluid uit, veroorzaakt door zijn gewoonte om etensresten tussen zijn voortanden weg te blazen. Het gaf een geluid van een slang.

New York
Scott stond voor het raam en keek naar de drukte in het Central Parc. Het was winderig en koud, veertien graden, maar het voordeel was, dat de wind de afgelopen nacht de lucht had schoongeblazen tot 72 lumen. Gisteravond had hij Luciënne, zomaar, in een vlaag van verlatenheid, gebeld en zonder dat hij zijn naam had genoemd, had ze gelijk geweten, wie hij was. Even hadden ze gepraat en toen had hij haar uitgenodigd voor een etentje. Ze had spontaan gereageerd: 'Ja, dat lijkt me leuk. Ik bel je één van de komende dagen wel.' Aan haar stem had hij gehoord, dat ze hem wel aardig vond en dit had Scott verrast. Wat moet ze nou met zo'n oude lul als ik? vroeg hij zich af, terwijl hij gedachteloos kringetjes op de vensterbank tekende. Ze is toch veel te jong voor me!
Zijn blik volgde de zwarte wagen die, voorafgegaan door twee motoren, over Madison Avenue reed en voor het WIS stopte. Hij pakte de Zeiss van de vensterbank en zag dat het Moorehead was die de trappen van Hearst Tower besteeg. Je stond behoorlijk voor paal, buddy, dacht Scott, terwijl hij Luciënne uit zijn hoofd probeerde te zetten.
Hij draaide zich om en ging weer bij Lance en Asimov aan tafel zitten.
Op datzelfde moment liep Brian Moorehead het kantoor van Monica Bluff, de directeur van de World Intelligence Service, binnen.
Samen met Nathan Scofield, het hoofd van de anti terroristen unit, stond ze naar de videoscreen te kijken waar een herhaling te zien was van eye and ear. Beiden keken op, toen Brian binnenkwam en Monica stak haar hand uit. Scofield wuifde enkel ter begroeting.
Nadat Brian de hand van Bluff had gedrukt, keek hij mee naar de vertoning die zoveel stof had doen opwaaien.

‘De Islam was goed geïnformeerd,’ zei Scofield bijtend, ‘wij moeten natuurlijk weer uitzoeken waar het lek zit, alsof we het al niet druk genoeg hebben.’
Chauvinistische zak, dacht Brian, die Scofield niet mocht. De kale, fatterig geklede man had altijd een grote bek en wanneer er iets fout was gegaan, zocht hij die nooit in de unit, waarvoor hij de verantwoording droeg. Brian kon dan ook niet nalaten de man op stang te jagen.
‘Het verraad moet van binnen uit zijn gekomen.’ Hij knipoogde onderwijl naar Monica. ‘Wat ik vragen wilde, jullie hebben alle employés, die meewerken aan het Astros-project toch wel goed gescreend?’
Scofield draaide zich abrupt om; zijn kleine varkensoogjes fonkelden van woede en hij sneerde: ‘Wij hebben iedereen die aan het Astros-project werkt dubbel gecontroleerd, mister Moorehead. Wij van de dienst kunnen ons bij zulke zaken geen ernstige fouten permitteren.’
‘Okay, okay,’ suste Brian, ‘maar hoe komt die informatie dan in Cairo?’
Scofield antwoordde vrijwel meteen: ‘Er moet chantage in het spel zijn, dat is mijn idee!’
‘Wat denk jij Monica?’ vroeg Brian.
‘Geen idee; ik denk, dat ik er maar een paar specials op zet,’ antwoordde de praktisch ingestelde coach.
‘Doe dat,’ zei Scofield snijdend en na een laatste woedende blik op Brian verliet hij het kantoor.
‘Je had hem goed op de kast,’ zei Monica verwijtend; ‘je mag hem geloof ik niet zo erg, hè?’
Brian grinnikte en antwoordde: ‘Het is een blaaskaak, hij vindt zichzelf superieur.’
Brian pakte haar arm en vroeg: ‘Wil je me op de hoogte houden omtrent de vorderingen; ik ben verdomd nieuwsgierig wie ons deze hak heeft gezet.’
Na de toezegging van Monica verliet Brian het kantoor van het WIS en direct draaide de vrouw het nummer van één van de specials.
‘Met Monica, heb je het gezien?’
Scott, die de telefoon had opgenomen, wist direct, waarop ze doelde en onzichtbaar voor de coach knikte hij. ‘Ja, ik heb het gezien.’
‘Kom even boven Scott en neem Lance mee.’

Terwijl zij op haar medewerkers wachtte, dacht Monica aan de dertien jaren, dat zij het hier voor het zeggen had en voor het eerst voorvoelde zij problemen.
In 2008 hadden de Verenigde Naties aan een werkgroep opdracht gegeven om de mogelijkheden te bestuderen een nieuwe inlichtingendienst te verwezenlijken. De werkgroep, bestaande uit twee Europeanen, twee Amerikanen en een Australiër, hadden eerst onderzocht of het mogelijk was de bestaande CIA - Central Intelligence Agency - te hervormen. Maar tijdens de vergadering van 16 juli 2009 was dit afgewezen. De VN eiste, mede door oppositie van de afgevaardigden van Frankrijk, Engeland en Duitsland, een nieuwe inlichtingendienst. Op 12 februari 2010 kreeg de World Intelligence Service het vertrouwensvotum van de VN en Monica Bluff, het Australische lid van de werkgroep met haar efficiency en moederlijk voorkomen, werd het eerste hoofd van de World Intelligence Service.
De deur ging open en een lange atletische neger met een geschoren scheiding in zijn kroeshaar kwam binnen, gevolgd door Scott. De specials werden in de dienst nudists genoemd, omdat ze waren getraind om alleen, zonder hulp van anderen, hun werk te doen. Lance was begin dertig. Onder de korte stompe neus droeg hij een dun snorretje, dat glom van de brillantine. Scott was precies het tegenovergestelde van wat men van een special agent verwachtte. Hij zag er gedrongen uit, droeg veelal een zwarte platte pet en rookte enkel lange, dunne sigaren.
Lance noemde Scott de filosoof, omdat zijn partner nogal ernstig en zwaarmoedig uit de hoek kon komen, maar hij maakte de fout om melancholie met een filosofische instelling te verwarren. Nadat de specials aan de ovale tafel hadden plaats genomen, ging Monica tegenover hen zitten.
‘Er is een mol in het MSPP, die de Islam over het project heeft geïnformeerd,’ zei zij met haar hese stem.
‘Da's wel zeker,’ merkte Scott op; ‘Lance en ik hebben er vanmorgen uitgebreid over gesproken.’
‘Enig idee?’ vroeg Monica.
‘Wie het heeft gedaan? Nee! Maar de dader moeten we bij de militairen zoeken en die groep zal niet zo groot zijn.’

‘Dat denk ik ook niet,’ beaamde Monica. ‘Het Astros-project is top secret en het aantal personen dat inzage in de papieren betreffende het project heeft, zal niet in de honderdtallen liggen.’ Zij wachtte even en zei hartgrondig: ‘Hoe het ook zij; we moeten dat varken vinden.’

Een moment was het stil en ze hoorden de wegstervende schreeuw van een politiewagen.

Lance trommelde met zijn vingers op het tafelblad.

‘De Islam weet verdomme alles. Wat ze lieten zien waren kopieën van de originelen van de militairen,’ merkte hij op. ‘Scott en ik hebben vanmorgen, samen met Smekalin, de video-opnames nog eens bekeken en die zei, dat er modificaties op de tekeningen stonden, die nog geen zes maanden oud zijn.’

Monica keek de beide mannen ernstig aan. ‘Laat alle werkzaamheden vallen, waarmee jullie bezig zijn. Ik wil uitgezocht hebben wie de man of vrouw is die de informatie, die we gisteren op de televisie hebben gezien, heeft doorgespeeld. Okay?’

‘Begrepen!,’ klonk het unisono.

‘Is Smekalin nog in het gebouw?’

‘Ja coach, als het goed is, zit hij beneden op mijn kamer.’

‘Laat hem er maar even bij komen.’

Lance pakte de telefoon en noemde een naam; Scott zoog met korte haaltjes aan zijn cigarillo.

Na enkele seconden hoorden ze: ‘Kim, wil je meneer Smekalin even naar boven sturen. Ja, de kamer waar de coach zit.’

Bij de laatste woorden keek hij verontschuldigend naar Monica, maar dat was onnodig, want zij wist dat zij in de dienst zo werd genoemd.

Na een paar minuten; ze waren net begonnen om enkele namen op papier te zetten, kwam Asimov binnen. Hij was een korte, gedrongen man, bijna kaal geknipt met helblauwe ogen. Hij nam aan de ovale tafel plaats.

‘Kun jij ons de namen geven van mensen die inzage hebben in de tekeningen van het Astros-project?’ vroeg de coach.

Asimov schudde zijn hoofd. ‘Ook al ben ik bij het project betrokken,’ begon hij: ‘wat ik gisteren op de televisie te zien kreeg was ook absoluut nieuw voor mij. Het was het complete Astros-project en alleen op het

hoofdkantoor in Houston zijn mensen die toegang hebben tot alle informatie.'
'Heb je enig idee hoeveel mensen dat zijn?' Scott keek Asimov, die in gedachten het kader van de militairen doorliep, afwachtend aan.
'Op vier handen te tellen, denk ik,' zei deze na een tiental seconden.
'Okay, hartelijk dank voor je hulp,' zei Monica en Asimov begreep, dat hem netjes te kennen werd gegeven, dat hij kon gaan.
Toen de man was vertrokken, richtte Monica het woord tot de beide specials.
'Allereerst screenen jullie de mensen die bij de militairen werken en vervolgens gaat Scott naar Houston, dan kan Lance met het ondervragen van de mensen van de World Council beginnen.'
Tijdens het geven van de instructies was de coach achter haar bureau gaan zitten.
'Het Department of Defence wil, dat ik hen tweemaal per week rapporteer, daarom zorg ik ervoor, dat jullie een speciale computercode krijgen, zodat jullie dagelijks de resultaten aan me kunnen melden.'
'Toe maar,' reageerde Scott, 'het is schijnbaar nogal serieus.'
'Blijkbaar,' verbeterde zij hem.
Nadat de specials de deur achter zich dicht hadden geslagen, belde Monica de Jap en gaf hem opdracht uit te zoeken of er in de afgelopen maanden iets verdachte elektronische mail was verzonden.
'In wat voor verband, Monica-san, en wat is verdacht?' vroeg Moro verlegen en twijfelend, want het gebeurde maar zelden, dat de coach hem persoonlijk een opdracht gaf.
'Heb je het interview van het Astros-project gezien?' was haar wedervraag.
'Ja, Monica-san.'
'Ik wil weten of het rapport misschien per elektronische mail naar buiten is gekomen.'
'Ik zal het uitzoeken Monica-san.'

Scott vulde de zilveren flacon en wandelde naar Brooklyn Bridge. Het was prachtig hoe de staaldraden, die de brug droegen en er uit zagen als

de draden van een spinneweb die zich tegen de roze avondlucht aftekenden. De special omklemde met beide handen de reling, blies de stadslucht uit en ademde diep de rivierlucht in. Hij ademde snel enkele keren achter elkaar zodat hij, door de toevloed van zuurstof, licht in zijn hoofd werd. Hij nam een slok uit de flacon en zoals altijd verbaasde Scott zich over de trage, maar krachtige stroom van de Hudson. Het maakte hem weemoedig. Hij dacht aan de zekerheid, dat de rivier daar over vijftig jaar ook nog zou stromen; tegen die tijd was hij het gevecht tegen zijn bestaan al lang verloren. Nu ben ik op een politieke zaak gezet, dacht hij, terwijl zijn armen op de reling lagen en hij in gedachten naar de sleepboten keek, die langzaam tegen de stroom op voeren. Het opsporen van een mol was eigenlijk een zaak voor de feebs. Waarom is het WIS hierop gezet? Dat begrijp ik niet! Smekalin had toch een duidelijke indicatie gegeven over het aantal militairen, dat van de laatste modificaties van het Astros-project op de hoogte was. Op vier handen te tellen had de Rus gezegd. Er moest meer zijn dan alleen een mol, die de inschakeling van het WIS noodzakelijk maakte.
Scott nam opnieuw een slok en besloot bij de Chinees in de buurt van de vismarkt dim sum te eten. Hij stak het flacon in zijn achterzak en op zijn gemak wandelde hij richting Front Street.

Woensdag 28 augustus

Washington

Brian Moorehead was de eerste die achter de grote langwerpige tafel in de vergaderkamer, op de eerste etage van de Franse ambassade, plaatsnam. In de oprichtingsvergadering van de World Council - 20 mei 2012 - was besloten, dat de vergadering bij toerbeurt op één van de ambassades in Washington zou worden gehouden. In verband met de veiligheid bleef de keus van de betreffende ambassade altijd tot het laatste moment geheim.

De drieëntwintig leden van de World Council, die alle geloofsrichtingen, godsdiensten en genootschappen vertegenwoordigen, en die in luid gevoerde discussies het televisie-interview bespraken, schoven successievelijk aan de tafel, waar op iedere plaats een bundel papieren lag. Voorzitter Brian Moorehead, representant van de christenen uit de rooms-katholieke hoek, opende de vergadering. Voordat de leden hem iets zouden kunnen verwijten, begon Brian omstandig uit te leggen, wat de reden was geweest van zijn plotselinge vertrek uit het programma eye and ear.

'Ik kon niet anders, dames en heren,' zo verdedigde hij zich met schorre stem, 'welk alternatief werd me geboden? Ik had natuurlijk kunnen blijven zitten, totdat de Islamitische show was afgelopen, maar dan?' Hij wachtte even, alsof uit de vergadering een antwoord was te verwachten. 'Had ik de MOSQ moeten complimenteren? Had ik het Astros-project tegenover de Islam moeten verdedigen? Nee, dames en heren, dat had ik naar mijn overtuiging niet. Bedenk wel, dat ze zich in Cairo terdege op deze voor mij onverwachte confrontatie hadden voorbereid en ik zou bij voortzetting van het debat dan ook geen enkel weerwoord hebben gehad op hun beschuldigingen. Ik vraag van u dan ook begrip voor mijn handelwijze in deze.'

Het was onaangenaam stil na de woorden van de voorzitter en men hoorde enkel het geluid van het verkeer op de Reservoir Road.

Jorge Pedro da Rosa Lomba, voorzitter van de World Federation of Humanity, begon langzaam te klappen en dat leek de ban te breken.

Iedereen begon toen te applaudisseren en hiermee gaven de leden hun steun aan de voorzitter.
Brian knikte dankbaar in de richting van da Rosa Lomba en daarna zette hij het doel van deze spoedvergadering uiteen.
'Op deze vergadering staan, zonder verdere inbreng van leden, twee punten op de agenda. Installatie van Action of Peace en het convenant.'
Brian keek langs de tafel. Hij zag enkel sombere gezichten en met een moed, die hij niet voelde, begon hij zijn speech.
'Leden van de raad, tijdens de zitting in november zijn door u twaalf representanten naar voren gebracht, die zitting zouden willen nemen in Action of Peace. Nu de raad in de periode tussen de vorige vergadering en deze dag geen aanvulling op, of bezwaar tegen deze leden heeft ontvangen, stel ik voor het AOP te installeren.'
Opnieuw liet Brian zijn blik langs de leden gaan.
'Iemand tegen?'
Er reageerde niemand.
'Dan is hierbij het AOP geïnstalleerd.'
Dat gaat wel erg soepel, vond Brian. Het leek wel of ze de deceptie van het debat nog niet te boven waren; misschien kan ik het convenant er ook doorheen drukken. Dapper ging hij verder. 'Leden van de raad, tijdens dezelfde zitting hebben wij een werkgroep samengesteld, onder leiding van Jordan M'gabe, die zou onderzoeken, welk mandaat wij aan AOP zouden kunnen geven. Deze werkgroep heeft het convenant, dat de World Council heeft geredigeerd nogmaals bestudeerd; vervolgens een positief advies afgegeven en wij willen uw goedkeuring vragen. Het woord is aan mister M'gabe.'
Ieder van de aanwezigen richtte zijn of haar blik op de lange, grijze neger.
Deze lachte met veel tandwit naar Brian, die met zijn ellebogen op tafel naar voren leunde en de rij gezichten langs keek.
'Dames en heren van de raad,' de zware bariton van Jordan M'gabe vulde de kamer. 'De werkgroep is tot de slotsom gekomen dat AOP alleen optimaal kan functioneren, wanneer de leden van de raad het AOP door middel van een convenant vrijheid van handelen garandeert. Het convenant dat voor u op tafel ligt, behelst in essentie de toestemming

van de raad aan AOP om uit naam van u allen bepaalde beslissingen te nemen. Let wel, beslissingen waarvoor AOP zich ten opzichte van de raad ten alle tijden dient te verantwoorden.'

Opnieuw liet Brian zijn ogen over de uitdrukkingsloze gezichten van de leden glijden, die aandachtig luisterden.

'De commissie heeft het één en ander in resolutie R4512BJ vervat, die ter kennisname voor u ligt,' merkte Jordan voor de tweede keer op en hij verwachtte, dat iedereen de bundel papieren op zou pakken en zou gaan lezen. Dit gebeurde echter niet en met een wanhopige blik keek hij naar de voorzitter.

Brian nam opnieuw het woord.

'Dank u wel mister M'gabe.' Vragend keek hij langs de tafel. 'Zijn er nog opmerkingen?'

'Esther Levi,' vervolgde Brian, toen hij zag, dat de vrouw, die de opvolgster was van de onlangs overleden Mosje Goldschmidt, iets wilde zeggen.

Na zijn handgebaar nam de afgevaardigde van de Joodse groepering binnen de World Council het woord.

'Meneer de voorzitter, u wilt nu toch hoop ik geen stemming,' vroeg Esther schichtig om gelijk te vervolgen; 'het is toch wel de bedoeling dat we deze resolutie eerst intern bespreken?'

Brian glimlachte, maar in zichzelf vloekte hij, omdat haar opmerking inhield, dat het convenant vandaag niet zou worden geaccepteerd en geratificeerd. Plotseling voelde hij de moeheid vanuit zijn benen omhoog komen; hij onderdrukte een geeuw en hij besloot de vergadering te sluiten. 'Gelet op uw opmerking en om komende vragen uit de vergadering te voorkomen, stel ik voor de beslissing betreffende deze resolutie op de volgende vergadering te nemen, die over twee weken is gepland. Mag ik u in herinnering brengen, dat het de bedoeling is, dat wij tijdens de vredesbespreking op vrijdag 20 september in Madrid, dit of een ander convenant officieel willen activeren.' Afgemat stapte hij tien minuten later in de Cadillac, op weg naar huis.

Toen Scott thuis de voordeur achter zich had gesloten, zag hij op het scherm van zijn computer, dat er een email was gekomen. DAG SCOTT, ZATERDAG A.S. KOMT MIJ GOED UIT. IK LAAT ME GRAAG VERRASSEN EN JE WEET VAST WEL EEN LEUK RESTAURANT. ACHT UUR LIJKT ME EEN GOEDE TIJD. IK WOON STONE STREET 812. LUCIËNNE.

Donderdag, 29 augustus

Cairo
De metamorfose van de Havik vond plaats in het al-Faruk Hotel in Cairo. Een gespierde man van middelbare leeftijd ging om iets voor half drie de hotelkamer binnen en een uurtje later kwam uit dezelfde kamer een oude man naar buiten, gekleed in een vuilwitte boernoes. Spiedend keek deze om zich heen en schuifelde vervolgens op zijn plastic sandalen naar de trap. Even later verliet hij het hotel via de leveranciersingang.
In de steeg achter het hotel stond een jongeman bij een oude Peugeot op hem te wachten. Hij omarmde de oude man en kuste hem op beide wangen. Daarna stapten ze in de wagen en met veel geluid trok de auto op in de richting het vliegveld van Cairo.
De oude drukte het brilletje wat hoger op zijn neus, toen hij de vertrekhal in schuifelde. Hij bewoog zich moeilijk, zo te zien had hij een stijf rechterbeen of misschien zelfs een kunstbeen. Midden in de hal stond hij een ogenblik stil en langzaam liet hij zijn blikken rond gaan. Er trok iets van een glimlach rond zijn lippen, toen hij een stelletje toeristen zag en moeizaam begon hij zich in hun richting te bewegen. Op het verchroomde geval, dat hij achter zich aan trok, stond een beschadigde koffer. Het karretje was zo'n iel bagagewagentje, dat men het na gebruik in elkaar kon klappen. De oude man sloot aan in de rij voor het inchecken en toen hij aan de beurt was, overhandigde hij weifelend zijn ticket en paspoort aan de man achter het loket. Deze observeerde hem uitvoerig en de oude man wierp de beambte een wat verwezen glimlach toe. Deze gaf hem het vliegbewijs, de boardingpass en paspoort terug en na een kort knikje zeulde de oude man met de koffer verder.
Bij de bagagesluis dreigde het wagentje met de uitstekende delen problemen te geven.
Een stevige beveiligingsbeambte deponeerde de koffer op de lopende band en gaf het wagentje vervolgens door de X-ray poort aan zijn collega. Een doordringend en onheilspellend gepiep klonk. De collega bestudeerde het wagentje met kennersblik, gaf het daarna terug aan de oude man en na diens hulpbehoevende blik, zei deze: ‘Laat mij het maar even doen!’ en met een zwier zette hij de koffer weer op het karretje.

‘Allah is geloofd,’ zei de oude man, die verder schuifelde, totdat hij pal voor het bord met vertrektijden stond. Hij schoof zijn bril naar het puntje van zijn neus en over de brilleglazen kijkend, bestudeerde hij het bord. Daarna liep hij naar de coffeecorner en op zijn gemak dronk hij een kopje Turkse koffie.
Ongeveer een kwartier voor boarding-time schuifelde hij naar het toilet. Er was daar niemand en de oude man duwde het metalen karretje onder de deurknop, zodat de deur van buitenaf niet open kon. Hij zuchtte diep, mompelde: ‘Allah el Akbar,’ en rechtte zijn rug. Vervolgens trok hij zijn boernoes uit, wikkelde daarin de plastic sandalen en deponeerde de bundel achter één van de toiletpotten. Hij was nog steeds gekleed, want onder zijn boernoes droeg hij een spijkerbroek en een blauw overhemd. De oude man, die nu zeker twintig jaar jonger oogde, was gemetamorfoseerd tot een man van midden veertig. Hij deed enkele gymnastiekoefeningen om zijn spieren los te maken, waste zijn gezicht onder de kraan en haalde daarna een paar sokken en een paar bruine schoenen uit de koffer. Van het ene been op de ander staande trok hij deze aan, zette de koffer weer op het karretje dat hij van onder de deurknop los wrikte en daarna liep hij met veerkrachtige tred naar gate nummer elf, waar het vliegtuig bestemming New York klaar stond voor vertrek.

New York
De ongeveer vijftigjarige man achter het katheder van de kleine vergaderkamer in het Sheraton hotel schudde zijn vinger, die hij dreigend op vier vrouwen en zeven mannen hield gericht, heen en weer. ‘We moeten vandaag besluiten het convenant te tekenen,’ merkte hij dwingend en met stemverheffing op; ‘we mogen de World Council nu niet in de steek laten’.
Jorge Pedro da Rosa Lomba, de zwaar gebouwde voorzitter van de World Federation of Humanity leunde wat verder naar voren en daarbij plaatste hij zijn handen op de richel voor hem. ‘We zijn allemaal bekend met de nucleaire kracht van het Islamitische wapen.’ Dreigend keek hij rond. ‘Waarom benadruk ik dat?’ vroeg hij zijn gehoor. ‘Dat doe ik, omdat

hetgeen ik u heb geschetst geen speculaties zijn.’ Hij accentueerde zijn woorden door flink met zijn hoofd te knikken en vervolgde: ‘We weten, dat de Islam bezig is met een nieuw wapen dat vele malen sterker is dan de waterstofbom en we weten ook dat, zolang er evenwicht is, er geen confrontaties zullen zijn. Uitbreiding van de Islam kan de World Council dan ook niet dulden.’
Opnieuw leunde de voorzitter naar voren en hij bestudeerde de gezichten van het bestuur.
Na de dreigende woorden, die hij had geuit, ontspanden de trekken van zijn vlezige gezicht, waardoor zijn wangzakken naar beneden hingen en zijn boerse Braziliaanse trekken duidelijk naar voren kwamen. Deze wangzakken waren er de oorzaak van dat hij door vriend en vijand ‘de Buldog’ werd genoemd. Eenieder was het erover eens, dat hij veel weg had van dit dier. Het vlezige gezicht maskeerde zijn kracht en onverzettelijkheid en dat maakte hem tot een geduchte tegenstander in de top van de federatie.
Jorge Pedro vervolgde zijn betoog nu met kalme en overredende stem: ‘Ik ben een pacifist, een man die oorlogen verafschuwt, net zoals u, en ik verzoek u dan ook om algehele steun om het convenant te tekenen.’
Een nog jonge man, op een stoel bij de deur, stond op, hief een vinger op en ging vervolgens weer zitten. Het was duidelijk, dat hij iets wilde zeggen en de zwartharige man keek gespannen naar de voorzitter. Zijn handen speelden nerveus met een bruine documentenmap, die hij voor zich had liggen en waarin hij tijdens het betoog van de voorzitter regelmatig aantekeningen had zitten maken.
‘Bullshit!’ riep hij plotseling en alle gezichten draaiden zich in zijn richting. ‘Het is absoluut in strijd met de basisprincipes van onze partij en ik kan bijna niet geloven, dat één van ons u zijn of haar steun zal betuigen.’
De harde stem drong in alle hoeken door en na een aanvankelijk zwijgen knikten twee bestuursleden en hun goedkeurend gemompel vormde de achtergrond van zijn vervolg.
‘Ik vind, dat we het convenant niet mogen tekenen, vooral de zinsnede: De raad kan bij meerstemmigheid doen besluiten om het project Astros te activeren, is in strijd met onze basisprincipes en derhalve kunnen en

mogen wij de inhoud van het convenant niet tot de onze maken.’ Dante Deroubaix knipperde met zijn ogen. Tijdens zijn betoog had hij zijn bril afgezet, waardoor hij de elf leden van het bestuur slechts wazig zag. ‘Mag ik in uw herinnering brengen.’ vervolgde hij, ‘dat Astros geen defensief, maar een offensief wapen is, dat ten doel heeft de vijand vanuit de ruimte te vernietigen.’
‘Wat Astros is weten we,’ onderbrak Jorge Pedro hem snijdend en hij draaide zich naar de toehoorders, waarvan er enkele nerveus op hun stoel heen en weer schoven. ‘Maar wij weten ook, dat de Islam er niet voor terug zal schrikken om het nucleaire wapen dat zij hebben ontwikkeld, in de strijd tegen de World Council te gebruiken.’
Door de tegenwerpingen van Dante was de kleur in Jorge’s gezicht enkele tinten donkerder geworden en zijn blauwe ogen flikkerden achter de brilleglazen, toen hij woedend in de richting van zijn opponent keek. Francois Belletier, één van de mannen die verantwoordelijk was geweest voor het goedkeurende gemompel, stond op.
‘Ik ben het met Deroubaix eens, meneer de voorzitter. Als humanisten dienen we ons volledig te distantiëren van dit convenant en ik ben dan ook van mening, dat de World Council het zonder onze steun zal moeten doen.’
De knokkels van de handen van Jorge waren wit geworden door de kracht waarmee hij deze om de richel van de katheder klemde. Voor het eerst tijdens zijn voorzitterschap dreigde hij een pleidooi te verliezen en zijn woede richtte zich op de leden, die hem verwachtingsvol aanstaarden. Zie dat stelletje incompetente klootzakken nu eens zitten, bedacht hij bitter. Ik heb Moorehead en niet te vergeten McMurry al toegezegd dat we zullen tekenen en nu dreigt die etter van een Deroubaix mij de voet dwars te zetten.
Jorge Pedro hief zijn handen op en liet zijn stem zakken naar het niveau waarvan hij wist, dat dit het goed deed bij de toehoorders en ook wist hij er de trilling van gepassioneerdheid in te leggen.
‘Denk toch eens na Belletier; we kunnen als federatie, let wel één van de kleinste en daardoor onbelangrijkste leden van de World Council, ons veto toch niet uitspreken over zo'n belangrijk convenant voor de vrede.’

Nancy Hobbs, Engels, blond en gezet, wuifde met haar hand om aandacht.
'Dat heeft er niets mee te maken meneer de voorzitter, we zijn lid en daardoor gelijk aan ieder ander van de achttien leden van de World Council en ik vind ook dat we dit convenant principieel moeten weigeren.'
Dante leunde met een lichte glimlach rond zijn lippen achterover in zijn stoel. Het ging precies zoals hij verwachtte dat het zou gaan. Da Rosa Lomba was Braziliaan en hij legde als voorzitter veel te veel gewicht in de schaal van de federatie. Belletier, Guggisberg en ook Hobbs, respectievelijk Fransman, Zwitser en Engelse, hadden een hekel aan da Rosa Lomba en het was te verwachten, dat ze eenieder zou steunen die zich tegen de Zuid Amerikaan zou keren.
Verdomme, dacht Jorge Pedro kwaad, toen hij merkte dat hij het pleit dreigde te verliezen; er is maar één mogelijkheid en dat is mijn functie op het spel zetten, dan zullen ze wel eieren voor hun geld kiezen.
Treuzelend en goed zichtbaar trok hij een antiek zakhorloge uit zijn vestzak; hij klapte het deksel open en fronste zijn borstelige wenkbrauwen, terwijl hij op het gouden klokje keek.
'We zitten nu al ruim twee uren over het al of niet tekenen van het convenant te vergaderen. Onbegrijpelijk, omdat het een vanzelfsprekende daad is die de World Council van ons vraagt. Ik ben dan ook diep teleurgesteld en ik begrijp eerlijk niet, waarom er zulk een oppositie is tegen een daad die naar mijn mening juist zo goed past in het humanitaire beginsel van de federatie. Ik stel voor dat we stemmen.' Hij wachtte even om zijn stem het benodigde effect te geven, en hij vervolgde: 'Wanneer u zult besluiten het convenant niet te tekenen, dan zie ik dat als een motie van wantrouwen en stel ik mijn plaats als voorzitter beschikbaar. Tevens zal ik dan overwegen mijn plaats als bestuurslid in de federatie vacant te stellen.'
Dante Deroubaix grijnsde. Op dat moment wist hij, dat hij de nieuwe voorzitter van het WFH zou worden. Dante was geboren en getogen in Cap Breton, een plaatsje aan de zuidwestkust van Frankrijk, ten noorden van Biarritz en gesitueerd aan de golf van Biskaje. Cap Breton was een hard werkende gemeenschap van eenvoudige vissers en boeren en in

deze betrekkelijke welvaart groeide Dante samen met zijn zusje op. Zijn vader was juridisch adviseur bij een verzekeringsmaatschappij en het was dan ook niet verwonderlijk, dat Dante rechten ging studeren op de Sorbonne in Parijs. Na rechten studeerde hij filosofie en toen hij tweeëndertig jaar was, trad hij als hoofd van de juridische afdeling van het WHF in Den Haag in dienst.
Dante was een lange, slanke man met een bos zwart, springend haar, dat hij met gel in model probeerde te houden. Hij had een paar grote oren en zijn hazelnootbruine ogen, achter de grote brilleglazen, gaven zijn lange gezicht iets treurigs. Een dromer, een dichter, dachten de mensen die pas kennis met hem maakten. Maar zij die hem kenden, wisten, dat hij een realist was en dat hij karakter had. Een man die vocht voor wat hij wilde bereiken. Ook al was hij opgegroeid in een Frans katholieke stad. Dante was absoluut niet gelovig en hij ontwikkelde zich tijdens zijn studie op discussie-avonden van humanisten en vrijdenkers tot een talentvol debatter. Ook al was hij van nature een vrijdenker, toch leefde hij ongewild en onbewust naar de Christelijke waarden, die hem vanuit zijn opvoeding waren bijgebracht. Op zijn vierendertigste werd hij in het bestuur van de WHF gekozen en op deze dag, na het echec van Jorge Pedro, werd hij door de overige leden van het bestuur als nieuwe voorzitter naar voren geschoven en gekozen.

Vrijdag, 30 augustus

New York

Door het tijdsverschil met Cairo was het nog vroeg in de morgen. De havik liep, samen met honderden andere reizigers, naar de paspoortcontrole op the Flight; het vroegere J.F.Kennedy Airport. De koffer op het karretje had plaats gemaakt voor een leren weekendtas, die de Arabier oorspronkelijk in de koffer had verborgen. Op deze leren tas stond een plastic tas - taxfree - met twee flessen wijn en een slof sigaretten.
De havik rilde van de kou, toen hij uit de aankomsthal kwam. Het was in New York hooguit zestien graden. Ik hoop niet, dat ik erg lang hoef te wachten, dacht hij, en hij bleef op het trottoir staan. Twee jongens kwamen in zijn richting. Pal voor hem doken ze een taxi in en breed grijnzend staken ze daarbij hun middelvinger op. Er schoot een pijnlijke herinnering door het hoofd van de Arabier. De linker jongen leek een beetje op Nasir, die begin 1991 bij het bombardement van Bagdad in zijn armen was gestorven. Ondanks het feit dat zijn broertje al een half mensenleven geleden was overleden, vervulde de gedachte hem met een weemoedige droefenis. Daarom ben ik hier, wist de man, want achteraf bekeken had de dood van zijn broer zijn verdere leven bepaald.
Op dat moment kwam een zwartharige jongen aanlopen die naast de Arabier bleef staan; even weifelend naar hem keek en vervolgens naar de lucht wees.
‘Er is geen zon vandaag,’ merkte hij op.
‘Er is altijd een zon, mijn jongen,’ antwoordde de man. Ernstig knikten ze elkaar toe.
De jongen zei: ‘Sorry dat ik zo laat ben, er is veel verkeer.’
‘Kom laten we maar gaan,’ antwoordde de man en ze stapten in een kleine auto, die in één van de parkeerhavens geparkeerd stond.
Ze maakten de rit naar Manhattan zwijgend en pas toen ze de eerste wolkenkrabbers passeerden vroeg de man: ‘Is het een onopvallend hotel?’
‘Ja, klein, schoon en vertrouwd.’

In de 131e Street stopte de Mercedes voor een oud hotelletje en pas toen hij uitstapte, vroeg de man: 'Waar kan ik je bereiken?'
De jongen schreef een nummer op een papiertje, overhandigde dit aan de man die er enkele seconden naar keek en het papier daarna aan de jongen teruggaf.
'Wees altijd voorzichtig met je telefoonnummer,' zei hij waarschuwend.
De kamer was zoals alle andere kamers in goedkope, maar nette hotels. Er stond een kleuren teevee; het spiraal van het bed zakte door, maar de lakens waren schoon. Het grote voordeel van dit soort hotels was, dat men na betaling verder geen interesse stelde in de gast.
Na binnenkomst sloot de man de gordijnen en zette de teevee aan.
Het was warm in de kamer en voordat hij op de rand van het bed ging zitten, trok hij zijn kleding uit, met uitzondering van zijn halflange onderbroek.
Zittend op de bedrand trok hij het wagentje naar zich toe, legde dat over zijn knieën en met een inbussleutel draaide hij een schroefje in het handvat los. Nadat hij dit op het nachtkastje had gelegd, trok hij voorzichtig de loop van een pistool uit één van de metalen buizen. Daarna volgde een telescoopvizier en een vreemd afvuurmechanisme dat uit een met gas gevulde glazen buis bestond, waaraan de Arabier met behulp van elektroden een accu verbond. Hij draaide het wapen in het rond, drukte toen de accu op zijn plaats en daarna plaatste hij enkele spiegeltjes in de daarvoor opengelaten gleufjes. De kolf van het wapen stelde hij samen uit twee bochten, die prachtig in elkaar pasten, evenals de elektronentransmitter, die uit het platte frame van de dragers bestond en die hij eenvoudig in elkaar klikte.
De maker van dit vuurwapen was een kunstenaar geweest, meende de Arabier en tevreden keek hij naar het wapen dat hij in zijn handen had. Hij smeerde de contactpunten van de elektroden in met een geel smeermiddel, dat ook al in het frame was verborgen. Voldaan stopte hij het wapen in een plastic zak, plakte deze vervolgens dicht met tape en liet het daarna in het water van de stortbak op het toilet zakken.

Scott stak zijn tong uit, maakte de top van zijn wijsvinger met spuug nat en streek over de haren van zijn borstelige wenkbrauwen die de neiging hadden uit het gelid te treden. Nu was Moorehead aan de beurt, één van de laatsten van de lijst, en Scott draaide voor de zoveelste keer het standaardverhaal af.
'Wees voorzichtig,' had Monica die morgen gezegd; 'het is de voorzitter van de World Council'.
De grote, grijze man van bijna twee meter lang had hem met een norse trek op zijn gezicht ontvangen.
'Houd het kort, ik heb het druk,' waren de eerste woorden geweest die hij had gesproken, toen Scott door zijn secretaresse werd binnengelaten.
De eerste minuten besteedde Scott aan het doorlopen van naam en personalia.
'Hebt u met anderen over het Astros-project gesproken, meneer Moorehead?'
'Nee, met niemand!'
'Met niemand?'
'Nee, zeg ik toch, met niemand!'
'Ook niet met uw vrouw?'
Moorehead gooide zijn hoofd achterover en hief zijn ogen demonstratief ten hemel.
'Ik praat met mijn vrouw nooit over zaken.'
Leugenaar, dacht Scott.
'De papieren van het project sluit u die altijd achter slot en grendel?'
'Ja.'
'Altijd?'
'Ja, altijd.'
Dat bestaat niet, dacht Scott; je liet zulke papieren altijd wel een ogenblik alleen.
'Stel u nu eens voor, meneer Moorehead, dat u even naar het toilet moet, een kort ogenblikje maar; al was het alleen maar om te plassen, bergt u dan de papieren ook achter slot en grendel?'
De voorzitter fronste zijn voorhoofd en dacht een ogenblik na.
'Die neem ik dan mee,' antwoordde de man bijna triomfantelijk.
Zeker om je kont aan af te vegen, dacht Scott.

‘Hebt u het rapport weleens mee naar huis genomen?’
‘Nee, nooit.’
‘Weleens gekopieerd?’
‘Nee, nooit.’
‘Weleens elementen uit overgenomen?’
‘Nee, nooit.’
‘Hebt u vijanden?’
Moorehead wilde ‘nee, nooit’ antwoorden, maar dan drong de afwijkende vraagstelling tot hem door.
‘Vijanden?’ was zijn wedervraag.’
‘Ja, mensen die u niet mogen, waar u weleens woorden mee hebt gehad, die u vijandig gezind zijn.’
De gedachten van de voorzitter gingen naar het telefoongesprek op de avond van de uitzending en aan de rillingen die hem bij het onuitgesproken dreigement over de rug waren gelopen. Moest hij de oude special daarvan in kennis stellen? ‘Nee,’ antwoordde hij weifelend en die weifeling vond Scott op zichzelf niet uitzonderlijk, want wie heeft er geen vijanden, maar toen sloeg Moorehead zijn ogen neer.
Tè laat, want Scott had de angst in diens ogen zien blinken.
‘Dus geen vijanden?’
‘Nee, geen vijanden.’
‘Wat denkt u van de Islam, zien zij u als vriend?’
‘Nee natuurlijk niet, maar in de politiek is het niet zo dat, ook al verdedig je een ander standpunt; je een persoonlijke vijand bent.’
‘Dus u kent niemand die u dood zou wensen?’
‘Nee, verdomme nee!’ reageerde Moorehead geschrokken.
‘Dan zijn we klaar, ik dank u voor uw medewerking.’
Scott stak zijn hand uit; de man mompelde wat en Scott voelde de vochtige warmte van de handpalm.
Terwijl hij door de secretaresse werd uitgelaten, dacht Scott: de goeden en de kwaden, ze liegen allemaal. De goeden omdat ze bang zijn een fout te hebben gemaakt en de kwaden omdat ze de kwaden zijn.
Een uurtje later, terwijl zijn hoofd nog tolde van de gesprekken die hij had gevoerd, zei hij tegen Lance, die net als hijzelf naar de bar the Los Braseros op de hoek van de 51ste was gegaan om een biertje te drinken:

'De laatste die ik ondervroeg beviel me niet. Moorehead zei 'nee', terwijl ik aan zijn gezicht zag dat het 'ja' was, zelfs een 'ja' met hoofdletters.'
Lance reageerde: 'Mag ik dan misschien eerst even weten, wat de vraag was?'
Scott nam het glas van de bar, dronk een slok en zette het glas met een klap op de bar terug.
'Ik vroeg hem of er mensen waren die hem vijandig gezind waren; hij zei nee, maar je had de plotselinge angst in zijn ogen moeten zien.'
'Zal ik eens in zijn sociale leven duiken,' opperde Lance, 'misschien is er een vriendinnetje of zo.'
'Doe dat maar, mijn jongen, doe dat!'

Harvard Goodman was een grote man met een figuur dat kracht uitstraalde. Zijn vierkante hoofd was voorzien van een boksersneus, waarboven twee donkerbruine, bijna zwarte ogen de wereld inkeken. De vijftigjarige Republikein had een wellustige mond, waaromheen de meeste tijd een geamuseerde trek lag. Dit laatste kenmerk was van bedrieglijke aard, want Harvard was een keiharde zakenman met slechts één zwak: soms stortte hij zich in het New Yorkse nachtleven met een ongeremdheid waarover de hoeren in Manhattan hete verhalen konden vertellen. Vele dollars die met kwistige hand werden uitgegeven, zorgden ervoor, dat de meisjes dat niet deden en dat Harvards seksuele blazoen ongeschonden bleef. In zijn werk was Harvard even ongeremd en serieus, maar bij iedere transactie die hij deed of waaraan hij zijn fiat gaf, stond het eigen gewin centraal. 'Ik ben het bedrijf,' was zijn slogan, 'en wat goed is voor het bedrijf, is goed voor mij!'
Deze stelling was niet zo vreemd voor een man die was geboren in de Bronx, het misdadigersgetto van the Big Apple. Iemand die zich in de Bronx staande wist te houden en zich als zeventienjarige jongen op wist te werken tot leider van één van de jeugdgangs, had een cursus overleven gevolgd, die geen enkele universiteit kon doceren.
Diep onderuitgezakt zat Harvard deze middag in één van de leren clubfauteuils van het ruime kantoor van Jorge Pedro da Rosa Lomba. Terwijl hij tegen zijn gastheer sprak, die voor een van de enorme ramen

van getint glas stond en over Manhattan keek, schudde Harvard het glas whisky heen en weer, zodat de ijsblokjes rinkelden. Daarna vestigde hij zijn bruine ogen op de brede rug van da Rosa Lomba. 'Ik heb vanavond een gesprek met gouverneur Stallman en van hem moet ik een paar toezeggingen hebben die het project goed zullen doen.' Zijn stem was lijzig en donker. 'Wat het project aan winst oplevert, is bijna niet te becijferen Jorge; dus dat gesodemieter in die kutgroep van jou moet afgelopen zijn.' Zijn stem was nog wat zachter geworden, maar er zat een dreiging in die de ex-voorzitter van het WHF deed huiveren.
Da Rosa Lomba draaide zich langzaam om.
'Er wordt heus wel getekend, maak je geen zorgen,' zei hij nijdig.
Harvard veerde op uit de fauteuil. 'Natuurlijk maak ik me zorgen. Die hele opzet van de World Council is klote. Wie bedenkt er nou zoiets stoms om ieder lid vetorecht te geven.'
Terwijl hij die woorden zei, was Harvard ook naar het raam gelopen. 'Weet je wel Jorge, dat ik mijn hele kapitaal in het project heb geïnvesteerd.' Zijn schorre stem was bijna niet meer te verstaan, toen hij vervolgde: 'Wanneer dat door de één of andere oorzaak niet doorgaat, ben ik bankroet!'
Da Rosa Lomba had zich weer omgekeerd en staarde naar buiten.
Hij schrok, toen hij de warme hand van Harvard op zijn arm voelde. 'Wanneer ik ga, sleep ik jou en al die andere klerelijers, die het project frustreren, mee. Bedenk dat maar eens, wanneer je aanstaande zondag naar de kerk gaat en samen met je vrouw en dochters schijnheilig staat te wezen,' zei Harvard dreigend. 'Bid maar, dat het convenant snel wordt getekend!'
De boze man liep terug naar de fauteuil, liet zich met een plof vallen, boog zich vervolgens voorover en vulde zijn glas uit de vierkante fles. De geamuseerde trek rond zijn mond, die tijdens zijn dreigende woorden afwezig was, speelde weer rond zijn lippen, toen hij opmerkte: 'Ik zeg er vanaf vandaag geen woord meer over Jorge, maar het is nog maar zo'n drie weken, voordat de conventie in Madrid begint.'
De grote, zware Braziliaan kwam eindelijk bij het raam vandaan; hij draaide zich om, wierp een harde taxerende blik op zijn gast en liep nu ook naar de zithoek.

'Wat ik al eerder zei, maak je geen zorgen Harvard; er wordt momenteel hard aan gewerkt.' Toen hij zag, dat Harvard zijn wenkbrauwen optrok, benadrukte hij nog eens: 'Heel hard!'

Verplichtingen slokten zeeën van tijd op en een voorzitter van het WFH had meer verplichtingen dan Dante had verwacht. Het secretariaat had de uitnodiging van de Ambassade van Duitsland als belangrijk in zijn agenda genoteerd en nu stond hij hier met een glas rode wijn in zijn hand in de prachtige zaal van de Duitse ambassade. Hij had een tijdje met de blonde dochter van de ambassadeur gesproken, die toen een bejaard echtpaar binnenkwam met een 'ik zie je zo nog wel!' afscheid van hem had genomen om de rol van gastvrouw op zich te nemen. De blonde had met hem geflirt en hij wist zeker, dat ze hem leuk had gevonden. Daarna was die man gekomen! Dantes blik dwaalde naar de overzijde van de zaal waar de man met wie hij net had gesproken in gesprek was met gouverneur Stallman. Het was Harvard Goodman; een grote, krachtige man met brede schouders, hoekige trekken en sluik, zwart haar dat geolied op zijn schedel plakte. Een rijke projectontwikkelaar wist Dante. Een jongen uit de Bronx en zo gewiekst als een zakenman, maar kon zijn. Harvard was enkele minuten daarvoor bij Dante komen staan en had met hem naar al die mensen gekeken. 'U bent de nieuwe voorzitter van de humanisten hè!' had de man gezegd.
Dante had hem van opzij aangekeken en de herinnering van zijn triomf op Jorge liet hem glimlachen. 'Ja, sinds enkele dagen!'
Er was 'n ogenblik een stilte tussen hen gevallen.
'Waarom tekenen jullie dat verdomde convenant niet?' had de man plotseling gevraagd.
Dante verstrakte. De vraag overrompelde hem volkomen. Hij slikte, schonk de man een geforceerde glimlach, maar toen hervond hij zich.
'Ik begrijp niet, wat u dat aangaat,' zei hij op spottende toon.
'Alles waar ik geld mee kan verdienen, gaat me aan,' sneerde Harvard.
Daarna was hij naar de overzijde van de zaal gelopen en een gesprek met de gouverneur begonnen.

Het kon alleen maar betekenen, dat onder het genot van een borrel zaken werden gedaan, wist Dante en hij vermoedde, dat het gemene zaken zouden zijn.
Geleund tegen een pilaar vroeg hij zich af waar het lek bij de WFH zat, dat Goodman op de hoogte hield van het wel en wee in de federatie. Het leek wel of de project-ontwikkelaar voelde, dat hij aan hem dacht, want op datzelfde moment keek hij op en een flauwe glimlach speelde rond zijn lippen, toen zijn blik die van Dante kruiste.
Opnieuw kwam de man naar hem toe en pas nu zag Dante, dat de ogen van de man zwart en leeg waren en het gaf hem het gevoel, alsof hij in een donkere put keek.
'Ik wil eens met je praten,' zei de man. Hij knikte bijna onmerkbaar en twee breedgeschouderde, gespierde gestalten, die van achter twee pilaren tevoorschijn kwamen, gingen achter Dante staan. Diens spieren trokken samen en hij slikte krampachtig om het opkomende zuur beneden te houden. Wat moeten ze verdomme van me, vroeg hij zich geërgerd af.
'Je loopt rustig naar buiten,' zei één van de mannen achter hem, 'doe je het niet, dan sta ik niet graag in je schoenen!'
Het werd op een vriendelijke toon gezegd, maar er klonk genoeg dreiging in om Dante te doen besluiten de ene voet voor de andere te zetten.
Vanuit zijn ooghoek zag hij de dochter van de gouverneur staan praten. Ze scheen niet in de gaten te hebben, wat er zich pal onder haar neus afspeelde. Dante draaide zijn hoofd naar links en keek in de enorme spiegel, die als functie had de zaal nog groter te laten lijken dan die al was. Hij voelde zich zoals hij eruit zag: ellendig en verslagen.
Toen hij op enkele meters van de deur was, ving hij de blik op van het blondje. Ze glimlachte, maar hij schudde zijn hoofd. Ze moest de wanhoop op zijn gezicht hebben gezien, want net toen hij door de deur wilde gaan, kwam ze hollend achter hem aan.
'Dante, ga je weg?'
Hij voelde iets hards in zijn rug porren.
'Ja, ik heb een afspraak.'

‘Maar papa moet je spreken; het duurt maar een paar minuutjes,’ ze pakte hem bij zijn arm en trok hem mee naar binnen; ‘ik heb papa beloofd, dat ik je naar hem toe zou brengen.’
Goed verzonnen, schoot het door hem heen en hij glimlachte naar de mannen.
‘Sorry, de gouverneur wil me spreken.’
De mond van Harvard vertrok zich tot een kille glimlach. Hij was woedend, maar wist zich in het bijzijn van het meisje te beheersen. Zijn gezicht bleef onbewogen, ondoorgrondelijk was een beter woord, vond Dante, alleen zijn zwarte ogen bewogen. Hij zag, dat de handen van de man trilden en Dante huiverde ongewild. Er ging een enorme vitaliteit uit van de man en het trillen van zijn spieren gaf blijk van een nauwelijks te bedwingen fysieke kracht, die werd verhuld door het perfect gesneden kostuum.
‘Ik zie je nog wel,’ zei hij tegen Dante en de toon was zo onheilspellend, dat er opnieuw een rilling over diens rug liep. De twee kleerkasten deden een stap achteruit, toen Dante achter het meisje aanliep en de mannen verlieten zonder opzien de zaal.

Lui achterover geleund keek Scott naar eye-catcher; het actualiteiten-programma op Channel 5. Twee politicologen, één van de twee had als specialisatie het Midden Oosten en een Colonel van het Department of War, gaven hun mening en vermoedens over het uitlekken van het Astros-project. Scott grinnikte, keek en luisterde naar het bekende gezwam, waarbij vooral de ontkenning van de Colonel lachwekkend was. De man beweerde, dat het geheel opgezet was door de MOSQ, de geheime dienst van de Arabieren. Het was onzin. Iedereen had de werkelijkheid kunnen zien: het project was gedetailleerd in beeld gebracht. Op de opmerking van de reporter, dat Moorehead toch niet voor niets was weggelopen, ging de Colonel niet in. Zonder dat hij het duidelijk uitsprak, suggereerde de militair, dat de voorzitter aan tijdelijke verstandsverbijstering had geleden.
Scott was vanmiddag tegen Moorehead niet over het project begonnen. Het was dat het interview bij de routine hoorde want, gelet op de reactie

van de voorzitter in eye and ear, was het wel zeer onwaarschijnlijk, dat Moorehead de mol was die ze zochten. Daarvoor was zijn verrassing te echt geweest. De special begreep echter niet, waarom de man zo'n angst had getoond en hij hoopte, dat Lance de reden van die angst snel zou ontdekken.
Scott nam de fles mee en ging op bed liggen. Hij zette de teevee aan, pakte een video CD en keek naar opnames van een vakantiereis, die hij in 2011 met Eliza naar Sumatra had gemaakt. Hij zag haar bij de orang-oetans in de jungle bij Bukit Lawang, hoorde haar geruststellende stem tegen de roodbruine apen en haar opgetogen opmerkingen naar hem achter de camera. Scott lag daar met een brok in zijn keel en met tranen in zijn ogen. Even later zag hij hoe ze hem nat probeerde te spetteren in het Tobameer; hoe ze lui lagen in de zon op het terras bij het Raffleshotel in Bukittinggi en de kushand die ze hem spontaan toewierp. Hij dronk het glas leeg en veegde de tranen van zijn wangen. God, wat was ze mooi geweest en ook al waren ze toen al zevenentwintig jaar getrouwd, wat had hij van haar gehouden. Scott stopte het beeld bij een close-up van Eliza en met haar beeld voor ogen viel hij in slaap.

Zaterdag, 31 augustus.

Cairo - New York

De correspondent van het WSN in Egypte was als kantoorklerk werkzaam bij Blacksea, een Amerikaanse expediteur in Cairo. Jong en met de beste voornemens was hij jaren geleden als verslaggever naar de Egyptische hoofdstad vertrokken waar hij, naast het werk op het expeditiekantoor, politiek en economisch nieuws en soms iets over natuurrampen naar de States kon berichtten. Weinig spectaculair en enerverend vond hij zelf en het was een feit, dat zijn naam nooit bij WSN werd genoemd. Maar plotseling had de correspondent iets van een informant doorgekregen: De Islam had een havik uit laten vliegen, die op weg naar Amerika was. De jongen werkte al acht jaar in Egypte en hij wist al enkele jaren, wat een havik was. Ook wist hij, dat hij vanaf de dag van zijn komst door het MOSQ in de gaten werd gehouden; dus voorzichtigheid was geboden. Maar de correspondent was blij, dat hij eindelijk iets kon betekenen en hij stuurde direct, via WorldNet, een email naar het hoofdkantoor van Blacksea in Kingston op Jamaica. Destijds had hij gehoord, dat ook daar een correspondent van de WSN werkzaam was.

Het bericht luidde:

.2CNT.26AUG.CSBURROUGH.6CNT.29AUG.CSDUMBOLD.
BOARDING:1CNT.ONJ.GR.APPL.SR:CASA BLANCA..

De correspondent in Jamaica brak zijn hoofd over dit bericht, want natuurlijk wist hij, dat er twee containers met de Burrough en zes containers met de Dumbold verscheept zouden worden. Maar lading werd nooit specifiek genoemd en appels hadden ze nog nooit vanuit Cairo verscheept. Urenlang bestudeerde hij het bericht, alsof het een cryptogram was en pas toen kwam hij op het verhelderende idee om het bericht naar het hoofdkantoor in New York te sturen.
De redactie van eye and ear ontcijferde, aan de hand van de codes die ze met de correspondenten hadden afgesproken, snel het bericht.

Daaropvolgend waarschuwden ze Bray. Binnen het kwartier was deze aanwezig en met het papier in zijn hand ging hij op de rand van het bureau zitten.
‘Hoe komen jullie daaraan?’ vroeg de presentator aan Michael Jennings, die de jongste redacteur van de WSN was.
‘Van Greg Johnson, het bericht is via het kantoor in Jamaica binnengekomen.’
‘Ik ken geen Greg Johnson.’
‘Hij kent jouw waarschijnlijk ook niet. Greg is een correspondent van ons, die al acht jaar in Cairo zit.’
Met die opmerking raakte Jennings de verslaggever op zijn plexus solaris, want Bray verkeerde in de stellige overtuiging, dat zijn populariteit grenzeloos was. Nijdig keek hij de redacteur aan, maar die lachte onschuldig.
‘Hoe dan ook; de moordenaar is op jacht naar iemand in de Big Apple of Washington,’ zei Bray, geprikkeld door de onverschillige houding van de man, ‘wie en waar zou het zijn?’
‘Weet ik niet, maar het is onze plicht het bericht door te sluizen naar het WIS, misschien kunnen we met hen een dealtje maken,’ stelde Jennings voor.
‘Doen ze nooit; je weet wat een eigenheimers het zijn.’
‘Misschien via het voor wat, hoort wat principe?’
‘Okay, ik kijk wel hoever ze willen gaan.’

New York
Er waren onderwijl drie uren voorbij gegaan en Monica zat achter haar bureau met de Jap te bellen, toen het bericht van de WSN op haar computer verscheen.
‘Je zou nog wat voor me uitzoeken Moro Asakuna,’ zei ze verwijtend; ‘ik heb niets meer van je gehoord.’
‘Duizend verontschuldigingen Monica san, antwoordde de Jap, ‘we hebben net onderhoud aan de Yakazu.’ Ze hoorde hem slikken. ‘Op 17 mei is er een confidential naar Amman in Jordanië gestuurd Monica san.

Omdat het uit Houston werd verzonden, denk ik, dat het wellicht het rapport kan zijn.'
'Waarom denk je dat?'
'Rekening houdend met de snelheid van de computer bij de militairen en de lengte van het overzenden, driehonderddrieëntachtig milliseconden, zou het aantal bytes kunnen kloppen.'
'Hoeveel is dat?'
'Dat is afhankelijk van wat er verzonden wordt, Monica san. Is het doodgewoon tekst, dan is het een boekwerk, maar zijn het tekeningen of foto's, dan zullen het zo'n dertig pagina's zijn.'
'Kan dus het Astros-project zijn?'
Ze hoorde hem even weifelen voordat hij zei: 'Ja dat kan, Monica san.'
Ze legde de hoorn neer en ze zag het bericht dat op de computer was binnengekomen. Direct belde ze Lance en Scott.
Enkele minuten later stonden ze naast haar voor het raam en zij keken naar het verkeer in de 52ste straat. De coach liet hun het bericht lezen van de WSN dat deze via een agent uit Cairo had ontvangen.
'We hebben deze informatie aan Bray Bronson te danken. Die lui van het WSN hebben verdomme een heel netwerk van correspondenten over de wereld. Verslaggevers die voor onze spionnen niet onderdoen en nu hebben we ook nog een verplichting aan die pershyena,' zei Monica met afschuw in haar stem. 'Ik heb er zo'n vervloekte hekel aan, wanneer onze dienst verplichtingen heeft aan burgers.'
'Verplichting coach, sinds wanneer hebben wij verplichtingen?' vroeg Lance.
'Verplichtingen,' echode Scott, 'zeker een dealtje!'
Monica knikte. 'Het moest wel! Onze televisiepersoonlijkheid wilde alles voor eye and ear brengen. Ik heb hem beloofd, dat wij hem de primeurs in het onderzoek geven en dat we hem, wanneer het mogelijk is, op locatie zijn werk laten doen.'
Lance zuchtte tragisch en diep. 'Da's nogal wat!'
'Het werkt naar twee kanten,' reageerde Monica, 'als zij iets weten, horen we het ook direct.'

'Dat hoop ik dan maar,' antwoordde de oudere special en onbekend met de mening die Bray had over het WIS, zei hij: 'Het zijn een stelletje eigenheimers daar bij de teevee.'

Terwijl Dante Deroubaix zich verkleedde, luisterde hij naar de rauwe kreet van een vogel die ergens buiten dreef op de wind. Om acht uur moest hij op Broadway zijn, waar hij met Belletier had afgesproken om alles wat hij de avond ervoor met Harvard Goodman had beleefd uit de doeken te doen. Hij haastte zich, ook al wist hij, dat het hem minder dan een half uur zou kosten om op Broadway te komen. Voordat hij de deur achter zich dichttrok, keek hij naar de balletjes van de screensaver die over de monitor van zijn computer stuiterden. Ik zet de computer niet uit, besliste hij; straks tegen elven, wanneer ik terug ben, verzend ik nog een email naar mijn ouders in Frankrijk en naar Marjka.
Dante stuurde zijn Buick de afrit af en juist op het moment dat hij op wilde trekken, vloog er iets met een klap tegen de bumper van zijn wagen.
'Mon Dieux!' Hij stopte, stapte uit en boog zich voorover om te kijken of zijn wagen was beschadigd. Op dat moment doken er twee mannen op uit de coniferen naast de oprit. Eén van hen drukte Dante de loop van een revolver in zijn zij. Jezus, dacht deze, dat is nu net wat ik nodig heb!
'Instappen, sir,' zei de ene man zacht maar dwingend, terwijl de andere het achterportier van de Buick opende.
Met de pijnlijke druk van de loop in zijn nierstreek schoof Dante in de wagen en de man kroop naast hem op de achterbank, terwijl de andere achter het stuur ging zitten en de wagen snel op liet trekken.
'Sorry, sir,' zei zijn buurman die hem onder schot hield, 'mag ik u verzoeken deze kap op te zetten.' Hij overhandigde Dante een zwart geval dat hem aan een soort doodskap deed denken.
Geleidelijk van de schrik bekomen viel Dante uit: 'Wat heeft dit verdomme te betekenen, waar brengen jullie me heen?'
Zijn overvallers zwegen; de chauffeur stuurde de wagen behendig door het verkeer en de ander herhaalde slechts: 'Zet die kap op, sir!'

Dante had nog net de gelegenheid het gezicht van de man in zijn geheugen te prentten: de blauwe ogen, het dunner wordende blonde haar en het bruine, door zonlicht verweerde, gezicht. Enkele seconden later heerste er voor hem een Egyptische duisternis en toen pas kon hij zich ten volle concentreren op het waarom van deze ontvoering.
'Het was toch makkelijker dan ik dacht,' hoorde Dante zijn buurman tegen de chauffeur zeggen. Dante zocht zijn geheugen af, want er was iets bekends in de stem van de man naast hem en hij probeerde de situatie te traceren waar hij die stem eerder had gehoord.
De wagen draaide een slecht geplaveide weg op en Dante meende typische havengeluiden te horen: draaiende kranen, kettingen die over tandwielen ratelden, containerwagens die ze passeerden, een enkele stoot op de hoorn van een boot en soms de schreeuw van de ene kadewerker tegen de ander. Ze reden oostwaarts, dat wist hij zeker!
Dante fronste zijn wenkbrauwen in opperste concentratie en hij vroeg zich af, wat deze ontvoering te betekenen had. Angst voelde hij niet, want zijn kidnappers waren niet ruw; hun taalgebruik was beschaafd en het enige dat hen tot nu toe was te verwijten, was het feit, dat ze hem wat tijd hadden ontstolen door hem met zachte drang de wagen in te werken.
Plotseling hield de wagen stil; het portier werd opengerukt en Dante werd aan zijn arm uit de Buick getrokken. Als een blinde werd hij tussen de mannen ingenomen en deze voerden hem een trap af en een deur door.

Het was alweer dagen geleden, dat ze met elkaar hadden gesproken en Scott was nieuwsgierig naar de reactie van Luciënne wanneer ze hem terug zou zien. Haar beeld had hij haarscherp voor ogen: het aantrekkelijke gezicht met de gave, olijfkleurige huid, de grote bruine ogen en het lange zwarte haar, dat ze in een wrong in de hals droeg. Ze was iets kleiner dan hij was; ze was slank en goedgebouwd.
Luciënne woonde in een driekamerappartement in Stone Street, zo'n twee mijl van zijn appartement. Omdat hij vroeg was, besloot Scott te gaan wandelen.
Hij liep op zijn dooie gemak naar haar huis en precies acht uur belde hij aan. Tot zijn teleurstelling klonk het: 'ik kom wel naar beneden,' door de

intercom. Hij was teleurgesteld. Scott had weleens willen weten hoe ze woonde. Misschien vanavond, dacht hij hoopvol, maar alleen al de gedachte maakte hem zenuwachtig. Sinds Eliza had hij nooit meer met een vrouw geslapen. Toen Luciënne uit de lift stapte en hem met een 'Hi' haar wang ter begroeting aanbood, had hij die slechts vluchtig met zijn lippen beroerd. Ik voel me verdomme net een schooljongen, dacht hij, want bij haar verschijnen had hij zijn adem ingehouden: Ze zag er prachtig uit in haar rode jas.
'Waar gaan we heen?' vroeg ze, terwijl ze hem toelachte en haar arm vertrouwelijk door de zijne stak.
'We gaan lopen!'
Scott had plaats besproken bij een pas geopend Frans restaurantje 'Le bonne Clochard' in Cartland Street.
Ze liepen iets harder dan normaal over Broadway, dat kwam doordat de wind in hun rug blies. Toen ze langs Trinity Church liepen en de hoge kerk de koude wind naar beneden trok, striemde deze hun gezicht waardoor hun gezichten rood werden.
'We krijgen een vroege winter,' zei Luciënne.
In het restaurant hielp Scott haar uit haar jas en samen volgden ze de maître naar een tafeltje, dat in een nis was geplaatst.
Het interieur was eenvoudig. De muren waren van bruine baksteen. Er hingen ingelijste Franse prenten, kleine schilderijen en boven hun tafel een reclamespiegel van Pernod. Overal brandden druipkaarsen en dat gaf het geheel iets romantisch. Maître Pierre was klein, dik en Belgisch. Hij droeg een grote zwarte snor, die krulde aan de punten en ook al waren ze hier voor het eerst; Pierre deed alsof hij vaste gast was en dat gaf Scott een prettig gevoel. De gemoedelijke Belg overhandigde hun een wijn- en menukaart en bleef afwachtend bij hun tafeltje staan.
'Wat is de huiswijn?' vroeg Luciënne.
Pierre sloeg zijn mollige handjes als in gebed tegen elkaar.
'Een heerlijke Beaujolais uit 2016, madam, licht en fruitig!'
Luciënne knikte. 'Jij ook Scott?'
'Ja, dat lijkt me een goed idee.'
'Eén liter?' vroeg Pierre.

‘Eén liter!’ besliste Scott. Mijn God, rode wijn. Ik heb in geen jaren rode wijn gedronken. Hij luisterde naar de pianomuziek uit onzichtbare luidsprekers en liet zijn ogen over het handjevol vroege gasten dwalen, die bijna geluidloos zaten te eten. Luciënne keek in de kaart. Nadat Pierre de glazen uit een karaf had volgeschonken, vroeg de maitre aan Luciënne.
‘Oui madame?’
‘Voor mij eerst een pot au feu en daarna Estouffade de boeuf à la bonne femme,’ antwoordde ze met een routine alsof ze elke dag in dit soort gelegenheden kwam.
Scott knikte en viel in herhaling: ‘Ja, dat lijkt me een goed idee.’
Terwijl Luciënne over haar zoontje Clarence en haar werk sprak en Scott haar anekdotes vertelde over hetgeen hij bij de dienst meemaakte, bestudeerden ze elkaars gezichten. Ruim een uur later, ze hadden met smaak gegeten en waren al halfweg de tweede liter, legde Scott, na het overwinnen van veel aarzeling, zijn hand op haar hand en tot zijn opluchting trok ze die niet weg.
Ze sprak opnieuw over Clarence en hij reageerde knikkend en begrijpend op de opvoedkundige problemen die een zoon met zich meebracht en vertelde haar over het werk van het WIS. Niet precies over de zaken waarom het ging. Dat was geheim en sommige zaken dikte hij wat aan om indruk te maken. Ze keek hem al die tijd aan en ze gaf hem de bewonderende aandacht van een vrouw die bezig was verliefd te worden. Als laatste gasten namen ze met een handdruk afscheid van de maitre.
‘Lopen?’ vroeg Scott, toen ze buiten stonden..
‘Natuurlijk,’ zei ze.
Het was maar een klein uurtje van het restaurant naar haar appartement en terwijl ze tegen de wind in liepen, waren ze in gedachten. Luciënne had hem weer een arm gegeven en Scott vroeg zich zenuwachtig af of ze hem binnen zou vragen. Pas toen ze bij haar appartement waren, opende hij zijn mond.
‘Ik ben blij, dat je op mijn uitnodiging bent ingegaan. Ik vond het heel gezellig.’

Ter instemming drukte ze zijn arm tegen haar borst. ‘Dat vond ik ook Scott.’
‘Wanneer zie ik je weer?’ vroeg hij hoopvol.
‘Mag ik je bellen?’ was haar wedervraag.
‘Natuurlijk.’
Ze stonden voor de deur en keken elkaar afwachtend aan.
‘Afgesproken dan,’ zei Luciënne om de stilte te verbreken en ze gaf hem een zoen op zijn wang, ‘bedankt Scott, slaap lekker.’ Ze tikte hem speels tegen de wang en ging de hal binnen.
Scott keek haar na en vlak voor de lift sloot, stak hij nog even zijn hand op, toen vloekte hij zacht maar nadrukkelijk.

Maandag, 2 september

Murray en Burbank

Het regende hevig. Juan Velasques hield zijn attachékoffer ter bescherming boven zijn hoofd en rende het kleine stukje van zijn auto naar de huisdeur.
'Kloteweer!' mopperde hij, 'en dan was Inge er ook nog niet.'
Dinsdagmiddag was haar uitje. Op die dag werden hun dochtertjes Lotte, Lina en Flo bij een meisje in de buurt ondergebracht. Zijn vrouw plande op die dag iets met haar vriendinnen.
'Ik moet dus zelf voor het eten zorgen,' mompelde hij geërgerd.
Terwijl Juan naar de keuken liep om een colaatje uit de koelkast te pakken, zag hij de post op de keukentafel liggen. Snel keek hij het stapeltje enveloppen door: bankafschriften, iets van de verzekering en een envelop uit New York. Nieuwsgierig ritste hij de laatste open. De brief die erin zat, was ondertekend met een handtekening, waarvan een leek niet zou zien, dat het in Arabisch schrift was gezet, maar waar Juan: 'Opdracht van Allah!' in las. Zijn hart dreunde van schrik in zijn borstkast en daarop volgde angst. Het bloed joeg door zijn lichaam en hij rilde alsof hij koorts had.
Negen jaren was hij hier nu al. Hij had een leuke baan en door zijn langdurige verblijf was hij Amerika als zijn thuisland gaan zien.
Juan heette eigenlijk Abdul. Hij had geen Latijns bloed, al deed zijn huidkleur en naam dat vermoeden. Abdul was Libanees. Na de universiteit van Cairo, waar hij in 2012 als doctor in de chemie afstudeerde, werd Abdul naar het trainingskamp van de Narb'allah in een dorpje gestuurd, zo'n veertig kilometer van Beiroet en twee jaar later was hij via de omweg Cuba, Mexico in Utah terechtgekomen. Legaal. Van het Amerikaanse gouvernement had hij als Mexicaanse emigrant een werkvergunning gekregen. Naast een totaal nieuwe identiteit had de MOSQ daar ook voor gezorgd.
In 2016 was Abdul met een Deense vrouw getrouwd en nu leefde hij als een gewaardeerde laborant bij US Laboratories in Murray. De enige, maar onbekende vingerwijzing naar zijn verleden was een gerenoveerd

boerderijtje, dat aan de rivier de Jordan stond. Een speels toeval dat hem in het begin van zijn verblijf vaak deed grinniken.
Op datzelfde moment speelde zich op enkele honderden kilometers afstand ongeveer hetzelfde af met Ben Hansson, die als hoofd van de postkamer werkte bij the Lockeed Aircraft Corporation, Burbank in Californië. Een half uur rijden van Los Angeles. Met zijn zesendertig jaar was Ben een begeerlijke vrijgezel en hij werd door zijn vrouwelijke collega's dan ook op handen gedragen. Zijn eigenlijke naam was Xhavit Rudeina. Hij ontving eenzelfde brief als Abdul. Met Xhavit was het anders gegaan. Hij was beroepsmilitair geweest in het Syrische leger, sprak vijf talen, waaronder vloeiend Amerikaans en hij had geleerd om enkel met het gebruik van zijn handen een volwassen man in een paar seconden te doden. Ook Xhavit had een brief gekregen, al stond er bij hem een post scriptum onder, dat niet bij Abdul voorkwam.
De wolven kenden elkaar niet; ze waren door de twee brieven verbonden en zo op het oog leek een laborant en het hoofd van de postkamer een vreemde combinatie. Maar de Narb'allah zorgde bij de samenstelling van een terroristisch team, hoe klein dan ook, dat er altijd de combinatie: intellect en vechtkracht aanwezig was.
De ironie van de uitverkiezing van beide mannen was, dat ze de strenge Arabische manier van leven waren kwijt geraakt. Ze hadden zich na zoveel jaren de door de Islam gehate Amerikaanse levensstijl, met televisie, erotische films, fastfood, bars, dancings en dans, eigen gemaakt. Hun afkeer tegen de Amerikanen en hun leefwijze was totaal verdwenen. De brief plaatste de mannen dan ook voor een dilemma, dat eigenlijk geen dilemma was, omdat de uitslag al bij voorbaat vast stond. Wilden ze niet sterven, dan moesten ze aan de gelofte, die ze ruim negen jaar geleden hadden afgelegd, gehoorzamen. Over twee dagen zouden ze beiden een vliegtuig naar Minneapolis moeten nemen, waar ze om twee uur ‘s middags in het Sheraton hotel werden verwacht.

Long Branch

Vroeg in de avond, de zon stond op het punt achter de verre horizon te verdwijnen, renden twee joggers de Maryland Avenue af in de richting

van de Atlantische oceaan. Ze verhoogden de laatste kilometer hun tempo, sloegen rechtsaf en na vijftig meter links de pier op. Het was een jong stel, dat op een kantoor in Asbury Park werkte, waar ze elkaar ook hadden leren kennen.
De vrouw en de man hadden al ruim een uur gerend en ze besloten te stoppen en naar huis te gaan om te douchen. Voordat ze naar hun auto terugliepen, pleegden ze normaal een kwartier uit te rusten op het eind van de pier; zo ook deze dag. De man trok zijn Nikes uit en ging op een muurtje zitten waar hij zijn voeten begon te masseren.
'Die nieuwe schoenen knellen,' klaagde hij.
De vrouw antwoordde niet, ingespannen keek ze naar iets dat in het water dreef.
'Lijkt wel een mens,' zei ze meer tot zichzelf dan tot de ander.
De man draaide zich om en vroeg: 'Wat zeg je?'
'Dat lijkt wel een mens,' zei ze nu wat luider en ze wees naar een licht gekleurd voorwerp dat in het water dreef.
'Jezus,' zei de man, 'je hebt gelijk; ik haal het eruit.'
Hij sprong van het muurtje en begon naar het water te lopen.
'Is toch dood!' riep de vrouw hem na, met een realiteitszin die sterke zenuwen deed vermoeden.
De man weifelde, stond even stil en liep terug.
'Als het een lijk is, dan is het misschien beter dat ik er niet aankom.'
'Dat denk ik ook,' zei de vrouw; 'je zou je een ziekte op de hals kunnen halen. Kom we waarschuwen de politie.'
Terwijl hij zijn schoenen aantrok en dichtknoopte, keek de vrouw onafgebroken naar het voorwerp, dat met iedere golfslag dichterbij dreef en dat nu duidelijker de vorm van een mens had. Een mens met zwart haar.
'We bellen de politie, Hank,' zei de vrouw beslist, 'maar we zeggen niet wie we zijn, anders zitten we uren op het bureau.'
Het was een uur later. De lauwe maar felle wind liet het groene water van de oceaan tegen de leigrijze basaltblokken van de pier kabbelen. De golven speelden met het witte kadaver van wat een mens was, dat op een dolfijn leek en dat nu naast de pier op ongeveer tien meter uit de kust

dreef. Onderwijl was het donker geworden en ver achter het dode ding schenen de lichten van de winkels op een pier verderop.
Het ijle geluid van een politiewagen kwam dichterbij en het stopte abrupt toen de wagen bij het water stilhield. Twee donkere figuren stapten uit en lieten het licht van twee sterke zaklantaarns over het water dansen.
'Het zal wel weer een geintje zijn,' zei de langste van de twee onverschillig, 'een lijk hier, dat is na de zelfmoord van Ryan niet meer voorgekomen.'
'Je weet nooit,' antwoordde zijn maatje en tezamen slenterden ze over de pier, terwijl ze de stralen en hun blik onafgebroken op het water gericht hielden.
Plotseling zei de lange: 'Daar!' en hij wees naar het witte kadaver dat opdook en weer verdween in de golven.
De ander lachte spottend, 'Da's geen lijk, da's een vis.'
Ze stonden nu naast elkaar en tuurden ingespannen naar de plaats waar ze het beest hadden gezien. Toen de vis weer bovenkwam, was hij door een speelse golf gekanteld en een paar doffe ogen in een wit gezicht staarde hen aan. De lange vloekte zachtjes. 'Het is verdomme een mens, bel maar naar het bureau en vraag of ze een dreghaak meenemen.'

New York - Long Branch
Brooks had Field Operations als een kwartet samengesteld. Naast Bray bestond het uit drie jonge mensen. Wassili, de cameraman; Nathan zorgde voor het geluid en Doreen, een trainee van WSN Jamaica, die nog veel ervaring moest opdoen. Bray had om Wassili verzocht, omdat hij een vaardig en brutale cameraman was die van de politie meer gedaan kreeg dan de meeste van zijn collega's. De goedlachse man had een pokdalig gezicht, lang donker haar dat tot over zijn schouders viel en hij werd door zijn collega's de Polak genoemd, omdat hij uit Poolse ouders was geboren. Bray kende de twee anderen niet, maar ze leken hem, na de eerste kennismaking, wel okay. Nathan was naast geluidstechnicus tevens de piloot van de Wingyet; een oude helikopter die in 2008 nog had meegedaan aan de burgeroorlog in Nicaragua en nu als een felgele

libel voor WSN door de lucht vloog. Doreen was de chauffeuse van de zwarte Van die hen in New York op locatie moest brengen. Daarnaast had het team nog de beschikking over het Project Communication Centre, dat gemakshalve communication werd genoemd. Brooks had zes personen op communication vrijgemaakt en die moesten samen met Bray het web spinnen. Samen wilde zeggen, dat communication dit voornamelijk deed, want deze had vanzelfsprekend veel meer ervaring met het uitzetten van informatiepunten dan Bray. Communication besloot drie units te formeren die in Houston het MSPP, in Washington het Gouvernement en in New York het WIS in de gaten zouden houden. De laatste unit zou vanuit het kantoor in de 52e Street verdere research doen.
Dat communication voortreffelijk werkte, bleek toen het lijk van Dante Deroubaix werd gevonden.
Bray was bij zijn oude makker Ben koffie aan het drinken, toen hij door Nathan werd gewaarschuwd en binnen enkele minuten stegen ze in de helikopter op van het dak van het kantoor.
'Dante Deroubaix dood?' vroeg Nathan verwonderd, 'da's toch die nieuwe voorzitter!'
'Ze hebben hem in zee geflikkerd,' zei Wassili, terwijl hij de lenzen van zijn zonnebril oppoetste, 'volgens zeggen is hij behoorlijk toegetakeld.'
Bray luisterde maar met een half oor; hij zat de necrologie te lezen die ze van de voorzitter van de WFH hadden gemaakt. De levensbeschrijvingen van belangrijke personen werden door de redactie up-to-date gehouden en een simpele druk op de knop was veelal voldoende om het verhaal uit de printer te laten rollen.
Bray keek op van de papieren. 'Verdronken?'
'Doodsoorzaak onbekend,' klonk het laconiek, 'maar het was zeker geen verdrinking.'
'Hoe weet je dat?'
'Hoorde ik van communication?'
Beiden zwegen en keken naar de wolkenkrabbers die onder hen doorschoven.
Wassili dacht hardop. 'Zijn dood kan natuurlijk ook met het Astros-project te maken hebben.'

Bray draaide zich om en keek de cameraman aan.
'Het kan zijn; het was ook het eerste waarheen mijn gedachten gingen, toen ik het hoorde, maar iemand van de federatie?'
'De Islam misschien?'
'Nee, dat denk ik niet, waarom zouden ze?'
'Anders zie ik het verband met het project niet,' reageerde Wassili.
Ze hadden zo'n veertig minuten gevlogen, toen Nathan de helikopter met een schokje op het dak van Yamaha Building in Long Branch neerzette. Op datzelfde moment stond de havik, gekleed in een beige regenjas, aan de kant van het water. Voor zijn zwarte ogen hield hij een nachtkijker, waarbij hij met zijn linkerhand op de reling steunde. Hij had geen oog voor het lijk, dat uit het water werd gehaald, maar hij bespiedde de rechercheurs. Bij het geronk van de gele helikopter, die laag overvloog, had de man zich omgedraaid en door de kijker had hij naar de inzittenden van de Wingyet gekeken, die even later op het dak van één van de hoge gebouwen landde. Het was slechts een korte onderbreking, want na de landing ging de Arabier verder met de observatie van de groep mannen en het opgedregde lijk. Na enkele minuten passeerden drie mannen en een vrouw; zij mochten van de politie door de afzetting en zij liepen enkele tientallen meters de pier op.
Op het moment dat één van de agenten, die de nieuwsgierigen op een afstand hield, zijn kant opkwam, vloekte de havik zacht. Het was niet de ordebewaarder die hem had laten schrikken, maar hij had gezien, dat de cameraman, op het moment dat hij de kijker liet zakken een shot maakte van de plek waar hij stond. Rustig werkte de huurmoordenaar zich door de mensenmassa heen en hij verdween in de Ocean Street.

Long Branch
Inspecteur Bunky Haldon ging altijd bijzonder grondig te werk, als het op het natrekken van een dode aankwam. De reden was, dat zijn zwager, hulpsheriff in Virginia, op een dag was verdwenen en nooit terug was gevonden. Door zijn verdwijning had zijn zus en haar twee kinderen, geen enkele aansprak kunnen doen gelden op een weduwenuitkering, terwijl toch mocht worden aangenomen, dat zijn zwager was vermoord.

Eerst liet Bunky door de dactylopische dienst fingerprints maken van het lijk en door het laboratorium een DNA-streng. Daarna gaf hij de patholoog anatoom opdracht om, door een postmortaal onderzoek, de doodsoorzaak vast te stellen.
De dode was nogal beschadigd. De eerste gedachte was dan ook verdrinking, waarbij de verwondingen aan het corpus zouden zijn toegebracht door een scheepsschroef of iets dergelijks. Zelfmoord was een optie, maar misdaad de meest waarschijnlijke. Ook al kwam misdaad in het rustige en welvarende Long Branch weinig voor.
Terwijl dr. Hammerschmidt, een lange magere man met zwarte, borstelige wenkbrauwen, de doodsoorzaak van de opgedregde man probeerde vast te stellen, maakte de politiefotograaf foto's van het slachtoffer, en face en en profil.
Twee uur later kwam Hammerschmidt het bureau binnen lopen. Hij vouwde zijn lange benen op en ging bij Haldon aan het bureau zitten.
'Misdaad,' zei hij vermoeid en hij legde het rapport voor Haldon neer, 'de dode man is mishandeld, gestorven en daarna hebben ze zijn ontzielde lichaam in de oceaan gedonderd.'
Het vocabulaire van Hamm, zoals hij op bureau werd genoemd, was nu niet direct dat van een huisarts van Sunset Boulevard.
'Hij heeft hooguit een uur of vier in het water gelegen,' ging hij verder, terwijl hij zijn zware wenkbrauwen fronste. 'De smeerlappen moeten hem dicht onder de kust hebben gedumpt, anders hadden de haaien hem wel te pakken gekregen.'
Geheel volgens de discipline stuurde Haldon een bericht naar de Yakazu 42 en het rapport kreeg nummer 57428 mee.

Scott liep langs de rivier. De wind floot rond zijn hoofd. Hij keek naar de lucht die bijna zwart was; evenals het water van de Hudson, dat rimpelde en klotste tegen de kade. Op het donkere water dansten de lichte boten spookachtig en twee sleepboten trokken gitzwarte voren.
Scott stak zijn handen in zijn duffelse jack en liep de hoek om. Het was griezelig stil. Chambers Street was het eigendom van de nachtdieren: ratten, katten, rovers en dieven.

'Dag schat, ga je mee?'
De stem behoorde aan een hoertje, dat opdook uit een portiek naast Scott en dat hoopvol met hem meeliep. De special schudde zijn hoofd, duwde haar hand van zijn arm en grijnsde.
'Mijn vrouw wacht op me,' zei hij en op datzelfde moment werd hij boos op zichzelf, omdat hij vond, dat hij oneerlijk was tegen de herinnering aan Eliza. Met een armbeweging duwde hij het meisje weg. 'Laat me verdomme met rust!' snauwde hij en met venijnige stem schold het hoertje hem na.
Toen Scott zijn appartement binnenstapte, begroette die hem met een klepperende balkondeur. Hij sloot de deur en ook al had hij al behoorlijk wat gedronken, toch schonk hij zich nog een laatste whisky in.
Met een diepe zucht liet hij zich in de stoel zakken en daarna pakte hij de telefoon.
'Hallo?' Alleen al door Luciënne's stem voelde hij zich een stuk beter.
'Met Scott,' zei hij schor, 'ik mis je!'
Ze lachte zacht, alsof ze zijn telefoontje had verwacht. 'Leuk dat je belt, lief. Ik lig al in bed.'
'Het is pas elf uur.'
'Ja, ik heb vanavond mijn huis opgeruimd en ben daarna vroeg naar bed gegaan. Nu lig ik teevee te kijken,' lachte ze opnieuw, 'en wat heb jij gedaan?'
'Ik kom net thuis. Heb tot negen uur gewerkt, toen met Lance nog wat gedronken en daarna heb ik me wat uit laten waaien langs de rivier.'
'Het is koud hè?'
'Ja, er waait een koude wind. Ik ga nu zelf ook maar naar bed.'
'Ik bel je wel; slaap lekker,' zei Luciënne.
'Jij ook, schat.'
Net voordat hij op wilde hangen, hoorde hij haar wat mompelen.
'Wat zeg je?'
'Ik mis jou ook wel, hoor!'
Het klonk als een troost en dat maakte hem niet gelukkig.
Zijn gedachten waren bij haar, toen hij een douche nam. In zijn badjas rookte hij nog een sigaartje op het balkon. Op het moment dat hij in bed

wilde stappen bleef hij weifelend bij de telefoon staan. Hij schudde zijn hoofd en met een grom liet hij zich op het bed vallen.
Scott was doodmoe en kon niet in slaap komen. Rusteloos lag hij te woelen en zijn gedachten cirkelden om de vrouw. Onzeker gooide hij het dekbed van zich af en ging op de rand van zijn bed zitten. Geen wonder dat hij niet kon slapen; de vragen die door zijn hoofd tolden, maakten hem nerveus. Hij wist, dat Luciënne op hem gesteld was, dat was duidelijk, maar zou ze ook verliefd op hem zijn? Scott dronk uit het glas, dat hij naast het bed had gezet en ging verder met zijn vragende fantasieën: zou ze wel wat met hem willen? Ze had hem toch maar mooi voor de deur laten staan en hoe zou het met haar zijn? Luciënne was wel erg sexy, misschien was ze wel erg hartstochtelijk en wilde ze wel vijf keer per dag.
'Christus,' fluisterde hij zacht voor zich heen, 'dat zou een catastrofe zijn.'

Dinsdag, 3 September

New York

Het was nacht. Vleermuizen scheerden over de daken van de gebouwen in de tweeënvijftigste straat op jacht naar insekten. In de schaduw, aan de overkant van het WSN gebouw, stond de havik. Kalmte en geduld waren de belangrijkste kenmerken, waaraan de Arabier zijn faam had te danken. Hij leunde dan ook ontspannen tegen de muur en overwoog, hoe hij het gebouw binnen moest komen. Zijn ogen dwaalden langs de zwarte schaduwen van nissen, gaten en portieken en toen hij niets verontrustend zag, trok hij de witte overall aan die hij uit een bouwkeet had gestolen. Slechts een klein ruitje had hij gekost. Hij pakte een ladder die tegen de pui stond en liep doodleuk het gebouw binnen. Zoals zo vaak stelde de beveiliging niet veel voor. De twee beambten achter de balie knikten, toen hij passeerde en met de dienstlift liet hij zich naar de tweeëntwintigste etage vervoeren. Daar zette hij de ladder naast de lift en daarna ging hij met de lift naar de honderdentwaalfde. Om niet voor verrassingen te staan, klom hij via de brandtrap naar het dak. In de duisternis van een opbouw trok hij de overall uit en hij was absoluut onzichtbaar in zijn spijkerbroek en zwarte trui. De witte overall had zijn dienst gedaan en lag als een vormeloze hoop naast hem op de grond.
Het was tè gemakkelijk geweest om op het dak van de televisiemaatschappij te komen, meende de havik.
Toen hij het geluid van de Wingyet hoorde, trok de man zich nog wat verder in de schaduw terug en hij veranderde van gedachten. Ik doe de overall weer aan, besliste hij; naast mijn valse snor geeft zo'n vaal kledingstuk me een bepaalde soort van anonimiteit en met de witte pet op ben ik later moeilijk te herkennen.
De gele helikopter landde in het midden van het witte kruis, dat op het dak was geschilderd en Bray met zijn ploeg sprong eruit. Op dat moment beende de havik naar de lift; hij zorgde ervoor, dat hij er iets eerder was, tikte tegen de klep van zijn pet ter begroeting, ging als eerste de lift in en drukte zich tegen de achterwand.

Wassili stond voor hem. Daar zit de band in, wist de havik en terwijl hij zijn blik onafgebroken op het apparaat gericht hield, trok hij een groot mes uit zijn zak en knipte die open.
Wassili droeg de camera aan een schouderband en hij draaide zich een beetje, terwijl hij opgewonden tegen Bray sprak die voor de liftdeur stond. Niemand nam enige notitie van de schilder in de vaalwitte overall.
Op de vierenzestigste verdieping stopte de lift.
De deur ging open en het team, met als laatste Wassili, stapte naar buiten.
Op dat moment kwam de havik in actie. Met zijn linkerhand greep hij de riem, sneed deze in één haal door, trok de camera naar zich toe en duwde de grijze vrouw die bij de lift stond te wachten, met kracht in de richting van Wassili, die abrupt stil was blijven staan. De metalen ladder naast de lift kreeg een zet en kletterde op de marmeren vloer De Pool reageerde heel menselijk door de vrouw, die tegen hem aan tuimelde, op te vangen en te behoeden voor een val. Toen de vrouw haar evenwicht enigszins had teruggevonden, sprong hij naar de liftdeur; doch deze sloot zich voor zijn neus.
Bray kwam bij het lawaai terugrennen en hij vond Wassili, die vloekend met zijn vuist op de liftdeur sloeg. Er werd van de Pool verteld, dat hij zijn camera, die hij liefkozend mamma noemde, meer lief had gehad dan zijn vrouw en dat daardoor zijn huwelijk op de klippen was gelopen.
'Die zakkenwasser heeft mamma gestolen' brulde hij tegen niemand in het bijzonder, 'bel de receptie!'
Doreen reageerde onmiddellijk. Ze rende naar de dichtstbijzijnde telefoon terwijl Nathan zijn armen troostend om de oude secretaresse sloeg, die van schrik stond te huilen.
Onderwijl had de havik de cassette uit de camera gehaald die hij op de liftvloer achter liet. Hij haastte zich door de hal naar de uitgang en verdween in het drukke nachtverkeer van de tweeënvijftigste straat.
Wassili drukte de camera liefkozend tegen zich aan toen deze even later, door een man van de beveiliging, terug werd gebracht.
'Hebben jullie die rotvent nog te pakken gekregen?' vroeg hij wraakzuchtig.
'Wie?' vroeg de beambte; 'je hebt je camera in de lift laten liggen.'

‘Waar lag mamma dan?’ vroeg Bray.
‘Op de vloer.’
Terwijl Nathan en Bray aan de praat waren, opende Wassili de cassettehouder en de twee mannen schrokken op door zijn zware lach, die plotseling door het vertrek dreunde.
‘Ik ben blij, dat de cassette vol was en dat ik die in de heli heb gewisseld,’ zei de Pool opgelucht; ‘de lul heeft een lege cassette meegenomen.’
Nadat de beambte was vertrokken, staarde Bray peinzend voor zich uit.
‘Toch vreemd, welke idioot steelt een lege cassetteband?’
Wassili die bezig was met het controleren van zijn camera en daardoor maar half naar Bray luisterde, reageerde niet.
‘Er zijn twee mogelijkheden, of die man wilde gewoon een cassetteband hebben, wat mij onwaarschijnlijk lijkt of er stond iets belangrijks op de band,’ opperde Nathan.
‘Wat we hebben opgenomen, kan ik nu niet direct wereldschokkend vinden,’ zei Bray ongelovig.
‘Waar is de band?’ vroeg Wassili.
‘Op de montage,’
‘Zijn ze al bijna klaar?’
‘Wat wil je dan met die band?’
‘Nakijken bij Ben, misschien staat er wel iets op wat wij niet weten.’
Nathan pakte de telefoon en belde de montage.
Even later deponeerde hij de hoorn terug op de haak en de geluidstechnicus zei: ‘Over tien minuten zijn ze klaar; ze zijn van plan het item mee te nemen in het nieuws van tien uur.’

Terwijl ze een paar croissants als ontbijt aten, keken ze de volgende morgen naar het nieuws van tien uur en zoals altijd stonden ze verbaasd over hun eigen beelden.
‘Doordat ik het door de camera van Wassili zie, is het net of ik er niet bij ben geweest,’ merkte Bray op, toen hij zag hoe het lijk van Dante Deroubaix in een zwarte zak werd verpakt en in de lijkwagen werd geladen.

Terwijl ze naar het vraaggesprek met Haldon luisterden, kregen ze een shot van de toeschouwers die stonden te kijken.'
'Ik moet me al heel erg vergissen als het niet iets met die toeschouwers te maken heeft,' zei Bray, 'het is vreemd, maar ik weet het gewoon.'
'Noem het maar beroepsfeeling,' zei Bray enkele minuten later serieus, toen ze in de projectiekamer waren; 'ik heb het wel vaker bij het rechte eind gehad.'
Het team zat in het donker voor het grote scherm en van Ben kregen ze de rough van de reportage te zien. Geconcentreerd keken ze naar het werk van het bergingsteam en bij een close-up van het lijk riep Wassili plotseling: 'Stop!'
Ze zagen de voet van een politieman en een arm van het lijk.
'Spoel eens een halve seconde terug.'
Nu zagen ze de dode uitgestrekt en naakt in beeld.
'Kijk eens naar die plekken, die vent is vast door haaien aangevallen,' opperde Wassili.
'Nee, dat geloof ik niet,' reageerde Bray, 'dan was hij wel aangevreten.'
Zwijgend keken ze naar het plaatje.
De Pool hief zijn hand op.
'Zien jullie die rode banden om de enkels?, dat lijken wel brandblaren.'
Bray knikte.
'Zou kunnen, draai maar verder!'
Toen de toeschouwers in beeld kwamen, draaide Bray zich om naar Ben.
'Kun je dit gedeelte in slowmotion afdraaien?'
'Jazeker, zeg maar stop, als het zover is.'
Het beeld werd langzamer en langzamer afgespeeld en de mensen in Long Branch bewogen zich als astronauten op het maanoppervlak. Ze zagen, hoe een man zijn verrekijker voor zijn ogen wegnam, zich omdraaide en tussen de menigte verdween. Onbewust had de Pool de man close-up in beeld gebracht en Bray en Wassili wisselden een belangstellende blik.
'Laat die vent nog eens zien en zet het beeld even stil, als je hem goed in beeld hebt.'
Ben deed, wat Wassili vroeg en ze keken naar de donkere man, die door de uitvergroting wat wazig was geworden.

‘Het beeld kan toch hoop ik wel wat scherper?’ vroeg Bray.
Zonder wat te zeggen deed Ben iets met de afstandsbediening en het beeld werd iets lichter en een stuk duidelijker.
‘Een Mexicaan,’ opperde Nathan.
‘Nee, dat geloof ik niet,’ reageerde Bray, ‘aan de wenkbrauwen te zien is het eerder een man uit het Midden Oosten.’
Nathan weifelde: ‘zou kunnen, maar was het niet die vent in de lift?’
‘Volgens mij niet,’ merkte Wassili op; ‘die had een snor en was een stuk groter.’
Bray schudde zijn hoofd. ‘Heb je hem dan zo goed bekeken?’
Nathan stak zijn hand op. ‘Stop maar, deze discussie is overbodig; de drie videocamera’s in de receptie nemen ieder persoon op die het WSN-gebouw binnenkomt. Wanneer we de beveiliging de band van vannacht vragen, dan kunnen we het aan de hand van het beeldmateriaal vergelijken.’
‘Verdomme, da's een goed idee Nathan.’

Harvard Goodman gaf zijn creditcard aan de chauffeur.
‘Plus vijf dollar,’ zei hij bij het overhandigen en na een 'thank you, sir,’ haalde de chauffeur deze geroutineerd door de elektronic casher.
Nadat hij de card terug in zijn portefeuille had geborgen, stapte Harvard uit de cab en liep met energieke stappen het WSN gebouw binnen. Goede muziek, dacht hij, terwijl hij bij de lift stond en naar het spel van de trompettist luisterde. Crazy Arms, lekker zo'n oud nummer!
Er was een korte pauze in het spel en op het moment dat de liftdeuren zich openden, voelde Harvard even een korte, felle steek in zijn hals. Verdomde muggen! Deze simpele gedachte was zijn allerlaatste, want toen de lift zich op weg begaf naar de vierenzestigste etage, zakte hij kreunend in elkaar. Op de veertiende etage stokte zijn adem; op de achttiende zijn hart en toen de liftdeuren zich op de vierenzestigste, na een tingel van de bel, openden was Harvard Goodman al bijna een halve minuut dood.
De man die met een ordner op weg was naar de boekhouding en daarvoor twee etages hoger moest zijn, knielde bij Harvard neer.

'Meneer, gaat het een beetje?'
Hij schudde aan Harvards arm en zag op datzelfde moment de donkere urinevlek op de pantalon. 'Ach, nee,' zuchtte de man, want op de manier waarop de arm van Harvard opzij gleed, begreep hij, dat hij het woord tot een dode richtte en snel drukte hij op het stop knopje om de lift te blokkeren.
Enkele minuten later gonsde het door het gebouw: Harvard Goodman, één van de aandeelhouders van de WSN, is plotseling aan een hartstilstand overleden.
Op de redactie begon men met de tweede necrologie binnen enkele dagen en men stelde een kort overzicht van het leven van Harvard Goodman samen.

De zaak stonk! Scott liep te lang in de dienst mee om de smeerlapperij niet te ruiken. Hij wist zeker, dat er veel meer dan alleen spionage aan de hand was. Verdomme, hij had vrijdag toch gezien dat Moorehead bang was? Sterker nog: hij had de angst van de voorzitter geroken!
De oude special zat onderuit gezakt in de stoel en keek naar de rest van het nieuws. Op het moment dat het reclameblok begon, zette hij de televisie uit, stak een sigaar op, leunde met zijn hoofd achterover en sloot zijn ogen. Het is werkelijk bizar, dacht hij, terwijl ik met Luciënne zit te eten, wordt Deroubaix vermoedelijk vermoord. Die moorden moeten met het Astros-project te maken hebben. Scott opende zijn ogen en grinnikte zacht voor zich heen. Luciënne is niet makkelijk; ze heeft me als een schooljongen voor het appartement laten staan. Als hij eerlijk was, moest hij toegeven dat hij zich meer van de avond had voorgesteld. Met het glas in zijn handen liep hij naar de keuken. Ik moet Luciënne nog bellen, dacht hij, toen hij een bakje chili con carne in de magnetron zette. Je moet helemaal niets!, dacht de oude Scott van een jaar geleden, die in opstand kwam. Gisteren heb je haar ook al gebeld. Loop haar verdomme niet zo achter haar kont aan. Hij werd wakker geschud uit zijn mijmerij door de zoemer van de oven. Scott pakte een lepel en ook al was het buiten niet warmer dan zestien graden; hij at de gepeperde bonen op het balkon en hij dronk er whisky bij. Toen hij zijn eten op had, leunde hij

achterover en keek naar de lichtjes die overal in het donker flikkerden. Zo kan het niet verder; ik ben onafgebroken met mijn gedachten bij haar. Je bent gewoon een oude, geile bok, hield hij zichzelf voor; je moet je er niet teveel van voorstellen, waarschijnlijk is het voor Luciënne niet meer dan gewone vriendschap.

Woensdag, 4 september

New York

Bray, Wassili en het hoofd van de bewakingsdienst zaten voor het screen en keken naar de schokkerige beelden van de beveiligingscamera's. Iedere kwart seconde was er een beeld geregistreerd, waardoor het leek, dat de personen zich spastisch over het scherm bewogen.

De bewaker spoelde de beelden door, totdat ze een schilder in witte overall de hal binnen zagen komen.

'Stop!' zei Wassili en op de meelopende tijd zagen ze, dat het toen 00.11.42 was.

'Beeld voor beeld,' zei Bray en op het moment dat de man recht in de lens keek zei hij: 'stop!'

De schilder droeg een ladder over zijn rechterschouder; hij had een donker gezicht met zuidelijke trekken. Het kon een Spanjaard, een Mexicaan, maar ook een Arabier zijn.

'Kun je dit beeld printen?' vroeg Bray.

'Natuurlijk!'

De man drukte op een knopje en even later kwam er een A-viertje met het beeld van de schilder uit de printer. Dit overhandigde hij aan Bray.

'Maak er nog maar één,' zei de sterreporter, 'dan kunnen we die aan de federals geven.'

Terwijl de printer opnieuw het beeld van de schilder uitspuwde, pakte Wassili Bray bij de arm. Hij merkte op: 'dat Goodman binnenkwam, is natuurlijk ook opgenomen, laten we een kijken of er iets op de tape te zien is?'

Bray draaide zich om naar de bewaker: 'Kan dat?'

'Het is dezelfde band,' zei de man. ''s Nachts om twaalf uur wordt er een nieuwe tape ingezet en de recorder neemt zesendertig uur achter elkaar op.'

'Kunt u de binnenkomst van Goodman opzoeken?'

'Ik zal eens kijken' en hij begon de band verder te spoelen. De bewaker drukte afwisselend op enkele knoppen en plotseling zagen ze Harvard de hal binnenkomen en naar de lift lopen. Zijn hand tastte naar de bedieningsknop en tijdens het wachten op de lift keek hij naar iets, wat

zich bij de ingang afspeelde. Vlak voordat de liftdeur openging, greep hij naar zijn keel, krabde daar enkele keren en vervolgens ging hij de lift binnen.
‘Wat is dat?’ vroeg Bray.
‘Geen idee, jeuk misschien?’
Harvard stond met zijn gezicht naar de liftdeur, toen één van de vingers van zijn linkerhand op het etageknopje drukte en vlak voordat de deur zich sloot, zakte Harvard naar de grond. Stil keken ze naar de beelden, geëmotioneerd, doordat ze getuige waren van de dood van een bekende. Zonder iets te zeggen spoelde de bewaker de band een stukje terug en opnieuw zagen ze Harvard de hal binnenkomen. Op het moment dat de zakenman naar zijn keel greep, zei Bray: ‘Stop!’
‘Daar gebeurt wat!’ reageerde Wassili.
‘Kun je het beeld inzoomen?’ vroeg Bray aan de bewaker.
‘Jazeker!’
Het beeld werd vergroot, totdat de hals van Harvard het scherm vulde, maar er was niets te zien! ‘Toch heb ik het idee, dat het iets met zijn dood te maken heeft,’ zei Bray. ‘We geven de print van de dief aan Haldon en het WIS, misschien hebben zij er iets aan. We kunnen ze natuurlijk ook attenderen op de tape.’

Ze zaten met z’n drieën op het kantoor van Monica Bluff. De coach stond bij het raam met de handen in haar zij en ze staarde de specials met een afwezige blik aan. De mannen kenden haar en wisten dat de moord op Dante Deroubaix en Harvard Goodman haar erg had aangegrepen. Monica zuchtte. Even had haar het ferme en doortastende optreden, waarvoor ze bekend stond, in de steek gelaten en ze zocht steun bij de twee agenten die ze al jaren kende.
‘Ik ben door de secretaresse van President Brewer gebeld en samen met de President en Dave McMurry heb ik vanmiddag om vier uur een afspraak.’ In een gebaar van wanhoop hief ze haar handen ten hemel en de beide mannen vonden, dat ze er vermoeid uitzag en een machteloze indruk maakte. ‘Het is ons nog nooit gebeurd, dat we geen enkele vordering in een zaak maken.’ De coach zweeg en keek naar het verkeer

beneden haar. 'In de dienst hebben we het gewoon te druk en ik denk dat ik McMurry om hulp vraag.'
'Wat voor hulp?' vroeg Scott en de beide specials keken elkaar aan.
Monica liep bij het raam weg, ging aan tafel zitten en keek naar hun weerspannige gezichten.
'We zijn met ons veertienen en kunnen het doodgewoon niet bolwerken,' zei ze ernstig; 'ik moet er een paar mensen bijhebben!'
Scott nam een cigarillo uit het pakje dat op het bureau lag, stak deze aan, nam een trek en schraapte zijn keel.
'Misschien kun je voorstellen, dat de groep van Scofield bij de onze wordt gevoegd.'
Lance maakte een onbeheerste en geagiteerde beweging met zijn arm.
'Waarom? Ik heb die halve zool liever niet om me heen,' merkte hij koeltjes op.
Ondanks de ernst van de situatie grinnikte Monica.
'Eerlijk gezegd had ik het hem al voorgesteld, maar hij heeft dezelfde problemen als de onze: onderbezetting!'
Lance was zo opgelucht, dat hij de voor Scott bedoelde woedende uitval direct vergat.
'Nou we horen het wel,' zei hij.
Ze lieten het onderwerp varen en bepaalden zich tot de moord op Deroubaix en Goodman.
Monica pakte een map van de tafel en opende deze.
'Ik heb het procesrapport betreffende de moord op Deroubaix gelezen. Volgens de lijkschouwing hebben ze de man mishandeld, geëlectrocuteerd om precies te zijn en daaraan is hij tussen drieëntwintig uur op de 30e en twee uur op de 31e augustus gestorven. Na de moord heeft de dader of hebben de daders zijn lijk in zee geworpen.'
'Motief?', vroeg Lance.
'Onbekend!'
Het was even stil in de kamer, slechts het verkeerslawaai, dat door het geopende raam binnenkwam, verstoorde de rust.
'Ik denk toch, dat het een politieke moord is om maar eens zo'n groot woord te gebruiken,' zei Monica. 'Ik las in het procesrapport, dat er

onenigheid heerste, tussen da Rosa Lomba en het slachtoffer betreffende een convenant dat getekend moest worden.'
Lance grinnikte. 'Hallo, daar vermoord je iemand toch niet voor,' zei hij, terwijl hij Monica ongelovig aankeek.
'Ik heb wel gekkere dingen meegemaakt,' reageerde Scott, 'weet jij soms wat er in de politiek allemaal gebeurt?'
'Nee, maar moord om iets dat getekend moet worden, lijkt me wat ver gezocht.'
'Toch is het moord,' zei Monica met strenge stem 'en omdat het een politicus betreft, moet het WIS dat onderzoeken.'
De mannen kregen een kopie van het procesrapport mee en verlieten de kamer. Toen ze de deur achter zich hadden gesloten, leunde Monica met gesloten ogen tegen de muur. Ze haalde diep adem, probeerde te ontspannen en niet aan het gesprek met de President en McMurry te denken.
Wat Monica niet wist, was dat de staf van de President en het Department of Justice reeds een plan op hadden laten stellen om het tijdelijke personeelstekort bij het WIS het hoofd te bieden. De exchange-of-views-by-vision die Steel had belegd, was slechts een formaliteit, want de President had reeds eerder besloten om Monica Bluff tot coördinator te benoemen over een groep specialisten. Zij kreeg een staf van vierentwintig deskundige mensen tot haar beschikking: psychologen, analisten en rechercheurs. Deze waren door het department uit de crème de la crème van universiteiten, ziekenhuizen en politie-eenheden geselecteerd. En het was Monica's beurt om Scott en Lance tot teamleiders te benoemen over eenheden van zes personen.
De coach informeerde de specials direct, nadat ze met de President en McMurry had gesproken. Scott protesteerde nadrukkelijk; hij ging het liefst zijn eigen gangetje. Oprecht meende hij, dat hij, gelet op zijn dienstjaren, daarop ook recht had.
'Wat moet ik met die jonge theoretici die nog geen paard op drie meter afstand kunnen raken,' mopperde hij tegen Lance, toen ze die avond in Los Braseros zaten en de oude opnieuw over zijn teamleiderschap begon. Zijn jongere partner kwam met een idee.

'Geef één van die mensen de leiding over de groep en laat die op zijn beurt aan jou rapporteren. Presteren ze iets, dan ga jij met de eer strijken en wanneer ze iets verknallen, dan was jij je handen in onschuld.'
'Zo ben ik niet,' mopperde Scott, maar bij het idee van Lance klaarde zijn gezicht op.

Minneapolis
Abdul was de eerste die in het Holiday Inn Metrodone hotel in Minneapolis arriveerde en hij kwam niet verder dan de lobby. Toen hij zich bij de receptie meldde, vroeg de glimlachende blondine achter de balie of hij zich kon legitimeren.
Abdul liet zijn paspoort zien en daarop overhandigde ze hem een grote envelop met de mededeling: 'Uw afspraak komt over enkele minuten, meneer Velasques. Wilt u misschien daar even wachten?' Een prachtig gemanicuurde hand wees bij die woorden naar één van de comfortabele zithoeken in de lobby.
Verrast door de onverwachte gang van zaken slenterde Abdul naar het bankstel en nadat hij oplettend rond had gekeken, liet hij zich met een zucht in één van de zachtgroene fauteuils zakken.
Met zijn pink ritste hij de envelop open en trok een tweede wat kleinere envelop naar buiten, waarin dertigduizend dollar bleek te zitten en een velletje papier. Er stonden slechts een paar woorden op het papier: De melodie is Midnight in Moscow.
Abdul staarde met nietsziende blik voor zich uit. Wat betekent die melodie? Zijn gedachten vlogen terug naar de trainingsjaren bij de Narb'allah. Iets in zijn herinnering waarschuwde hem, dat hij het wijsje ergens van kende. Hij sloot zijn ogen in concentratie en toen zag hij in zijn herinnering de bruine ogen van de man in de altijd vale en grijze boernoes achter de oude, verschoten piano op hem gericht. Grijnzend, terwijl hij de zes aspirant terroristen aankeek, speelde hun instructeur met één vinger een wijsje: vijf, drie, drie - vier, twee, twee - één, twee, drie, vier, vijf, vijf, vijf - en bij deze herinnering herkende Abdul plotseling de bedoeling: Midnight in Moscow was de sleutel! Van het ene moment op het andere herinnerde hij zich zo'n twintig melodieën die hij

van buiten had moeten leren, waaronder ook Midnight, die Kenny Ball had gecomponeerd naar de song van Matusovsky.
Abdul borg het geld in de binnenzak van zijn jas en weggescholen achter een palm nam hij de hotelgasten op, die in en uitliepen. Plotseling trok er een rilling over zijn rug en zijn ogen kleefden aan een donkere, slanke man die door de automatische deuren stapte en die met veerkrachtige tred naar de receptie liep. Hij is de wolf, dacht Abdul en een gevoel van opwinding trok door zijn lichaam.
De procedure herhaalde zich. De wolf diende zich te legitimeren, kreeg vervolgens een envelop aangereikt en nadat de man een vluchtige blik op de papieren had geworpen, liep hij met een ernstige trek op zijn gezicht naar de zithoek.
'Ayna Allah,' groette hij binnensmonds en met een schok veerde Abdul overeind. Het was de groet die ze vroeger tijdens hun trainingsstage gebruikten.
De mannen schudden elkaar de hand, terwijl de blik van de nieuw aangekomene ronddwaalde en iedereen in de omgeving observeerde.
'Laten we gaan,' zei hij toen Abdul aanstalte maakte om weer te gaan zitten. Deze stopte de envelop in de binnenzak van zijn jas en zwijgend liepen ze naast elkaar naar buiten.
'Zullen we een cab naar het Spring Lake Park nemen?' vroeg Abdul, 'dan kunnen we daar het een en ander in alle rust bespreken.'
'Ik ken het Park niet, maar wat mij betreft okay!'
'Coon Rapids,' zei Abdul tegen de taxichauffeur en verder deden ze er het zwijgen toe tijdens de rit. Pas toen ze op een bank aan de oever van de Mississippi zaten, maakten ze wat uitgebreider kennis met elkaar. Aan de lauwte in hun stem en door de wanhoop in hun ogen begrepen ze, zonder het uit te durven spreken, dat de opdracht voor beiden ongelegen en ongewenst was.
'Laat eens zien, wat je hebt?' vroeg Abdul op een gegeven ogenblik.
Xhavit nam de envelop uit zijn binnenzak en opende deze. Er zat een offerte in voor de levering van plaatwerk aan een autofabriek in Detroit.
'Hebben we niets aan,' zei hij beteuterd.
Abdul begon het slepende wijsje van de melodie te neuriën en met een diepe rimpel van spanning in zijn voorhoofd verving hij de noten door

getallen. Deze schreef hij onder elkaar op de envelop. Na enkele minuten was hij klaar en zei: ‘Laten we het maar eens proberen. Jij leest me de tekst van de brief langzaam voor en meldt me iedere keer als er een nieuwe regel begint.’
Terwijl Xhavit de brief woord voor woord oplas, noteerde Abdul met behulp van de sleutel het bericht:

+ VERNIETIG DEZE GEGEVENS + BLIJF BIJ ELKAAR + GEEN VERDERE CONTACTEN + OBJECT: KAMASAKI BUILDING CHICAGO + DEADLINE 16 SEPTEMBER +

Het waren slechts zestien woorden, maar het had de impact van een oorlogsverklaring. Tijdens het schrijven waren beide mannen bleek geworden en ze keken elkaar grimmig aan.
‘A hell of a job!’ zei Abdul en hij dacht aan Inge en zijn drie dochters; ‘we zullen een hotel in Chicago moeten zoeken.’
Xhavit knikte, voegde de velletjes bij elkaar, haalde een aansteker uit zijn zak en stak de papieren aan. Zwijgend keken ze naar de vlammen die langs het papier likten, totdat dit zwart werd en nadat de vlammen waren gedoofd, ging Xhavit staan en trapte in een opluchtende dans het as fijn. Niemand anders zou de brieven ooit lezen.

New York
Het crematorium was qua architectuur aangepast aan het verheven doel, waarvoor het was gebouwd. Zeskantig, opgetrokken uit witte steen met geglazuurde blauwe pannen als dakbedekking. Op de paden, tussen de goed onderhouden perken, die bedekt waren met kiezel, reden de limo’s af en aan. Iedereen was er om Dante de Roubaix zijn laatste eer te bewijzen. Zijn moeder, zusje en zeven familieleden waren gisteren uit Frankrijk gekomen. Verder waren er: de weduwe van Goodman, Moorehead, Bronson en McMurry; bijna alle leden van de World Council, collega's en natuurlijk da Rosa Lomba, die direct na de dood van Dante was herkozen als voorzitter van de Federatie. Daarnaast waren er de

reporters, cameramensen en fotografen, die zo onopvallend mogelijk langs de kant hun werk stonden te doen.
De temperatuur in de aula was behaaglijk, precies de brakke temperatuur tussen de hitte van de ovens en de kou buiten. Maar eigenlijk was het te warm voor de kilte die de dood omgaf.
De kist stond op een witte baar en onder het glazen deksel rustte Dante in de eeuwige dood.
'Hij ligt er vredig bij, net alsof hij slaapt,' zeiden de dames. Ze hielden geparfumeerde zakdoekjes voor hun mond, waardoor het leek alsof ze de lijkgeur dwars door de luchtdicht afgesloten deksel, konden ruiken. De heren keken ernstig en bestudeerden de trekken op het dode gezicht. Jorge Pedro huiverde, terwijl hij aan de woordenwisselingen dacht die hij met Dante had gevoerd. 'We gaan allemaal die weg!' hoorde hij inspecteur Haldon achter zich zeggen; 'alleen de manier waarop, die is voor ieder mens verschillend.'
De herkozen voorzitter huiverde opnieuw. Na de plotseling dood van Harvard Goodman was hij bang geworden en hij keek schichtig naar diens weduwe, toen hij verder liep. Het mens moet gek zijn, meende Jorge. Haar man staat nog boven de aarde en toch komt ze op de begrafenis van Dante. Ik had niet moeten komen, dacht hij even later; een lichte indigestie was voldoende excuus geweest om mijn vrouw als vertegenwoordigster te sturen. In gedachten verzonken stond hij plotseling tegenover Marjka, de vriendin van de overledene. Hij schudde haar hand: 'Gecondoleerd met het vreselijke verlies en zo jong nog; wanneer ik u ergens mee kan helpen,' hij stopte even als door verdriet overmand, 'u belt me maar.'
Terwijl hij verder liep, realiseerde Jorge zich, dat de laatste zin nogal wat indiscretie in zich droeg. Toen iedere bezoeker binnen was, werd er door vele mensen gesproken en Jorge acteerde, zwetend en onrustig, maar met veel gevoel, een waardig 'in memoriam'.
In het enige donkere kostuum dat hij bezat en waarin hij destijds zijn lieve Eliza had begraven, stond Scott tussen de aanwezigen. Hij had geen moeite gehad de vriendin van Dante te traceren. Het was de donkere vrouw, die bij de la Rosa Lomba stond en die opviel door haar bijna theatrale kleding, haar prachtige figuur en de stille glimlach op haar

gezicht. Zijn gedachten schoten naar de dood van Eliza en hij vond de rouw van de vrouw ongerijmd. Scott voelde, dat de moordenaar of de man of vrouw die verantwoordelijk was voor Dantes dood, hier onder de honderden bezoekers stond. In zijn hele lijf voelde hij diens aanwezigheid, maar hij had geen idee, wie het kon zijn. Tijdens stemmige muziek, gedeelten uit de Water Music Suites van Georg Friedrich Handel, stond hij naast de politiefotograaf die van iedereen opnamen maakte. Het viel Scott op dat, nadat de kist met Dante op treurige muziek over een lopende band was afgevoerd, de weduwe Goodman, Jorge en McMurry, gedurende de koffiemaaltijd, ernstig met elkaar stonden te praten. In tegenstelling met de opluchting, die na een crematie meestal op de gezichten van de aan de dood ontsnapten aanwezig is, zag Scott, dat het drietal elkaar met bedenkelijke gezichten toeknikte, vervolgens een hand gaven en naar buiten verdwenen.

Chicago

Dezelfde dag vlogen de beide wolven naar Chicago, waar ze, tussen het Evergreen Park en het Merrionette Park, een eenvoudig pension betrokken. Tijdens de vlucht hadden ze verschil van mening over welk soort onderkomen ze zouden zoeken. Abdul opteerde voor een luxe en modern hotel. ‘Daar is de controle op het hotelregister minder fanatiek dan in een tweederangs hotel,’ was zijn mening. Maar Xhavit zei, dat hij verantwoordelijk was voor hun veiligheid en dat een pension meer mogelijkheden bood. ‘Vergeet niet, dat we een vrieskist nodig hebben en die zie ik ons niet zomaar in een hotel binnenslepen. Buiten dat; er is niemand die jacht op ons maakt; dus van controle op pensionregisters hebben we niets te vrezen.’

Ze vonden een pension in de 103e Street, niet zover van Het St. Xavier College. Wanneer ze zich eventueel in de nesten zouden werken, bood het Evergreen Park en het Merrionette Park goede vluchtmogelijkheden. Ze betaalden duizend dollar voor een maand huur en hadden daarvoor een ruime woon-slaapkamer met keuken en badkamer tot hun beschikking.

Het was wel wennen voor de mannen samen op één kamer. Maar een paar flesjes bier maakten hun tongen wat losser en voordat ze gingen slapen, haalden ze herinneringen op aan hun tijd bij de Narb'allah. Het bleek, dat ze gemeenschappelijke kennissen hadden en dat schepte toch een band.

New York

Lance had vreemd opgekeken toen Scott opmerkte, dat hij niet naar Los Braseros zou komen, maar de jongen had geen idee, wat de reden kon zijn.
'Je bent toch niet ziek?', had hij gevraagd en een zweem van een glimlach speelde rond de lippen van de oude special bij de herinnering aan die vraag. Verdomd, je verliefdheid een ziekte kunnen noemen.
Om zeven uur werd er gebeld.
Ah, de rozen! 'Leg maar in de lift,' zei hij tegen het meisje door de intercom.
Via Worldnet had hij rozen besteld. Veertien rode en één witte. Eliza had van rozen gehouden, maar de veredeling van rozen had ze belachelijk gevonden.
Misschien was de gedachte zich van haar los te maken de reden dat Scott rozen zonder doornen had besteld. Vijftien rozen met lange stelen.
Om kwart voor acht nam hij de lift naar beneden; de rozen verborgen achter zijn rug. Een man met bloemen vond hij maar niks. Wat zou Lance lachen, als hij me zo zou zien! Op het moment dat hij door de draaideur naar buiten stapte, kwam de bestelde cab aanrijden.
'Stone Street!'
Scott liet zich in de kussens zakken. Hij was zo gespannen als een veer en ook al had hij zich voorgenomen niet te drinken; hij nam twee snelle teugen uit de flacon. Wodka ruik je niet, hield hij zichzelf voor. De vrouw achter het stuur keek in de achteruitkijkspiegel en glimlachte.
'Clarence is er niet,' zei Luciënne, toen ze de rozen in een vaas zette. 'Ik heb hem bij mijn moeder gebracht; zo hebben we wat meer tijd voor elkaar.'

‘Het had voor mij niet gehoeven,’ mompelde Scott, maar hij loog, want hij had in de cab nog aan het probleem van een jongetje aan tafel gedacht.
‘Drink jij onderwijl maar een glas; ik ben zo met het eten klaar.’
De televisie stond aan. Scott keek naar Hot News op Channel 5 en zag zichzelf, tijdens een reportage over de crematie van Deroubaix enkele seconden in beeld.
Hij wilde Luciënne roepen, maar voordat hij iets kon zeggen, klonk haar stem uit de keuken.
‘Scott, hou je van kalfsvlees?’
‘Ja, waarom?’
‘We eten een stoofpot van kalfsvlees!’ om te vervolgen, ‘trek jij even één van de flessen wijn open die naast de kast ligt. De opener ligt in de bovenste la van de kast.’
Luciënne kon heerlijk koken. Bij het kalfsvlees met peer en vanille dronken ze Californische wijn. Na haar bevestiging op zijn: ‘Mag ik roken?’, stak hij een cigarillo op en nagenietend namen ze plaats op een van de banken. Hij kwam naast haar zitten en toen hun dijen elkaar raakten, hief hij zijn glas op.
‘Proost!’
Ze namen een slok en zwegen.
Scott likte langs zijn lippen; er hing een prikkelende spanning in de lucht en zijn mond werd droog. Hij was niet zo’n prater, tenzij het echt belangrijk was, maar dat wilde niet zeggen dat hij te verlegen was om het initiatief te nemen. Scott was stil, omdat hij zichzelf te oud voor haar vond, maar plotseling zette hij zijn glas neer, boog zich naar haar toe en trok aan het gestrikte bandje waarmee haar blouse was dichtgeknoopt. Ze keken elkaar aan en terwijl ze knikte, schoof hij met zijn linkerhand de dunne stof weg. Teder woog hij haar borst in zijn hand.
‘Je hebt me nog niet eens gekust,’ zei Luciënne hees en hij voelde haar warme adem tegen zijn wang. Ze kusten elkaar voor de eerste keer en het was voor beiden meer dan dat ze ervan hadden verwacht. Tastend zochten hun tongen de weg en toen Scott de tepel in de muis van zijn hand hard voelde worden, liet hij haar mond los. Hij liet zijn hoofd zakken en legde zijn wang tegen de zachtheid van haar borsten.

‘Kom, we gaan naar de slaapkamer,’ zei ze en ze glimlachte om zijn verlegenheid, toen hij zijn hemd en broek uittrok. ‘We gaan samen onder de douche!’
Ze zeepten elkaar in; bekeken elkaar onder de waterstralen en ze droogden zich af, maar half zodat ze nog vochtig waren, toen ze op het laken lagen. Luciënne kuste en streelde hem en de opwinding deed zijn hart sneller kloppen, maar wat hij zo dolgraag wilde, lukte niet.
Haar stem klonk helder. ‘Het maakt niet uit, Scott, het is pas de eerste keer.’
Scott zuchtte diep. Hij voelde zich miserabel en hij probeerde zich opnieuw te concentreren, maar er was geen beweging in te krijgen.
‘Ik word aftands.’
Ze legde haar hoofd op zijn borst en haar vingers streelden de haren op zijn arm.
‘Je bent lief,’ zei ze; ‘het geeft niets.’
Het was twee uur in de nacht. Scott lag nog steeds naar het plafond te staren. In het verleden had hij weleens gedacht om van betaalde liefde te genieten, maar daar was hij te laf voor geweest. Misschien was hij onbewust wel bang geweest, dat hij zijn geval op het moment suprème niet omhoog zou kunnen krijgen. Of het nu door de gedachte aan hoeren kwam; hij wist het niet, maar plotseling nam de begeerte bezit van hem. Zijn penis begon te groeien en rillingen van hartstocht trokken over zijn rug.
Het leek alsof Luciënne zijn opwinding voelde. Ze tilde haar hoofd op en haar hand ging omhoog, trok aan het koordje waardoor de kamer even later in licht baadde. Haar bruine ogen zochten een antwoord in zijn blauwe, half toegeknepen, ogen.
‘Ja?’ vroeg ze en haar blik ging naar beneden. Het was geweldig en Luciënne kon haar ogen niet van de groeiende penis afhouden. ‘Jezus!’, zei ze en haar vingers sloten zich om zijn hitte.
Mijn God ik ben weer man! Hij kroop onder haar vandaan en ging op zijn knieën tussen haar benen zitten. Toen legde hij zijn handen onder haar sidderende billen, hief haar bekken op en drong moeiteloos bij haar binnen. Ze kusten elkaar, toen hij zich begon te bewegen. Scott

overweldigde haar en Luciënne vond het heerlijk overweldigd te worden.
'Het was fantastisch lief,' zei ze nagenietend.
'Ja, dat was het, schat!' beaamde hij met een glimlach en even later sliepen ze als een blok in, vertrouwelijk naast elkaar.

Donderdag, 5 september

Chicago

Ze waren al vroeg uit de veren. Nadat ze hadden ontbeten, gingen beide wolven afzonderlijk op pad. Xhavit zou voor een grote vrieskist zorgen. Abdul zou de benodigde chemicaliën en apparatuur aanschaffen. De laborant had vandaag het merendeel van het werk te doen en zou verschillende apotheken bezoeken. Op het WorldNet had hij de adressen van de apothekers in Chicago opgezocht en enkele groothandels in medische en laboratorium apparatuur. Om niet teveel aandacht op zich te vestigen kocht hij de chemicaliën bij verschillende bedrijven. Bij de eerste het potassisium nitraat en tetryl, bij de tweede glycerine en sodium bicarbonaten. Het nitriczuur en sulfuriczuur bij de laatste. Alleen bij de laatste behoefde hij zich niet te legitimeren, maar bij de andere vulden ze een verkoopstaat in, die hij moest signeren en daarbij werd zijn paspoortnummer geschreven. Bij een groothandel in de Loop schafte hij zich een accubak, enkele glazen kolven, twee pipetten en twee speciale warmtemeters aan. Het liep al tegen vijf uur toen Abdul zich door een yellow cab voor het pension in de 103e straat af liet zetten. Op het moment dat hij uitstapte, zag hij dat uit een bestelwagen de grote vrieskist werd geladen die Xhavit vandaag had gekocht. Het was een vrieskist van twaalfhonderd liter

New York

'Dokter, wil je nog eens naar Harvard Goodman kijken?' vroeg Monica Bluff, terwijl ze de hoorn aan haar oor hield en naar buiten staarde, waar de bomen doorbogen in de wind. 'Die lui van de WSN hebben me een videoband van de bewaking in handen gespeeld en daarop grijpt Goodman pal voor zijn dood naar zijn hals.'
'Ik wil wel kijken,' hoorde ze de anatoom patholoog brommen, 'maar volgens mij was het een ordinaire hartstilstand.'
Nadat zij de telefoon had neergelegd, schreeuwde de lange, magere p.a. naar zijn assistent, die bezig was bij de sterilisator: 'Kom eens hier Jimmy; we moeten naar de mort.'

Even later staken de beide mannen gezamenlijk de binnenplaats over naar het mortuarium. Terwijl Doc een groen zeildoek op de tafel uitspreidde, trok Jimmy de slee, waarop wijlen Goodman lag uit de koelcel en samen droegen ze het grote lijk naar de tafel in de autopsiekamer.
De assistent sloeg het laken tot bij de navel terug.
'Verdomme, hij is al verzendklaar gemaakt,' bromde Doc die zag, dat het lijk al was geschoren en gewassen. 'Een postpakket voor de hemel,' zoals hij het noemde, met andere woorden verzendklaar, gereed voor de begrafenis!
'Geef me het glas eens aan!'
Doc schoof zijn bril tot iets boven de lichte wenkbrauwen en keek door het vergrootglas naar de hals van de dode.
'Niks te zien,' mompelde hij en hij bewoog het glas heen en weer waardoor de poriën afwisselend groter en kleiner werden. Net op het moment dat hij wilde stoppen, zag hij iets boven het rechter sleutelbeen een putje.
'Scalpel en pincet!'
Jimmy gaf hem het gevraagde.
Doc sneed met het scherpe mesje een stukje vlees rond het gaatje weg, trok het met de pincet los en deponeerde het op een glaasje voor de microscoop. Vervolgens trok hij met een zwaai van zijn arm het laken weer over het lijk.
'Berg maar weer op!' zei hij alsof wijlen Goodman een voorwerp was. Het glaasje met het stukje vlees deed hij in een doosje en daarmee liepen ze terug naar het lab.
'Ik ga vast eten,' zei Jimmy, 'zal ik koffie zetten?'
'Doe dat,' antwoordde Doc, die naar de elektronenmicroscoop liep.
Met behulp van de vergroting en het lasermes sneed Doc midden door de vermoedelijke steek in het vlees en hij ontdekte een groen pijpje, zo dun als een zijden draadje. Gek, dacht hij, dit is zeker geen steek van een insekt geweest; er was geen angel te ontdekken en de bloedverdunners van muggen maakten het vlees alleen iets rosser.
'Dan de techniek maar!' fluisterde hij zacht voor zich heen.

Terwijl hij naar het blank metalen apparaat liep, waarop met wit geëmailleerde letters het merk Braun was geschilderd, pakte hij in het voorbijgaan een bruine fles van het schap. Uit het apparaat dat op een magnetronoven leek en waarop een printer was gemonteerd, haalde hij een glazen bakje. Doc goot wat alcohol uit de bruine fles in het bakje en met de pincet deponeerde hij daar het losgesneden stukje vlees in. Vervolgens zette hij het bakje weer in het apparaat, drukte op een knop, waarop power stond en daarna liep hij naar Jimmy, die inmiddels aan de lunch was begonnen. Nadenkend schonk hij zich een kop koffie in.

Het huis stond op Staten Island in één van de goede buurten van New York en het werd tot Lance's verbazing niet bewaakt. Hij ontdekte nergens camera's; geen bewakers en er was zelfs geen hond die blafte. Hij realiseerde zich, dat dit zeer ongewoon was in deze buurt. Aan de voorkant van het huis met zijn Toscaanse pilasters liep een breed grindpad tussen bomen en struiken door naar het smeedijzeren hek. Dit hek stond open. Lance liep in gedachten door de prachtige tuin, waar zeker twee tuinlieden dagelijks hun handen vol aan hadden.
Om precies negen uur belde hij aan. Ach, er was toch een camera! Hij zag deze, toen hij de stoep opliep en omdat hij wist, dat men hem nu op een monitor bekeek, probeerde hij er niet al te onvriendelijk uit te zien.
Het buitenlicht knipte aan en een vrouwenstem vroeg: 'Wie is daar?'
'Lance Blakefield.' Hij wachtte een seconde om te vervolgen met het korte: 'Politie.'
Even een weifeling, toen klonk het: 'Ik kom er zo aan.'
Een buitenlands accent, meende Lance; ik gok op Zweden.
Er gingen zeker twee minuten voorbij, voordat het licht achter de deur werd aangeknipt. Een frêle vrouw, gekleed in een gele badjas, die een handdoek om haar haar had geknoopt, opende de deur.
'Komt u binnen,' zei ze; 'ik ben net klaar met baden.'
Terwijl ze als een danseres, met haar voeten iets naar buiten, voor hem uitliep, droogde ze met de handdoek haar weelderige bos haar, dat krulde, doordat het vochtig was geweest en nu droog gewreven werd.
'Wilt u een kop koffie?' vroeg ze.

‘Ja, als u zelf ook koffie neemt; dan graag met een beetje melk.’
Ik ken haar, dacht Lance. Ik weet bijna zeker, dat ik haar eerder heb gezien, maar hij kon haar niet thuis brengen.
De vrouw liet niets merken; zij had hem direct herkend.
De special kon ook niet weten, dat enkele buitengewoon begaafde plastische chirurgen de vorm van haar wenkbrauwen hadden veranderd en haar onderlip wat pruilend hadden gemaakt.
Ze is in ieder geval geen Zweedse meende Lance, Egyptisch misschien?
De vrouw nam ook koffie en terwijl ze voor het aanrecht bezig was en met haar rug naar hem stond toegekeerd, vroeg ze: ‘Wat verschaft me de eer?’
‘We doen een onderzoek naar de dood van uw vriend, Dante Deroubaix.’
Dood is een rotwoord, dacht hij tegelijkertijd.
Met een ruk draaide ze zich om en ze nam hem scherp op.
‘Was het geen zelfmoord?’
‘Misschien,’ zei Lance, ‘het is de reden, dat ik alles nog eens verifieer.’
Ze liet haar ogen over zijn figuur dwalen.
‘Ik geloof niet, dat u van de politie bent?’
‘De WIS,’ antwoordde Lance!’
Ze keek hem een beetje boos aan, schonk de kopjes vol en ging tegenover hem aan tafel zitten.
‘Waarom vertelt u me dan eerst, dat u van de politie bent?’
‘Het valt onder het ministerie van Justitie,’ antwoordde hij om direct daarop te vervolgen: ‘U bent geen Amerikaanse, hoor ik, waar bent u geboren?’
‘In Chevagnes, een plaatsje bij Moulins, midden Frankrijk.’
‘Je ouders ook?’
‘Mijn grootouders waren Algerijnen.’
Bijna goed, dacht Lance, bijna Egypte. Het was om gek te worden. Al die tijd zat hij zich af te vragen waar hij haar van kende of het van de jazz, dance of disco was.
‘Wat doet u voor uw beroep?’
‘Journaliste, kunst en cultuur bij de Post!’
Lance liet zijn blik door de keuken gaan en langzaam en genietend dronk hij van zijn koffie.

‘Heel gezellig hier; U woont hier overigens mooi; zeker duur zo'n bungalow?’
Hij zag, dat ze twijfelde, maar toch ging ze in op zijn suggestieve vraag.
‘Van Papa,’ zei ze terwijl er een schaduw over haar gezicht vloog. ‘Papa was huisarts in Chevagnes; hij is twee jaar geleden aan een leverziekte overleden en heeft me genoeg nagelaten om dit huis te kopen.’
‘En Mama?’
‘Mijn moeder is al ruim tien jaar overleden, gedood bij een vliegongeluk.’
‘Sorry,’ zei Dante.
‘U kon het niet weten,’ reageerde ze laconiek.
‘Bent u gelovig?’, vroeg Lance na een ogenblik stilte.
De twee zwarte boogjes boven haar bruine ogen gingen iets omhoog.
‘U?’ repliceerde ze.
‘Nee; ik niet. Misschien in de liefde, maar niet in God.’
‘In seks?’
Verdorie, ik kom op gevaarlijk terrein, dacht Lance. Als journaliste verstaat ze de techniek van het interviewen waarschijnlijk beter dan ik.
Het bleef een ogenblik stil; het woordje seks had een plotselinge spanning tussen hen opgeroepen en hij gaf geen antwoord.
Deroubaix is pas dood, dacht Lance, zichzelf vervloekend omdat hij zich in deze positie had gemanoeuvreerd. Een vrouw in de rouw is kwetsbaar en misschien zoekt ze vergetelheid voor haar verdriet. Hij stond op en liep door de keuken naar het raam en keek naar twee honden, die elkaar bij een vijvertje achtervolgden.
‘Van de buren,’ zei ze zijn blik volgend, ‘nog wat drinken?’
Hij draaide zich om. ‘Nee, dank je.’
Het meisje keek hem aan en Lance beantwoordde onverschrokken haar blik, die van het ene moment op het andere brandde van begeerte. Ze ging op tafel zitten, trok haar benen op waarbij de badjas openviel en kruiste haar benen in kleermakerszit.
Lance keek, waarnaar iedere man zou kijken. Slechts een fractie van een seconde meende hij het driehoekje te zien, maar het kon ook een zwart, kanten slipje zijn. Opgewonden werd hij er niet van en dat op zichzelf verwonderde hem. Het was meer nieuwsgierigheid die hem ertoe bracht een stap naar voren te doen en terwijl ze hem aan bleef kijken en

weigerde haar ogen neer te slaan, pakte hij haar badjas bij de kraag en trok die over haar schouders naar beneden. Zijn ogen deden zich te goed aan de bruine huid van haar borsten. Hij bukte zich en met getuite lippen zoog hij kleine kratertjes op de zachte huid.
Ze onderging dit alles of het haar niet aanging en het feit, dat ze beiden zo koel bleven leek hen op te winden. Plotseling gromde ze woedend, trok hem naar de tafel en terwijl zijn handen naar haar borsten grepen, kuste ze hem. Een natte, hete kus. Haar tong was net zo brutaal als haar lichaam en ze zoog zich vast in zijn mond. Toen ze hem eindelijk los liet, zakte hij op zijn knieën en omvatte haar romige dijen, waarboven een smalle taille, die Lance, naar hij meende met twee handen kon omvatten. Toen hij die gedachte in praktijk wilde brengen, duwde ze hem weg.
'De koffie wordt koud.'
Een uur later verliet Lance het huis en voor het eerst in jaren had hij het gevoel, dat het geen ramp zou zijn, als hij zijn vrijgezellenstatus vaarwel zou moeten zeggen. Marjka was een lieve en erg aanhankelijke vrouw, die appelleerde aan de dierlijke beschermingsdrang die elke man in zich heeft. Lance liet zich in zijn lage, zilverkleurige sportauto glijden. Het was een Nazca C2. Een prototype dat eind vorige eeuw door BMW was gefabriceerd naar Italiaans design en die hij in Europa had gekocht. De motor brulde; de vijfeneenhalve liter motor was goed voor 380 pk. Lance grinnikte, toen het monster accelereerde. Met gierende banden nam hij de bocht van Richmond Road naar de Staten Island Express Way en hij liet de wagen de Verrazano Narrows Bridge opscheuren. Het heroïsche gevoel dat hij van spanning en snelheid kreeg, liet hem schateren, maar op Brooklyn nam hij gas terug en met beheerste kracht reed hij naar kantoor. Vanavond zou hij naar Los Braseros gaan, want daar had hij met Scott afgesproken.

Los Braseros was een Mexicaanse bar op de hoek van de 51e Street. Het werd gerund door Kirky, een tengere gitarist die vroeger soleerde en enkele teevee optredens had gedaan. Er waren zelfs enkele cdv's van gemaakt. Voor tien dollar kon men die van de Kirky kopen, vanzelfsprekend gesigneerd en begeleid door zijn charmante Mexicaanse glimlach.

Het was druk. Ze hadden helemaal aan het eind van de bar ingeklemd tussen twee hoertjes een plaatsje weten te vinden. De lucht was blauw van de rook. Kirky had de deur opengezet en het geluid van het verkeer op de 51e Street verhoogde het lawaai.
Scott zat op een kruk en Lance stond nonchalant geleund met één van zijn voeten op de verchroomde stang, tegen de bar.
'Ik vlieg morgen naar Houston,' zei zijn oude partner plotseling.
Lance reageerde niet. Hij staarde in gedachten naar de flessen drank op het schap achter de bar. Scott probeerde het opnieuw. 'Monica was boos, ze zei, dat ik direct al naar de militairen had moeten gaan. Het is de bedoeling dat jij hier het veldwerk gaat doen.'
Lance schrok op. 'Ga je de militairen doorlichten?'
'Ja, zoiets, we schieten hier niet erg op; misschien is bij het MSPP iets te vinden.'
'Losse eindjes genoeg in de elektronica,' grapte Lance, 'maar ik blijf lekker hier.'
'Tjonge, jonge, waar is de jeugdige bezieling gebleven?', schamperde Scott.
'Bezieling genoeg, papa,' Lance grinnikte boven zijn glas. 'Voor het eerst heb ik weer eens een liefde die de moeite waard is.'
'Ik weet niet of dat wel zo verstandig is, jongen,' merkte de oude special bezorgd op en zijn blauwe ogen tastten het gezicht van zijn jongere metgezel af. Het ongebruikelijke 'jongen' was de laatste jaren in het spraakgebruik van Scott geslopen; dat kwam, omdat hij in Lance meer dan alleen een partner zag. Vaderlijke gevoelens kon je het niet noemen, maar doordat Scott zelf geen kinderen had, was zijn genegenheid voor Lance meer dan oppervlakkig.
Na deze opmerking keek Lance de oude man door de opkringelende rook van zijn sigaret aan.
'Waarom niet?'
Scott nam een slok van zijn bier en haalde zijn schouders lichtjes op.
'Marjka bedoel je hè! Noem het maar een voorgevoel.' Scott zweeg enkele seconden. 'Vergeet niet jongen, dat ze een paar dagen geleden nog de vriendin van iemand anders was.'

Bij het noemen van haar naam kwam het vermoeden, dat hij de Marokkaanse kende weer in Lance's gedachten.
'Deroubaix is dood en het leven gaat door,' antwoordde hij, terwijl een ondeugende lach op zijn gezicht doorbrak; 'het klikt tussen ons en zo'n jonge vrouw kan niet eeuwig blijven treuren.'
Scott knikte. 'Da's waar, maar na de dood van Eliza dacht ik nu niet direct aan andere vrouwen.'
Leugenaar, geef toe dat jezelf ook verliefd bent, maar het is niet nodig, dat de jongen dat weet!
Lance grijns verdween en er gleed een vleug van pijn over zijn gezicht. Verdorie, ik maak altijd van die stomme opmerkingen; gevoelige Scott is de dood van zijn vrouw natuurlijk nog lang niet vergeten.
De gedachten van de Scott werden opgeslokt door herinneringen en een ogenblik sloot hij zijn ogen. Na een kort moment zei hij peinzend. 'Maar ja, jij bent jong en je hebt nog niet zoveel om over te treuren.'
Dat was slechts ten dele waar, want Lance had zijn ouders al jong verloren. Toen hij drie jaar was, waren zijn ouders bij de grote brand in de Binghamtoren van Washington omgekomen. Dat was in 2001 geweest. Hij was door de broer van zijn vader, die als journalist bij The Post werkte, in huis genomen.
Lance pakte zijn oudere maat bij de arm: 'Scott, ik voel me fysiek erg tot die vrouw aangetrokken; dat meisje is echt iets bijzonders.'
Nu was het de beurt aan Scott om te grijnzen.
'Nee hè,' zei hij plagend; 'je wilt me toch niet vertellen dat je?' Opnieuw grijnsde de oude en hij nam snel een slok van zijn bier, te verlegen om zijn zin af te maken.
'Ja,' zei Lance en ze schoten beiden in een onbedaarlijke lach, die de pijnlijke sfeer wegspoelde als een regenbui na een stoffige, zonnige dag.
'Fout,' zei Scott toen ze weer tot normaal communiceren in staat waren. 'Het is verkeerd beste jongen, want wat in bed begint dat eindigt meestal in de goot.'
'Dat zul jij weten,' zei Lance spontaan en hij dacht dat hij zich weer op glad ijs begaf.

Tot zijn verbazing zag hij Scott grijnzen en terwijl de oude special wegliep, ontdekte Lance iets van geheimzinnigheid in diens blauwe ogen.

De ondergaande zon reflecteerde in de spiegelende ramen van de gebouwen; splinters licht kletterden als kleine diamanten in de rivier. Een sleepboot toeterde op de Hudson. Scott kon het water niet zien, maar hij wist, dat het daar stroomde en alleen van die wetenschap ging al een rust uit.
Hij zat in gedachten op het balkon. Door de twijfel die bezit van hem had genomen, begreep Scott dat hij verliefd was. Luciënne zat in zijn bloed, maar hij wist evengoed, dat dit gevoel infantiel was, iets voor teenagers en niet voor iemand van zijn leeftijd. Hij liep achter zijn lul aan èn dat op zijn leeftijd! Tedere gevoelens, zoals hij die voor Eliza had gehad, miste hij in zijn relatie met Luciënne, want anders zou hij zich toch geen zorgen maken over haar zoontje. Wat moest hij met een kind aan zijn been? Voor de enkele jaren die hij nog had te leven en dan een stiefzoontje van negen. Hij schudde zijn hoofd, want hij ergerde zich aan zijn gedachten en aan de pretentie die hij had om te menen, dat Luciënne ook op hem verliefd was.
Scott ging zitten en masseerde zijn voeten krachtig; boos op zichzelf omdat hij geconfronteerd werd met gevoelens, waarmee hij zich geen raad wist. Weliswaar hadden ze de liefde bedreven maar so what! Het was voor hem tè lang geleden geweest en Luciënne moest teleurgesteld in hem zijn. In het begin kon hij hem verdomme niet eens omhoog krijgen! Wat was hij ook nerveus geweest; dat kwam vast door de drank! Hij trok zijn sokken en schoenen weer aan, stond op en liep naar de kamer. Hij liep langs de spiegel en wierp er een blik in. Hij hield zijn pas in en het gezicht tegenover hem bleef hem onbeweeglijk aanstaren; het was een gezicht waarop een gekwelde uitdrukking lag. Of waren het lijnen van de ouderdom? Hij priemde met zijn vinger tegen het glas, waardoor een wazig wolkje rond zijn vingertop ontstond.
'Je bent een lul, Scott Sunderland!'
Hij stond zichzelf nog steeds aan te staren, toen de telefoon ging en hij aan het rode knipperlichtje zag, dat de vervormer aansloeg.

Vic nam op; zijn gezicht verhardde en hij zei geen woord. Toen hij ophing, had hij alleen maar geluisterd.
‘Klootzak,’ was het enige, dat hij zei.

Vrijdag, 6 september.

Chicago

Xhavit opende zijn ogen, draaide zich om en zag op het elektronische uurwerk, dat in het paneel naast zijn bed was gebouwd, dat de klok op half acht stond. Hij rekte zich uit en liet zich zonder geluid te maken uit bed glijden. Verrast zag hij, dat Abdul blijkbaar tot laat in de nacht had doorgewerkt. Hij lag voorover op tafel en sliep met zijn hoofd op zijn handen. Tijdens het werk was hij blijkbaar in slaap gevallen.

Xhavit liep de badkamer in, zette de kraan open om het bad vol te laten lopen en ging daarna terug, nieuwsgierig naar wat Abdul zo had beziggehouden. De papieren op tafel waren vol geschreven met getallen en chemische formules. Zijn partner had allerlei schetsen gemaakt van voorwerpen die op grote sigaren leken en in zijn fijne handschrift had Abdul een grafiek getekend, waarin gewichtsaanduidingen van Trinitrotuluene en Nitroglycerine waren afgezet tegen explosiekracht.

Opstaan jij, dacht Xhavit en hij zette de radio aan waardoor Abdul wakker werd.

'Ik heb het bad voor je vol laten lopen.'

Abdul bromde wat, stond op en slofte naar de badkamer.

Toen ze een half uur later op de rand van het bed zaten en de sandwiches aten, die Xhavit had klaargemaakt, vroeg Abdul: 'Wat is de bedoeling, gaan we, nadat we de opdracht hebben uitgevoerd, weer terug naar huis?'

Naïeve klootzak, dacht Xhavit, die weigerde aan het postscriptum te denken. Je begrijpt toch ook wel, dat je nooit meer naar je vrouw en kinderen terug kunt.

'Wat denk jezelf?', vroeg hij, terwijl hij melk in de glazen schonk.

Het bleef een ogenblik stil tussen de mannen.

'Ik zie mijn dochters nooit meer terug,' constateerde Abdul, terwijl hij met de rug van zijn hand over zijn ogen streek. Er blonken tranen in die ogen.

Nu bleef het langere tijd stil tussen de laborant en de man die zonder wapens een mens kon doden.

'Heb jij de laatste jaren er ooit aan gedacht, dat je nog eens een opdracht zou krijgen,' vroeg Abdul die opstond en naar zijn minilab liep.
Xhavit schudde zijn hoofd. 'Nee, eerlijk gezegd niet, maar ook hier heerst de filosofie van de zon die brult.'
'Wat bedoel je?'
'Je kunt je een paar jaar koesteren in de warmte en het licht van de zon, maar als hij je nadert, is het een brullende en vlammen spuwende bol.'
'En?'
'Nou, zo zie ik onze opdracht,' zei Xhavit. 'We hebben jarenlang in het comfort van de westerse maatschappij mogen leven, maar nu keren we terug naar de hardheid van de strijd.'

New York
'Hallo allemaal,' de anatoompatholoog kwam binnen.
'En?' vroeg Monica, 'heb je al resultaten?'
'Ja,' zei de man die op een stoel ging zitten en een dossier uit zijn tas haalde. 'Harvard Goodman is vergiftigd. Hij heeft een dodelijke injectie in zijn hals gekregen. Gelet op de snelle werking van het gif, zo'n twintig à vijfentwintig seconden, begrijp ik niet hoe het is toegediend? Temeer, omdat hij de laatste veertig seconden van zijn leven continue in beeld is geweest.'
'Laat het detectivewerk maar aan ons over,' zei Lance, die Doc niet mocht, omdat in het verleden herhaalde malen was gebleken dat hij racistisch was.
'Wat is het voor gif?'
'Het is een gif, dat ik niet ken,' zei de patholoog verontschuldigend. 'Ik heb het voor analyse naar het toxicologisch laboratorium in Houston gestuurd, maar het lijkt op sterk geconcentreerde curare.'
'Kan het niet van een insekt zijn?' vroeg Monica.
De lijkschouwer schudde meewarig zijn hoofd bij zoveel onwetendheid.
'Onmogelijk, of het moet een door de wetenschap ontwikkelde bionisch insekt zijn.'
Lance haalde zijn voeten van de spijlen van de stoel voor hem en stond op.

‘Het vergif is erin geschoten,’ zei hij ernstig. ‘Ik heb de stofzak van de schoonmaakmachine, die op 2 september de hal van het WSN heeft gezogen, minutieus nagekeken en dit heb ik gevonden.’
De special haalde een plastic builtje uit zijn zak en deponeerde dat op tafel. Met een pincet trok hij vervolgens een klein plastic kokertje uit het builtje.
‘Kijk’ zei hij, ‘een injectienaald’.
Daarna herhaalde hij die beweging en trok een minuscuul, donkergrijs schijfje uit het builtje.
‘En dit is een zuigertje. Het wapen werkt op het principe van de blaasroer. Je richt, blaast en op het moment dat de spuit weerstand ondervindt van het lichaam, schiet het loden zuigertje door de remmingskracht naar voren en perst het gif in het slachtoffer. Omdat het lood met de huls te zwaar is voor de dunne naald, breekt die af. Of en dat is een andere mogelijkheid: het geheel is te zwaar en wordt door de zwaartekracht uit de huid getrokken.’
‘Het is best mogelijk dat het op die manier is gebeurd,’ zei de lijkschouwer
‘Het is op die manier gebeurd,’ beet Lance hem toe.
‘Goed werk,’ prees Monica.
‘Dank u luiden,’ grijnsde Lance, ‘laten we dan maar verder gaan’.
Nadat de lijkschouwer was vertrokken, discussieerden Monica en Lance over de vraag wie de moord op zijn geweten kon hebben. Lance tikte het proces rapport en gaf het via de Jap door aan Yakazu 42, die er het dossier nummer 62936 aan gaf.

Houston
Vanaf het vliegveld nam Scott een cab naar het headoffice van het Military Space and Peace Programm, met andere woorden: de militairen. Dankzij de bemiddeling van Brian Moorehead, of misschien was er zelfs pressie geweest, had Scott toestemming om in het personeelsbestand van de militairen te kijken. Met veel liefde ging dit niet, want het hoofd van de personeelsafdeling, majoor Greenwold, een chagrijnige vrouw,

met kort geknipt grijs haar, stond hem slechts na veel aandringen een plaats af aan een bureau.
‘Kan ik de gegevens uit de computer printen?’, vroeg Scott vriendelijk. Terwijl zij haar hoofd schudde, zei de majoor nadrukkelijk: ‘Nee!, de gegevens komen de kamer niet uit!’
Het had geen nut om moeder te attenderen, dat er voor computers geen afgesloten ruimten bestonden, meende Scott. Het hoofd was toch al gefrustreerd, doordat een vreemde in haar keuken rondkeek. Scott zei: ‘Ik zou de directory graag willen openen.’
De vrouw plaatste zich zo voor de computer, dat haar rug de handelingen die zij verrichtte, maskeerde. Zij tikte een password in en drukte haar duim op een glazen venstertje ter identificatie van de fingerprint. Op de monitor verscheen na enkele seconden een alfabetische lijst met namen. De vrouw schoof haar stoel opzij en ging naast hem zitten.
Scott zette de cursor op een willekeurige naam en drukte enter in. Bovenin de monitor verscheen een foto van de desbetreffende employé en daaronder stond de naam met geboortedatum van de man of vrouw. Het bleek, dat van ieder personeelslid een uitgebreide file was bijgehouden. Naast standaardinformatie, zoals personalia en dergelijke, waren ook de karakteristieken van de ouders en andere gezinsleden aanwezig. Zelfs met hun sociale status, komaf en politieke geëngageerdheid. Van de betrokken werknemer was een uitgebreide levensloop aanwezig met vermelding van hobby's en lidmaatschappen van verenigingen. Tot zijn verbazing ontdekte Scott, dat zelfs de seksuele voorkeur, bezoeken aan nachtclubs en de namen en personalia van hun vriendenkring waren opgenomen. Daar moet een hele organisatie achter zitten, dacht hij, terwijl hij door de gegevens surfde. Na een tijdlang draaide hij zich om naar de vrouw.
‘Ik ben blij, dat u erbij blijft zitten,’ zei hij gemeend; ‘u zou me wat nuttige aanwijzingen kunnen geven over de manier waarop ik het een en ander op kan vragen.’
Majoor Greenwold reageerde niet. Haar blauwe ogen dwaalden van hem weg, alsof hij niet bestond.

Scott probeerde het opnieuw: 'Kunt u mij zeggen of er ook een zoekfunctie in het programma zit, zodat ik op afkomst van een bepaalde employé kan zoeken.'
Ze stond op en zei: 'Ik heb meer te doen, kijk maar onder help als u iets op wilt zoeken.'
Het help-programma bleek heel wat hulpvaardiger dan de vrouw en na enkele minuten had Scott in de gaten, hoe de zoekfunctie precies werkte. Wanneer hij een bepaald woord intikte en vervolgens op enter drukte zocht de computer het hele databestand af naar het betreffende woord. Hij was zo een uurtje bezig en net van plan om een kop koffie te vragen, toen hij het woord WFH op liet zoeken. Het bleek, dat de federatie in drie files was opgenomen. Eén van de employés waarbij de naam opdook, was Hamada Frag. Op zichzelf was dat niet zo bijzonder, want waarom zou een employé van het MSPP geen humanist zijn. Nee, maar in de file van Frag ontdekte Scott onder de groep vrienden de naam van Marsjka el Boehari; de vriendin van wijlen Deroubaix en de minnares van Lance. Misschien waren Frag en zij lid van een bepaalde cultuurgroep, dacht Scott, maar toch intrigeerden hem deze feiten en hij noteerde de informatie in zijn elektronisch noteblock. Alle specials waren uitgerust met elektronische noteblocks en iedere avond voor zes uur diende iedere agent zijn noteblock via de Jap te legen in Yakazu 42.

Murray

Eerst was Inge woedend geweest, toen haar man die avond niet thuis kwam en ze had ogenblikkelijk aan een andere vrouw gedacht. Maar die gedachte had ze onmiddellijk laten vallen, want Juan was wel de laatste van wie zoiets was te verwachten. Echter toen ze al twee dagen niets van hem gehoord had, sloeg de ongerustheid toe en ze herinnerde zich, dat hij de laatste dagen voor zijn verdwijning nogal vreemd had gedaan. Juan was afwezig geweest en ze herinnerde zich dat hij, toen hij naar zijn werk ging, Lina, Lotte en Flo langdurig had geknuffeld.
Op de derde dag van zijn verdwijning had ze het vreemde gevoel, dat hij voor altijd afscheid van zijn dochters had genomen en dat gevoel was er de oorzaak van dat ze besloot aangifte te doen van vermissing. Terwijl ze

op de rechercheur wachtte, die van het een en ander proces verbaal op zou maken, dacht ze aan haar man die ze alweer negen jaar kende en waaraan ze een goede en liefdevolle echtgenoot had gehad. Ze glimlachte weemoedig, toen ze zich realiseerde, dat ze in de voltooid verleden tijd aan hem dacht: Alsof hij was gestorven! Bij die gedachte schokte haar lichaam en verward door de plotselinge emotie ging ze overeind zitten. Hij was een gecompliceerde man. Aan de ene kant lief en zorgzaam, maar af en toe toonde hij zijn wreedaardige kant en dat uitte hij meestal tijdens de seksualiteit. Tijdens een barbecue party van de Hendersons had ze Juan leren kennen en de donkerharige man met de forse neus had direct veel indruk op haar gemaakt.
Veel sneller dan haar bedoeling was; ze had notabene haar studie antropologie nog niet eens voltooid, was ze in verwachting geraakt.
Op 13 november 2019 waren ze getrouwd en in alles was Juan voorbeeldig geweest. Achteraf bezien was dat ook op liefdesgebied het geval. In het begin van hun huwelijk had ze zijn dierlijke hartstocht beangstigend gevonden en vooral wanneer ze in angst tegenstribbelde kwam het beest in hem los. Brutaal nam hij haar, pakte haar handen en drukte die tegen het hoofdkussen en wanneer hij als overwinnaar bovenop haar lag, liet hij zijn speeksel in haar mond druppelen.
Geleidelijk aan had ze het genot in zijn hartstocht ontdekt en de eerlijkheid diende haar te erkennen, dat ze aan zijn woestheid en seksuele creativiteit verslaafd was geraakt.
‘Verdomme, ik wil hem terug!’ mompelde ze tegen de kale muur tegenover haar en ze voelde de hitte in haar schoot toenemen bij de herinneringen. Zijn gewelddadigheid was tot een verrukking geworden, maar aan zijn woordkeus tijdens het liefdesspel, het: ‘Lekker, geil hoertje van me,’ was ze nooit gewend geraakt. Dat heeft vast met mijn orthodoxe Deense opvoeding te maken, meende Inge, terwijl ze een boekje uit haar tas haalde.
In het begin van haar huwelijk had ze een dagboek bijgehouden en toen hij haar op een wilde nacht: Ma ala daki ya aahirati, had genoemd, had ze dat fonetisch in haar diary opgeschreven.
‘Wat zeg je nu?’ had ze destijds bij die vreemde zin gereageerd, maar Juan had kort gelachen en had gezegd, dat het een uitdrukking van de

Mexicaanse bandeleros was en dat hij teveel heer was om het te vertalen. Inge wist zeker, dat het geen Mexicaans was, maar ze had gezwegen, omdat hij op dat moment dingen met haar uithaalde die iedere verdere geachte uitbande. In een opwelling had ze het boekje bij zich gestoken, toen ze naar de politie ging.
Op dat moment stokten haar gedachten; er klopte iemand op de deur. Deze zwaaide open en een korte, gedrongen man met walrussnor en vriendelijke blauwe ogen doemde op in de deuropening.
'Mijn naam is Brown, wilt u mij maar volgen,' zei hij vriendelijk en hij liep voor haar uit naar een kleine spreekkamer. Met een kort gebaar wees hij naar een houten stoel met rechte rugleuning, terwijl hij zelf op een leren bureaustoel ging zitten. Terwijl de rechercheur - zeg maar Bud - een recorder uit de tafella haalde en op het blad zette, keek Inge rond.
'Geen bezwaar dat ik alles tape?' vroeg Bud, om te vervolgen: 'Dat praat makkelijker en het scheelt veel geschrijf.'
'Nee hoor, geen enkele bezwaar,' antwoordde ze een beetje nerveus, omdat ze nu alles moet verwoorden waaraan ze al twee dagen had lopen denken.
'U wilt aangifte doen?' hielp Bud haar op weg.
'Ja, van de vermissing van mijn man.'
'Weggelopen?', vroeg hij met een meevoelende blik in zijn ogen.
'Nee, vermist!', antwoordde ze snel, omdat Inge wist, dat de politie, bij vrijwillige verlating, absoluut geen aandacht aan de zaak zou besteden.
Bud kamde met gespreide vingers door zijn harige snor, die daardoor nog groter leek te worden. 'Hoelang wordt uw man vermist?'
'Twee dagen geleden is hij 's morgens naar zijn werk gegaan, maar daar is hij nooit aangekomen.'
'Wat doet uw man voor werk?'
'Hij is chemicus bij de US Laboraties in Murray.'
De blauwe ogen van de rechercheur volgden een vlieg die over de ruit van het raam trippelde, waardoor ze uitzicht hadden op een tuin.
'Okay, aangifte dus,' besloot Bud. Hij zette de taperecorder in werking en draaide de kleine microfoon in de goede stand.
'Wat is de naam van uw man?'
'Juan Velasques.'

‘Mexicaan?’
‘Hij zegt van wel!’
Verrast keek Bud haar aan.
‘Wat bedoelt u daarmee?’
Weifelend beet Inge op haar bovenlip en haar handen bewogen zenuwachtig in haar schoot heen en weer.
‘Ik weet het niet!’ Ze lachte een beetje ter verontschuldiging. ‘Hij heeft geen enkele familie in Mexico en hij taalt niet naar tortilla of taco.’
‘Dat is op zichzelf geen reden om te denken dat uw man geen Mexicaan is,’ zei Bud lijzig.
Inge wist zelf niet, waarom ze bloosde; het kon de terechtwijzing zijn of de plotselinge gedachte aan de vossekop die op de linkerbil van haar man was getatoeëerd.
‘De Fenek, een woestijnvos,’ had Juan gezegd toen ze hem er naar vroeg, om te vervolgen: ‘Jeugdige onbezonnenheid.’
Ze pakte haar dagboek, bladerde er een ogenblik in en legde het boekje geopend voor Bud op tafel. ‘Ma ala daki ya aahirati’ - met de klemtoon op de dé - zei ze duidelijk articulerend in de microfoon van de recorder. Ze draaide haar hoofd naar de rechercheur, die op was gestaan en twee koppen koffie vol schonk uit een blauwe thermoskan.
‘Wat betekent dat?’, vroeg hij, terwijl hij één van de kopjes voor haar neerzette.
‘Dat weet ik ook niet,’ zei Inge zacht. ‘Juan zei die zin in een onbewaakt ogenblik en naar mijn mening is het geen Mexicaans.’
‘Dat denk ik ook niet,’ antwoordde de rechercheur laconiek, ‘maar denkt u dat het met zijn verdwijning te maken heeft?’
De vrouw besloot te liegen, omdat ze per se wilde, dat er iets aan de verdwijning van haar man werd gedaan.
‘Ik denk het!’
‘Waarom?’
‘Laten we de zaken eens op een rijtje zetten: Mijn man houdt van me; hij heeft drie dochters waar hij stapelgek op is en hij heeft geen minnares.’
‘Dat weet u zeker?’, onderbrak Bud wreed.
Ze antwoordde met nauw bedwongen irritatie: ‘Dat weet ik heel zeker!’ Inge was van zijn absolute trouw aan haar overtuigd.

‘Goed,’ antwoordde de politieman onverstoorbaar, ‘laten we dan maar beginnen met zijn personalia of wat daarvoor door mag gaan. Hoe luidt zijn naam voluit?’
‘Juan Antonio Maria Velasques.’
‘Wanneer geboren?’
‘Drieëntwintig maart 1984.’
‘Waar?’
‘Calabasas, in Mexico.’
‘Werkzaam bij?’
‘US Laboratories in Murray.’
‘Waaruit bestaat zijn werk?’
‘Laboratoriumwerkzaamheden, verder weet ik het eerlijk gezegd ook niet.’
‘Heeft u een recente foto van uw man bij u?’
Inge zocht in haar tas en uit een mapje trok ze een foto van Juan met één van zijn dochters op zijn arm.
‘Drie weken geleden genomen,’ zei ze en er kwamen tranen in haar ogen, toen ze naar de foto keek.
Binnen enkele uren wist Bud, dat de echtgenoot van Inge niet de man was voor wie hij zich uitgaf. De echte Juan Velasques was op zestien oktober 2018 bij een auto ongeval omgekomen en op het kerkhof van Calabasas, een stadje ten noorden van Nogalas, begraven. De foto van de levende Juan werd gescand en op WorldNet gezet. Het duurde precies zeven uur, vier minuten en tweeëndertig seconden, gelet op de tijd die boven iedere print werd gedrukt, voordat Bud wist, dat de gezochte man Abdul Jibali was.
Het bericht kwam uit Frankfurt BRD waar het Bureau International Terrorisme was gevestigd. Abdul was één van de zogenaamde wolven van de Narb’allah, die in 2018 was verdwenen en als Juan Velasques in Murray was opgedoken. Het bericht werd geheimgehouden voor Inge en onverkort in Yakazu 42 opgenomen onder dossier nummer 64912.

New York

De havik legde de plastic tas op een stoel, deed zijn regenjas uit, vouwde die netjes op en deponeerde die op het tweepersoons bed. Hierna liep hij naar het venster van de kamer die hij aan de overzijde van da Rosa Lomba's appartement had gehuurd. Door de kijker, een Zeiss 8 x 50, die op de vensterbank had gelegen, zag hij dat de gordijnen van de woonkamer gesloten waren en dat één van de twee bodyguards aan de keukentafel zat. De ander stond beneden voor de deur.

Op zijn dooie gemak bekeek de Arabier het gebouw wat nauwkeuriger. Het was één van de gerenoveerde huurkazernes uit het begin van de vorige eeuw, waar prachtige appartementen van waren gemaakt. Op de tweede etage waren drie kleine balkonnetjes gebouwd met smeedijzeren hekken. Boven de balkondeuren bevonden zich ronde ramen die met wijnranken waren versierd, die om de ramen krulden. Tussen de eerste en tweede etage ontdekte de Arabier over de volle breedte van de gevel een richel. Architectonisch wat overdadig, maar bijzonder effectief, dacht hij gnuivend. Speciaal gemaakt voor geveltoeristen.

Het huis, rechts naast de gevel stond een paar decimeter naar achteren en toen hij er een uur eerder langs was gelopen, had hij gezien, dat daar een afwateringsbuis van de dakgoot liep.

De havik legde de verrekijker terug op de vensterbank en ging op een stoel aan het eenvoudige vierkante tafeltje zitten dat standaard aanwezig was in ieder New Yorks hotel. Hij maakte een schets op het hotelpapier en bleef daar enkele minuten naar staren. Daarna belde hij een nummer, sprak drie minuten onafgebroken, maakte daarbij enkele notities naast de schets en hing na een Arabische groet op. Hierna nam hij enkele koeken en een blikje cola uit de plastic tas en ging op een stoel bij het raam zitten. Terwijl hij at, keek hij naar de gordijnen van de woonkamer en hij stelde zich voor hoe zijn slachtoffer daar rond zou lopen of op een stoel zat.

Het was veel eenvoudiger om zijn prooi vanuit een hinderlaag neer te schieten, meende hij, terwijl zijn kaken de koeken vermorzelden, maar dat wilde de DEI niet. Ze hadden in het contract opgenomen, dat het er op moest lijken, dat de man een natuurlijke dood was gestorven en de havik had afgeleerd om zich het waarom van dat soort zaken af te

vragen. De juiste reden kreeg hij toch nooit te horen. Toen de duisternis volledig was en de avond vorderde, zat de Arabier nog steeds op de stoel.

Houston

Het regende en het was avond in Houston. Er was slechts weinig verkeer, want slechts een enkeling waagde zich met dit weer buiten. Weggedoken in de kraag van zijn vaalgele regenjas postte Scott tegenover het appartement van Hamada Frag in de New Age Street. Van alle zesendertig medewerkers van het WIS was Scott de beste in het schaduwen van personen en het met eindeloos lijkend geduld natrekken van informatie. Dat was de reden, dat hij opdracht van Monica had gekregen om alleen naar Houston te vliegen en de employés van het MSPP na te trekken. Maar het was tevens een mooie gelegenheid om the Origins te zien spelen, had hij vanmiddag gedacht, toen hij uit het vliegtuig stapte. Op elke reclamezuil in de city had hij wel een posters van de Origins gezien met het opvallende embleem: een vliegtuig met haaientanden.

Het was echter heel anders gelopen, want hij zat in een huurauto en hield verveeld de groene deur van het appartement in de gaten. Na een tijdje opende hij het portier en stapte stram uit de wagen. Ik moet alweer pissen, dacht hij wrevelig. Een ouwemannetjeskwaal noemden de doktoren dat, maar ik ben verdomme pas negenenvijftig. Schichtig keek hij rond, geen mens te zien en gemakshalve deed hij het tegen de achterband van zijn auto. Wat extra water maakte met dit weer geen verschil!

‘De radio is kloten!’ mompelde hij, toen hij weer in de droge beschutting van de wagen zat, ‘dan maar wat muziek.’ Hij nam uit de leren schoudertas die naast hem op de bank lag één van de vier cd’s die hij altijd mee op reis nam, schoof die in het apparaat en de rustgevende vioolklanken van een ouverture uit Donna Diana, van Von Reznicek, vulden de cabine. Da's wat anders dan die pestmuziek die Lance altijd draait, dacht hij. Hij betrapte zich erop, dat zijn gedachten weer naar vroeger dwaalden en hij verdaagde de herinnering. Ik word oud, dacht hij korzelig, de kille hulpeloosheid van de ouderdom en de eenzaamheid

van de oude dag kwamen steeds dichterbij. Eliza was ook veel te jong gestorven. Doordat hij dacht aan de vrouw, die hij eindeloos had liefgehad, prakkizeerde hij de laatste tijd ook zoveel over de dood. Scott verweet het zichzelf, daardoor voelde hij zich nu ook zo belabberd en hij vroeg zich af of het daardoor met Luciënne niet echt wilde vlotten.
Er viel een lichtschijn over het natte plaveisel en pas toen de auto startte, had Scott in de gaten, dat het Frag was. Tot zijn verbazing merkte hij, dat de jongeman ook een driverspermit had en van kwaadheid sloeg hij zich op zijn knieën en hij mopperde woedend: 'Had ik hem verdomme bijna gemist met dat stomme gemijmer over vroeger!'
Voordat hij de autolampen aanknipte, draaide Scott de wagen behendig. Het leven is toch wel vol verrassingen, dacht hij. Vanmiddag had ik er nog geen idee van dat ik naar Frag zou gaan; ik had zelfs nog nooit van hem gehoord en nu zit ik achter hem aan.
De snelle Pontiac ging richting Airport. Scott kon hem makkelijk volgen en hij prees zichzelf gelukkig, dat hij die morgen een open retour had genomen.
Nadat ze beiden hun wagens in de parkeergarage hadden gezet, de huurauto slechts zes plaatsen van de Pontiac verwijderd, kon hij twee plaatsen achter Frag inchecken op het vliegtuig van 20.10 uur naar New York. Da's ook toevallig! In het Flightmagazine las hij dat Houston en Cairo op dezelfde aardrijkskundige breedte lagen. Terwijl hij las, kon hij de jongen gemakkelijk in de gaten houden.
Toen ze op the Flight aankwamen, liep Scott nog altijd waakzaam en registrerend, wat er rondom gebeurde, achter de knaap aan. Plotseling was hij hem kwijt. Spoorloos was Frag tussen de honderden passagiers verdwenen. Scott ging op zijn tenen staan, maar tussen de deinende hoofden ontdekte hij nergens diens zwarte kuif.
Laat ze allemaal doodvallen, dacht hij machteloos en woedend; dit was toch wel het duidelijke bewijs, dat hij te oud werd voor dit werk!

New York

Het hoertje droeg haar zwarte haar kort, page zoals ze het zelf noemde, met een rechte scheiding in het midden, die aan lang verleden dagen

deed denken. Aan foto's uit de tijd van Minnouche; zo'n eeuw geleden. Over de cancan en de wilde twintiger jaren werd tegenwoordig, in het kader van hundred years ago, veel geschreven.
Jorge vond het haar wat gedateerd, maar het stond het meisje goed en het haar zou blinken in de zon, als die erop scheen. Ze had lange benen en ze zette haar voeten krachtig en zelfverzekerd op de grond. Toen het hoertje langs hem liep, liet ze een geurspoor achter. Het was een opwindende geur die je neusgaten binnendrong en iets met je hypofyse deed, waardoor je het haast onbedwingbare gevoel kreeg, dat je deze vrouw moest bevredigen. Althans dat gevoel kreeg Jorge, toen ze naast hem aan de bar ging zitten.
Ze lachte en hij grijnsde terug.
‘Wat wil je drinken, love?’
Het meisje legde een slanke bruine hand op de zijne en met de rosse nagels van haar vingers trok ze een spoor over de rug van zijn hand.
‘Een mai-tai met ijs, graag.’
De man achter de bar had het gehoord, glimlachte, pakte enkele flessen van een plank en ging als een jongleur met de shaker aan het werk.
Geïnteresseerd keken ze naar de man, die handig en snel zijn werk deed.
‘Die werkt vlot.’
‘Een professional,’ beaamde Jorge.
‘Sommige dingen moet je langzaam doen.’
Alleen al door de intonatie van haar stem werd de Braziliaan opgewonden. Hij had geen zin in de paringsdans en daarom vroeg hij, toen ze van haar mai-tai had genipt: ‘Ga je mee?’.
Ze lachte en het geluid klonk als het tinkelen van de ijsblokjes in het grote glas, dat nu een rosse vlek van haar lippenstift droeg en dat ze met een tikje op de bar zette.
‘We zijn paranormaal,’ reageerde ze, ‘hetzelfde wilde ik aan jou vragen.’
Over de prijs wilde ze niet denken, want aan de kleding die de man droeg zag ze wel dat de prijs, welke ze ook vroeg, geen obstakel zou zijn.
Zijn penis was warm geworden en het klopte van opwinding. Dat gebeurde tegenwoordig niet meer zo vaak en Jorge vroeg zich stilletjes af of er een stimulerend gas in de geur van haar lichaam zat. Bezitterig

legde hij zijn arm om haar taille en hij voelde de jonge en warme veerkracht van haar heupen.
'Zullen we dan maar gaan?'
'Nog niet, je hebt betaald voor de drank en we drinken eerst rustig onze glazen leeg.'
Kind van arme ouders meende hij en haar burgerlijkheid ontroerde hem. Zijn bodyguards, die tegen het hek leunden en de omgeving nauwkeurig in de gaten hielden, grijnsden naar elkaar, toen ze zagen hoe hun boss haar meevoerde met zijn armen om haar taille geslagen.

Urenlang had de havik onbeweeglijk als in meditatie voor het raam gezeten. Maar hij was ingedommeld en sliep een lichte maar uitrustende slaap.
Omstreeks tien uur was hij even wakker geworden, toen da Rosa Lomba met zijn vrouw thuiskwam, maar na deze constatering was hij weer in slaap gesukkeld.
Tegen nul uur veerde de Arabier op uit zijn stoel. Hij leek te voelen, dat er iets in zijn omgeving veranderde. Hij opende zijn ogen, keek uit het raam en zag zijn helper: Hamada Frag. Anders gezegd; hij zag het gele vlammetje van de lucifer die werd aangestoken. De jongen rookte weliswaar niet, maar het was het afgesproken signaal.
Na een korte verifiërende blik door de Zeiss trok de Arabier een zwarte trui aan, deed een leren gereedschapsgordel om, waarin diverse hulpmiddelen zaten, wikkelde vervolgens een touw met aan beide uiteinden een loden kogel om zijn middel en verliet de kamer.
Frag had onderwijl de lucifer uitgeblazen. De matches had hij in zijn zak gestoken en hij was lenig langs de regenpijp omhoog geklommen. Ook hij was in het zwart gekleed. Soepel stapte de jongen op de richel, schoof langs de muur en drukte zich naast het vierkante venster met de rug tegen de stenen pui. Voorzichtig nam hij de glassnijder, die hij tijdens de klim tussen zijn tanden hield geklemd en trok krassend een lange streep over de ruit. Het alarm moet nu gaan werken, dacht Frag. Voordat hij zich weer in de richting van de regenpijp bewoog, tikte hij voor de zekerheid

met de achterkant van de glassnijder op de ruit, waardoor een witte lijn op het glas verscheen. Snel liet hij zich vervolgens naar beneden zakken. De Arabier was tijdens deze actie naar beneden gegaan en toen hij uit de schaduw van het portiek stapte, zag hij de twee gealarmeerde guards achter elkaar langs de gevel rennen. De havik besefte, dat hij snel moest zijn. Hij schoot de Beekmann Street over en het portaal van het huisnummer 34 binnen. Even hield hij stil en trok een bivakmuts over zijn hoofd. De korte gedrongen man rende vervolgens de trappen op. Naast de deur van het appartement was een groot vierkant raam. Razendsnel trok de havik de borgpen uit de sponning, schoof het raam wijd open en wikkelde het touw rond zijn middel los. Als een cowboy zwaaide hij met het touw en onderwijl mat hij met zijn ogen de afstand tot het hekwerk van het balkonnetje. Toen liet hij het ene uiteinde los; het touw zwierde door de lucht en door de middelpuntvliedende kracht van de kogel wikkelde het zich rond het hekwerk. Hij sprong op de vensterbank, werkte zich naar buiten en als een vlieg, met zijn ene voet op de smalle richel onder het venster, kleefde hij tegen de muur. De havik schoof het raam dicht en daarna liet hij zich naar beneden vallen. Met een zwaai overbrugde hij de vier meter, zodat hij even later onder het balkon hing. Soepel klom hij omhoog en enkele seconden later hurkte hij neer op het balkonnetje voor de woonkamer. Voorzichtig trok hij het touw omhoog en dat deponeerde hij naast zich op de betonnen vloer. De situatie was, zoals de Arabier dacht. De balkondeur kon enkel van binnen uit worden geopend en de geveltoerist wist, dat men hem, als hij maar gehurkt bleef zitten, vanaf de straat bijna niet kon zien. Hij grinnikte, terwijl hij naar de hoek van het gebouw gluurde, waar Frag bezig was geweest. Deze jonge vos is zo handig, die is zeker op tijd verdwenen, dacht hij geamuseerd. Even later werd zijn vermoeden bevestigd, toen hij de twee guards onverichterzake terug zag keren. Uit zijn leren gordel trok hij een handboor en behoedzaam begon hij een gat in de houten deur te boren. Na enkele minuten merkte hij, dat de boor minder weerstand kreeg en langzaam - tegendraaiend - trok hij de boor terug. Aan de punt van de zes millimeterboor had één van de medewerkers van de MOSQ een membraan gemaakt, waardoor hij het boorsel bij het terugtrekken uit het boorgat trok. Met een doek veegde

hij dit boorsel in de afwateringspijp en vervolgens spoot hij met een pipet een substantie in het gat met als resultaat, dat het boorgat jaren oud leek.
Rustig en weloverwogen deed hij zijn werk. Hij nam uit de leren gordel een flacon waaraan een dun slangetje was bevestigd, dat hij voorzichtig door het boorgat stak. Voorzichtig bewoog hij het slangetje enkele keren heen en weer en daarbij keek hij door de ruit, zodat hij er zeker van was, dat het slangetje niet tegen het gordijn zou spuiten. Hij ademde enkele keren diep en drukte vervolgens op de knop in de dop. Terwijl het gas naar binnen spoot, draaide hij zijn hoofd om en de doek, die hij voor het boorsel had gebruikt, hield hij tegen zijn neus en mond geklemd.
Na een minuut of twee trok hij de slang terug, duwde het flacon weer in de gordel, keek door het hekwerk links en rechts en kwam daarna uit zijn hurkzit omhoog. Vervolgens keek hij op zijn horloge. De havik had zich prima aan het tijdschema gehouden; hij had zelfs nog ruim twee minuten over. In die tijd bond hij het touw met een koordsteek vast, zodat hij het vanaf de grond los kon trekken en in gedachten ging hij na of hij ergens een fout gemaakt had. In zijn verbeelding zag hij hoe het gifgas door de kamer zweefde en zijn prooi doodde.
Exact op de geplande tijd kwam Frag op de motor aanrijden. De jongen stapte af en met een envelop in zijn hand en de soepelheid van de jeugd, liep hij naar de deur. In de envelop zat een oud rapport uit 2016 over het vluchtelingenprobleem, maar dat maakte niet uit, meende de havik: Da Rosa Lomba zal het toch niet meer lezen.
De bodyguard nam de envelop aan en de jongen overhandigde hem daarbij een briefje dat voor ontvangst getekend diende te worden. Dit gaf hem de enkele minuut die de Arabier nodig had om razendsnel langs het touw naar de grond te zakken en in de schaduw van de huizen te verdwijnen.

Door de schemerige stad was Scott naar huis gewandeld. Hij koesterde zich in de allerlaatste zonnestralen en zat in zijn badjas op het balkon. Geen sterke drank vandaag had hij zich voorgenomen; hij had wat druivesap ingeschonken. De special voelde zich in prima conditie. Hij had

een half uurtje in Battery Park hard gelopen en daarna was hij de trappen van de laatste zes etages opgerend. Zijn conditie was een stuk vooruit gegaan. De douche was te warm geweest, dat was de oorzaak dat hij nog wat zweette, maar de recuperatie ging snel, want zijn hartslag was alweer zestig. Scott keek op zijn polshorloge, de bloeddruk honderdtweeënveertig, de onderdruk zevenentachtig, Prima dus!
Hij legde zijn voeten op de balkonreling, pakte het glas sap en dacht terug aan Houston. Die kutmajoor was niet erg bereidwillig geweest, maar Scott had voor hij wegging van Lance gehoord, dat de militairen niet zoveel ophadden met het WIS. 'Dat is al jaren zo', had de jongen gezegd. De zon stond nog juist boven de rivier, bang als hij leek om in het duister van de nacht af te dalen. Scott speelde met het glas en liet dat op zijn been balanceren. Hij had nog geen slok van het sap gedronken. Niet bereidwillig, was nog tot daar aan toe. Hij had echter het idee gekregen, dat de majoor hem had willen dwarsbomen. Ik heb vast iets over het hoofd gezien, dacht Scott. Grunwold was overdreven stug en terughoudend geweest en Scott had in haar nabijheid de zure lucht van haar angst geroken. Pas toen hij alsmaar in het personeelsbestand bleef rondneuzen was ze afgedropen. Nu had hij het gevoel, dat hij een bepaalde 'directory' over het hoofd had gezien. Maar wat? Ze stonden verdomme toch aan dezelfde kant. Misschien had hij wel wat meer over Frag kunnen vinden en hij vroeg zich af, wat die met het project te maken kon hebben. Er was geen enkel bewijs bij de militairen te vinden. Het enige opvallende was de vriendschap tussen Frag en de vriendin van wijlen Deroubaix.
Scott gaf blijk van zijn ergernis door het glas ineens leeg te drinken. Dat proeft naar paardenzeik, dacht hij; dat kan nooit goed zijn voor de mens. Hij stond op om de fles whisky te pakken.

Zaterdag, 7 september.

New York

Het hoertje lag onder de zijden lakens in dezelfde wellustige houding, waarmee ze in slaap was gevallen. Tot zijn verrassing merkte Jorge, dat het meisje, in tegenstelling met veel van haar collega's, ook in de ochtend mooi was. Ze opende haar ogen, toen hij haar van dichtbij aankeek, lachte en haar ijsblauwe ogen weerspiegelden de bevrediging, die hij haar uren daarvoor had geschonken. Althans dat meende Jorge, die een Braziliaanse macho was, in haar ogen te lezen. Hij beantwoordde haar lach en dacht aan zijn vaste overtuiging, dat alle interactie tussen mannen en vrouwen op seks was gebaseerd. In de politiek zou het ook zo moeten zijn, dacht hij, toen hij naar de badkamer liep, dan zou er een stuk minder problemen zijn. Tijdens het baden neuriede hij het wijsje, dat sinds het diner van de avond ervoor vast in zijn hoofd zat. Hij trok een karmijnrode kamerjas aan en besloot het meisje te verrassen met een champagne-ontbijt op bed.

Op het moment dat hij de woonkamer binnenging, voelde hij het; deze woonkamer was zijn woonkamer niet. Het was er doodstil en er hing een vreemde ondefinieerbare geur. Pussy, de liefde van zijn vrouw Marguérita, een sneeuwwitte angora, hield zich slapende in de hoek bij de deur naar de hal.

Jorge schreeuwde van afschuw, toen hij merkte, dat de poes dood was. Zijn met liefde gekweekte violetblauwe organisten en roodkopkardinalen lagen op hun rug in het zaagsel van de verwarmde volière. Ook de vogels hadden het tijdelijke met het eeuwige verwisseld. De voorzitter kromp in elkaar door de pijn in zijn hartstreek en een ogenblik bleef hij met zijn handen voor zijn ogen staan. Dit duurde een tiental seconden; daarna vermande hij zich, fronste zijn wenkbrauwen, keek op zijn Baume Mercier en belde vervolgens één van zijn bodyguards.

'Heeft zich vannacht nog iets vreemds voorgedaan?', vroeg hij.

Jorge hoorde, dat de man een ogenblik weifelde

'Iets voorbij middernacht was er een stil alarm; we hebben de ronde gedaan; alles gecontroleerd, maar er was enkel een ruit gesprongen.'

‘Verder niets?’
‘Ja, tegen half een is er door de sneldienst nog een rapport bezorgd.’ Jorge hoorde de man zenuwachtig ademen. ‘We dachten niet, dat het belangrijk genoeg was om u te storen.’
Terwijl de man sprak, keek Jorge naar zijn geliefde vogels en hij voelde zich misselijk worden.
De stem van de bewaker klonk bezorgd: ‘Is er iets aan de hand, sir?’
‘Pussy en al mijn vogels zijn dood.’
Het zachte gevloek van de man stoorde Jorge; ook al vloekte de man tegen zijn collega.
‘Waar is dat rapport?’ vroeg Jorge.
‘Beneden sir.’
‘Breng het maar.’
De dood van zijn dieren noodde nu niet direct tot het voorgenomen champagne-ontbijt; dus zette Jorge koffie en smeerde enkele broodjes. Toen hij bezig was koffie in te schenken, werd er op de deur geklopt. Hij opende de deur en de guard overhandigde hem een envelop, waarbij hij nieuwsgierig langs Jorge de kamer inkeek en het verontrustende beeld van de dode dieren zag.
‘Zijn ze misschien vergiftigd, sir?’ vroeg hij belangstellend.
‘Geen idee.’
‘We kunnen de dieren door de patholoog anatoom van het WIS laten onderzoeken,’ suggereerde de man.
Geen denken aan, dacht Jorge; eerst moet het meisje weg, daarna bel ik Monica Bluff, want zij moet me helpen en dan moet ik Marguérita bellen om te vertellen dat haar lieveling is gestorven. Al deze dingen raasden door zijn hoofd en hij zei tegen de man: ‘Onderzoek het huis van buiten; ik neem wel verder actie.’
‘Het meisje, sir?’ vroeg de man en hij keek quasi geïnteresseerd naar de deurpost.
‘Ja da's waar,' zei Jorge, ‘bel eerst maar een taxi; over enkele minuten is het meisje aangekleed.’

Scott zat in één van de grijze bureaustoelen tegenover Monica aan haar bureau en deed verslag van zijn onderzoek bij de militairen in Houston.

‘Veel wijzer ben ik daar niet geworden,’ begon hij met spijt in zijn stem. ‘Een dag in dat kloteweer daar, dat is meer dan een Yorker kan verdragen.’
‘Het weer was hier prima,’ plaagde Monica.
Scott deed een greep in zijn jaszak en nam een cigarillo uit het doosje. Zijn blauwe ogen twinkelden, toen hij Monica ook een sigaartje aanbood. De wenkbrauwen van de coach gingen omhoog. Ze nam de uitdaging aan en pakte een sigaar uit het doosje. Zonder een spier te vertrekken stak ze die tussen haar lippen en even later blies ze een rookwolk naar het plafond.
Scott had haar nooit zien roken!
‘En?’ vroeg ze.
‘Vanwaar die email in mei is verzonden, dat is niet te achterhalen. Dat kan overal in het complex zijn geweest, maar naar mijn mening is dat ook niet echt belangrijk.’ Hij nam bedachtzaam een trek van de cigarillo. ‘Voor wat betreft het mogelijk aantal gegadigden, dat zouden er meer dan zestig zijn! Majoor Greenwold, die over de personeelsregistratie gaat, is zo’n oude ijzervreetster. Eén of andere troela die een woordenboek heeft waar het woord hulpvaardigheid niet in voor komt. Ik heb dus alleen in het personeelsbestand moeten zoeken en ik kwam onder andere de naam van Marjka el Boehari in de registratie tegen.’
‘Wie is dat?’ onderbrak Monica.
‘De vriendin van wijlen Dante Deroubaix.’
Monica knikte en Scott ging verder. ‘Ze heeft een vriend bij de militairen werken; die Hamada Frag heet.’ Scott wachtte even, nam een trek van zijn sigaar en kroelde met zijn vingers door zijn baard. ‘Hij was het enige houvast dat ik had. Ik heb de jongen gevolgd die gisteravond naar New York ging.’ Opnieuw hield SA14 even op en hij keek de coach bedremmeld aan. ‘Ik raakte de jongen in de drukte op the Flight kwijt’ en hij besloot zijn verslag met: ‘Ach ik pik zijn spoor hier wel weer op.’
Monica was bij zijn laatste woorden opgestaan.
Scott zag, dat ze de cigarillo stiekem op de asbak had gelegd, waar hij langzaam op smeulde.
‘Koffie?’ vroeg ze.
‘Graag.’

Terwijl de coach bezig was, zei ze: ‘Er is vannacht een aanslag op da Rosa Lomba gepleegd.’
‘Dood?’
‘Nee, een aanval met gas. Alleen enkele huisdieren dood.’
‘Godverdomme,’ reageerde Scott; ‘de Islam is wel met erg veel enthousiasme aan het werk.’
‘Ik weet het niet, Scott. Ik weet het niet!’
Op dat moment werd er geklopt.
‘Ja?’
De deur ging open en de laborant kwam binnen. Hij gaf Monica zwijgend een computeruitdraai.
Monica keek met verwondering naar de chemische tekens.
‘Vertel me maar gewoon wat het is, want hier begrijp ik geen barst van,’ zei ze.
De laborant, een lange, magere leptosoom, lachte fijntjes. Het was zo'n lach die het midden hield tussen spot en arrogantie. Maar Monica was te nieuwsgierig om zich daarover op te winden.
‘Waterstofcyanide voor ons, maar jullie noemen het ook wel blauwzuurgas.’
‘Dodelijk?’
De man keek haar ongelovig aan.
‘Nooit van Hitler gehoord,’ vroeg de laborant en er klonk iets van geamuseerdheid in zijn stem nu hij een leek kon vertellen over het enige onderwerp waar hij verstand van had. De man vervolgde zonder op het antwoord van haar te wachten: ‘Dit is het gas, dat de Nazi's de vorige eeuw in de concentratiekampen gebruikten.’
‘Snelwerkend?’
‘De dood volgt binnen twee à drie minuten.’
‘Bedankt,’ zei Monica en zij draaide de verwaande laborant de rug toe.

Maandag, 9 september.

Chicago

Abdul's dag begon vroeg. Hij had de bestandsdelen voor het maken van de nitroglycerine op stoelen en bijzettafeltjes rond zich gerangschikt. Xhavit was al vroeg op pad gegaan om ijs te kopen. Een kwartier geleden was deze teruggekomen met twee grote zakken plastic, die hij in de vriezer had geborgen. Abdul schoof heen en weer op zijn stoel om de gemakkelijkste zit te krijgen en ondanks zijn antipathie tegen de opdracht was hij opgewonden. Terwijl hij bezig was zich te installeren, keek Xhavit naar het etiket op één van de flessen waarin een heldere vloeistof zat en waarop 'nitriczuur' stond. De terrorist die als guerrilla bij de Narb'allah alleen maar had geleerd te vechten met bestaande explosieven, bemanteld in de vorm van bommen en granaten, trok zijn wenkbrauwen op.

'Is dat niet gevaarlijk?', vroeg hij aan Abdul, die bezig was een grote accubak te vullen met ijsblokjes.

Zonder zijn blik af te wenden van datgene waar hij mee bezig was, antwoordde Abdul: 'Op zichzelf is nitriczuur niet gevaarlijk.' Hij nam een fles glycerine van het naast hem staande tafeltje, draaide de stop eraf en zette die naast zich neer. 'Het kan alleen gevaarlijk worden, wanneer je het mixed met andere bestanddelen.'

Abdul zoog met een pipet wat nitriczuur op en vulde een glazen kolf tot zestig milliliter hoogte en zette die vervolgens in de bak ijs. Het restant zuur spoot hij terug in de fles, daarna draaide hij de stop er weer op en zette de fles terug op het tafeltje.

'In het ijs?' vroeg Xhavit.

'Ja, de temperatuur moet nu nog beneden kamertemperatuur blijven,' doceerde Abdul, 'maar straks moeten we de temperatuur veel lager houden, op zo'n tien tot vijftien graden.'

Hij nam een andere fles waarop 'sulfuriczuur' stond en goot honderdtwintig milliliter in een andere kolf, daarna nam hij de kolf met nitriczuur uit het ijs en voorzichtig en langzaam goot hij het andere zuur erbij. Direct daarop zette hij de kolf terug in het ijs.

'Gooi er nog maar wat ijsblokjes bij,' zei hij tegen Xhavit.

Terwijl Xhavit de accubak verder vulde, stak Abdul een thermometer naast de kolf in het ijs. Omzichtig stond hij op van zijn stoel en ging op de rand van het bed zitten.
'Zet even wat koffie, wil je?'
Xhavit ging aan het werk in de keuken.
Abdul liep naar de vrieskist, opende die en stak zijn hand in één van de vakken, knikte en liep daarna naar de keuken waar hij naast Xhavit ging staan.
'Straks volgt het spannendste deel van het werk,' zei hij ernstig.
'Oh ja?'
'Ja, het gevaarlijkste moment komt, wanneer ik de glycerine toevoeg, want op dat moment gaat het spul nitreren, dat produceert hitte en het is van levensbelang dat de temperatuur de dertig graden niet te boven gaat.'
'Wanneer dat wel gebeurt, wat dan?'
'Boemm!' was het enige dat Abdul zei en toen hij het verbouwereerde gezicht van zijn partner zag, begon hij te lachen. 'Als dat dreigt te gebeuren, giet ik het wel over de ijsblokjes in de accubak; dan gebeurt er niets, maar dan moet ik wel opnieuw beginnen.'
Nadat ze koffie hadden gedronken nam Abdul weer achter de tafel plaats. Hij keek op de temperatuurmeter en trok de glazen kolf iets naar boven; vervolgens pakte hij een pipet en zoog iets uit de geopende fles naast hem en dat druppelde hij voorzichtig in de kolf. Zijn handen gingen rustig en betrouwbaar heen en weer tussen fles en kolf.
Toen de vloeistof begon te borrelen verscheen er een frons op zijn voorhoofd en Xhavit zag, dat er zweetdruppels van spanning op het voorhoofd van zijn partner verschenen. Abdul wist wel, dat de nitroglycerine zich als een laag over het zuur zou leggen, maar de reactie was heftiger dan hij had verwacht.
Hij stopte een ogenblik met het toevoegen en keek opnieuw op de meter. De temperatuur was van twaalf naar negentien graden gestegen en hij wist, dat dit kwam door botsingen tussen de elementen die nieuwe verbindingen tot stand brachten.
Xhavit depte met een stuk papier van de keukenrol het voorhoofd van Abdul, want het zweet liep bijna in zijn ogen. Geleidelijk steeg de

temperatuur tot vierentwintig graden en Abdul schoof onrustig op zijn stoel heen en weer.
'Stop dan toch!' steunde hij vertwijfeld.
'Flikker het maar in de ijsbak,' was de reactie van Xhavit, die over zijn schouder mee keek.
'Nog even.'
Bij zesentwintig graden bleef het kwik steken en de mannen zuchtten gelijktijdig van opluchting. Na een half uur was de temperatuur teruggezakt naar achttien graden en Abdul nam een grotere kolf, vulde die voor de helft met water en stak die vervolgens naast de andere kolf in de ijsbak. Toen er enkele minuten voorbij waren, trok hij de kolf met nitroglycerine centimeter voor centimeter uit de ijsbak en goot die voorzichtig in de kolf met water.
'Waarom doe je dat?'
'Wou je laborant worden?', vroeg Abdul met een lach van opluchting, nu hij al zover was gevorderd.
'Nee, als ik toch dood moet, dan wil ik wel weten, waardoor ik sterf,' zei Xhavit, gerustgesteld door de opluchting van zijn partner, 'maar serieus, waarom dit?'
'De nitroglycerine zakt naar de bodem; ik ga het zuur aftappen en de nitro giet ik dan in een sodium bicarbonaten oplossing.'
'Waarvoor?'
'Dat neutraliseert het zuur, want zuur maakt de nitro instabiel.'
Na de lunch had Abdul de nitroglycerine met het bicarbonaat ontzuurd en met een oogdruppelaar zoog hij de nitroglycerine uit de kolf.
Om te kijken of het nitreren goed had plaatsgevonden, druppelde hij een druppel op de glasplaat van de tafel en hield er een lucifer bij, dat had een heldere blauwe steekvlam tot gevolg.
'Gelukt!' zei hij met een triomfantelijke lach, 'genoeg voor één bom!'
Op het vragende optrekken van de wenkbrauwen van Xhavit, reageerde hij grijnzend: 'Voor acht bommen moet ik dit nog zeven keer herhalen.'

New York

Ik voel me zo verdomde triest, dacht Scott die op een kruk in Los Braseros zat, ik voel me zo verdomde nutteloos. Nee, dacht hij wat later: het werk dat ik doe, is zo verdomde zinloos en ik word te oud! Tegenwoordig lukt me het niet eens meer een jong mens te schaduwen. En wat ik doe is nutteloos, want wanneer we iemand oppakken, dan gaat die misschien jaren de bak in, maar iets aan het wereldbeeld veranderen, doet het niet. Als de mens sowieso al iets aan het wereldbeeld zou kunnen veranderen. Scott was in een filosofische bui, zoals Lance dat pleegde te noemen. De oude special nam een slok van de whisky en stak daarna een cigarillo op. Specials noemen ze ons romantisch, maar we zijn armzalige nudists, die meer geheimen voor zichzelf hebben, dan dat ze kunnen bedenken.

Scott knikte naar Kirky en de barman vulde zijn glas opnieuw.

Lance kwam binnen. Hij schudde zich als een hond, want het regende hard en terwijl de druppels rondvlogen, deponeerde hij zijn grijze hoed met zwarte band op de kruk naast zich.

'Hi Scott, hoe was het in Houston?', vroeg hij zijn maat, die Kirky opnieuw een seintje had gegeven, waardoor er een bier voor Lance op de bar gezet werd, om in dezelfde ademtocht te vervolgen: 'Wat is de to-day-special?'

Kirky wees naar de muur waar het menu op een bord stond geschreven. Terwijl Lance met zijn vingers over zijn zwarte snorretje streek, las hij de tekst op het bord:

ZALMSTEAK MET GEBAKKEN AARDAPPELS EN RODE KOOL $ 22,-.

'Ja, doe dat maar.'

'Tweemaal,' vulde Scott aan.

Het werd steeds drukker in Los Braseros. Enkele luidruchtige Mexicanen wilden tequila en tapas en dreunden hun landgenoot vriendschappelijk op zijn schouder. Kirky grijnsde breed. Hij wist feilloos met dit soort mensen om te gaan; waarschijnlijk waren het lassers die aan het frame van een van de nieuwe skyscrapers in the South werkten.

‘Geen tequila en geen tapas,’ zei hij, terwijl hij handig het glas van Lance vulde, ‘maar wel scotch en popcorn!’
‘Goed, geef maar whisky,’ brulde de grootste Mexicaan, terwijl hij een gespierde arm om de schouders van Lance sloeg ‘en ook een whisky voor señor en señor amigo, zijn vader.’
Iedereen, zelfs Scott lachte en Lance grijnsde, omdat hij wist, dat het volgende rondje van hem werd verwacht. Mexicanen waren zo geslepen als kristal, maar net zo doorzichtig.
De mannen toosten, maar Scott was alweer afgedwaald met zijn gedachten; hij zat met het probleem hoe hij het Lance moest vertellen. Voordat hij ook maar een woord over zijn vermoeden kon uiten, diende hij te informeren hoe het met de relatie tussen de Algerijnse en zijn maat was. Hij hoopte vurig, dat het bij die ene ontmoeting tussen hen was gebleven.
Terwijl de Mexicanen zich achter in de bar terugtrokken, waar ze aan twee tafels begonnen te dobbelen, informeerde Lance hem over hetgeen hij van Bray Bronson had gehoord en hij liet Scott de foto van de Arabier zien.
‘Ken je hem?’
Scott schudde zijn hoofd.
‘Nee. Is het een bekende?’
‘Monica is er mee bezig.’
Er viel een korte stilte en Scott sprong in het gat.
‘Heb jij dat meisje nog weleens gezien?’, vroeg hij als terloops, maar hij kon de trilling van spanning in zijn stem niet onderdrukken.
Lance knikte. ‘Ja, ik heb voor morgenavond met haar afgesproken; ik denk, dat ik met haar naar zo'n ouderwets hardrock café ga.’
Zijn buddy reageerde niet en Lance vroeg na enkele seconden:
‘Waarom?’
‘Ik wilde weten of je haar regelmatig zag.’
Lance sloeg zijn arm om de schouder van zijn oude maatje.
‘Heel regelmatig, papa Scott, heel regelmatig!’
Wat moet dat moet, dacht Scott. Hij nam een slok van het glas bier en haalde diep adem.

‘Da's jammer jongen’ en tot zijn grote ergernis merkte Scott, dat zijn linkerbeen onbeheerst begon te trillen.
‘Verdomme, het grijpt me meer aan, dan ik vermoedde,’ mompelde hij binnensmonds en met de wanhoop die genegenheid soms met zich meebrengt, vervolgde hij: ‘Het is heel vervelend, dat ik het je moet vertellen, maar ik heb het sterke vermoeden, dat het meisje niet deugt.’
Lance liet zich van zijn kruk glijden, pakte Scott bij zijn schouders en draaide de oude man naar zich toe.
‘Wat bedoel je verdomme nog aan toe: aan dat meisje mankeert niks!’
Scott voelde de spetters speeksel, die bij die felle woorden vrijkwamen op zijn wang neerkomen. Hij constateerde opgelucht, dat het trillen van zijn linkerbeen minder was geworden en hij wijtte het aan het feit, dat de eerste spanning verdwenen was.
‘Behalve dat ze contact heeft met Hamada Frag en dat deze waarschijnlijk de mol is die we zoeken.’
Lance wierp een geërgerde blik op Scott en liet de schouders los.
‘Lazer op!’
‘Vraag het de coach,’ reageerde de oude man; ‘Monica zal het bevestigen.’
‘Nou ik geloof er geen reet van!’
De jongen draaide zich boos om en wilde weglopen.
Scott hief zijn sigaar op om Lance tot staan te brengen.
‘Luister nou eens even jongen.’
‘Val dood,’ was het enige dat hij hoorde.
De markante trekken van Scott bevroren en zijn blauwe ogen, waarachter pijn schuil ging, zochten Kirky. ‘Doe me er nog maar een!’
Na een paar minuten draaide hij het nummer van Monica.
‘En?’ vroeg ze, nadat Scott zich had gemeld.
‘Wat ik al dacht; de jongen gelooft het niet, maar vannacht of morgen zal hij beseffen, dat ik het niet zomaar beweer.’
Er klonk een zucht aan de andere kant van de lijn. Monica was als een moeder. Ze kon o zo gevoelig zijn als het probleem één van haar mannen betrof. Dat was ook de reden, dat de coach op handen werd gedragen.
Na enkele seconden vervolgde Monica: ‘Het is misschien hard, dat ik het vraag, Scott, maar probeer er voor te zorgen, dat de jongen het contact

met het meisje blijft onderhouden. Dichterbij kunnen we niet bij onze prooi komen; wanneer ziet hij haar weer?'
'Morgen gaan ze naar één of ander rockcafé, vertelde hij.'
'Bel hem dan vanavond nog; het contact is te waardevol om zomaar te verbreken.'
'Doe ik.'
'Heeft hij je de foto nog laten zien?'
'Ja!'
'Ken je die man?'
'Nee.'
'We hebben hem geïdentificeerd; zijn naam is ons nog niet bekend, maar hij wordt de havik genoemd. Het is een bekende huurmoordenaar die door de Islam als zogenoemde dappere is ingehuurd.'

Dinsdag, 10 september.

New York
De gehele dinsdagmorgen had de havik voor het raam van zijn hotelkamer gezeten. Negen uur precies zou er worden gebeld, maar toen dat om twaalf uur nog niet het geval was, warmde hij een blikje bonen op, dronk een glas water en ging daarna op zijn rug op bed liggen. Urenlang staarde hij naar het plafond. Zorgen om Frag maakte hij zich niet, want deze was door de Narb'allah opgeleid en had het predikaat vos. Dat wilde zeggen, dat de jongen intelligent was; specialist op het gebied van explosieven, lenig, snel en daardoor ongrijpbaar. Maar de Arabier realiseerde zich, dat de vos jong was en gemakkelijk te beïnvloeden door de luxe en Christelijke zedeloosheid. Daar was de havik bang voor, want dat zou de jonge vos zorgeloos kunnen maken. Het was de invloed van de losse moraal, dacht hij plotseling woedend, die de vos zijn plicht deed verzaken.
Om zes uur had de Arabier nog niets gehoord en ook al wist hij, dat woede onvoorzichtig maakte. Langzaam maar zeker raakte hij door een overdosis aan adrenaline geagiteerd. De tijd drong en hij kon zich gewoon niet veroorloven langer te wachten. Hoe het mogelijk was, wist de havik niet, maar da Rosa Lomba leefde nog. Ik moet een nieuwe helper, besliste hij en ondanks het consigne alleen in uiterste nood contact op te nemen, liep hij, tegen een uur of acht, naar een Public Phone in het Empire State Building en belde Islam Affairs.
Het gesprek was kort en werd in het Arabisch gevoerd.
'Sabor.'
'Ik heb een taxi nodig.'
'Heeft hij u niet opgehaald?'
'Nee!'
Even was het stil, toen zei de stem, duidelijk geagiteerd.
'Belt u daarvoor?'
'Ja!'
Opnieuw hoorde de havik een tiental seconden niets.
'Over twee uur is er een nieuwe taxi.'

Er klonk een klik en de Arabier liep met het onbestemde gevoel iets fout te hebben gedaan naar zijn hotel terug.

Op het verzoek van Monica haalde Lance enkele minuten later het bandje van dit telefoongesprek bij de blinde radiocontroller en samen met Lance luisterde zij keer op keer naar het bandje.
'Het moet de Arabier zijn,' zei Monica; 'we kennen zo'n beetje iedereen die belt.'
'Waar kwam het gesprek vandaan?', vroeg Lance.
'Public Phone!'
'Waar?'
'Empire State.'
Monica schoof een velletje papier met de vertaling van het bandje naar Lance, die het briefje snel doorlas.
'Waar zou dat taxi voor staan?'
'Dat kan van alles betekenen.' antwoordde Monica.
'Dat denk ik niet. Het zal wel geen auto of zoiets zijn. Sabor klonk nogal nerveus en daaruit begrijp ik, dat het heel ongebruikelijk is, dat de Arabier belt.'
De vrouw haalde haar schouders op; zij schonk voor Lance en zichzelf een kop koffie uit een metalliek blauwe thermoskan.
'Okay, laten we aannemen, dat de Arabier ten einde raad is en met een probleem Affaires belt,' zei Monica, op onverstoorbare toon, nadat zij het kopje naar Lance had geschoven. 'Maar er zijn legio problemen in het leven en het is koffiedik kijken om uit zo'n kort telefoongesprek iets zinnigs te distilleren.'
'Het kan een kreet om hulp betekenen.'
'Waarom?'
Lance begon te lachen.
'Nou, je moet niet vergeten, dat zijn missie meer slapstick dan succes oplevert. Eerst mislukt het stelen van de WSN cassette, vervolgens doodt hij, in plaats van da Rosa Lomba, enkele tropische vogels en een prijskat.'

‘Klop dat maar af,’ reageerde Monica met een plotselinge ernst, ‘die Arabier lijkt misschien suf, maar geloof me; het is dezelfde professional die in 2017 de President van Equator heeft vermoord.’
Lance leunde met zijn hoofd tegen de metalen archiefkast en zwijgend in gedachten verzonken dronk hij zijn koffie op. Plotseling zette hij het kopje met een klap op het schoteltje en draaide zich om naar Monica die voor het raam stond.
‘Die twee uur is natuurlijk onzin,’ grijnsde Lance, ‘op zo'n korte termijn is niets te regelen, dat de Arabier zelf niet zou kunnen.’ Hij las het briefje nog eens, alsof hij daar wijsheid uit kon peuren en vervolgde: ‘twee weken is te ver weg, dus met die tijdsaanduiding van twee uren zal men wel twee dagen bedoelen.’
Lance nam een slok van zijn koffie en meegaande in de gedachtengang van SA39, vulde Monica aan: ‘De hulp zal wel van buiten Amerika komen; dus geven we opdracht om the Flight gedurende de komende zestig uren extra te controleren.’
‘Dat bedoel ik maar,’ zei Lance tevreden; ‘we moeten die smeerlap te pakken zien te krijgen.’

Toeval, er bestaat geen toeval!, was de mening die Scott te pas en te onpas lanceerde, wanneer hij of Lance weer eens met een onverwachte ontmoeting of toevalligheid werden geconfronteerd.
Deze gedachte schoot Lance door het hoofd, toen hij zich over de spierbundel boog, die naast hem op het grasveld lag. Wat was er gebeurd? Marjka en hij hadden zich speciaal gekleed voor deze avond in het hardrock café. Zijn vriendin in een zwarte jurk vol geraffineerde scheuren en gaten, behangen met ontelbare kettingen en haar zwarte krullende haar tot op haar schouders. Aan haar voeten droeg ze zwarte legerkistjes zonder veters. Lance droeg enkel een zwart leren vest over zijn behaarde bovenlichaam, een zwarte spijkerbroek en bruine cowboy laarzen completeerden zijn outfit. Het was trendy om er als een rocker uit te zien in hardrockcafé Memphis en daaraan dankte het etablissement dan ook zijn populariteit.
Ze waren binnengekomen op het moment dat The Planets speelden en achter in de zaal hadden ze leunend tegen een pilaar staan wachten tot

het nummer uit was en ze een plaats konden zoeken. Plotseling had Marjka Lance bij de arm gegrepen.
‘Die man daar,’ had ze met ogen groot van schrik gezegd, ‘die man heeft de vulpen van Dante.’
Al had Lance niet direct begrepen wat ze bedoelde; hij had de gespierde arm van de man voor hem gepakt. Deze reageerde snel en de man had vlug enkele soepele stappen opzij gedaan, waarbij hij zich omdraaide.
‘Wat is er?’ had hij niet onvriendelijk gevraagd, terwijl zijn ogen naar Lance flitsen en vervolgens weer naar the Planets. De man had Lance aan een elastieken bal doen denken, een en al veerkracht. Door de spierbundels en de manier waarop hij zich bewoog had Lance direct begrepen, dat hij bij een lijf aan lijf gevecht het onderspit zou delven.
‘Goed hè, the Planets!’, had hij gereageerd, terwijl hij met zijn vingers op de maat van de muziek tegen de pilaar roffelde.
‘Het moet de moordenaar zijn; het is Dantes pen,’ hoorde hij het meisje nogmaals in zijn oor zeggen, terwijl haar warme adem zijn nek streelde; ‘ik weet het zeker!’
‘Ja,’ had de man geschreeuwd, ‘hartstikke goed!’ Hij leek blij te zijn, dat er iemand een gesprek met hem begon, want hij draaide zich helemaal naar Lance om.
Nu, had Lance gedacht! Zijn rechterbeen schoot naar voren en de punt van de cowboylaars raakte de man vol op zijn scrotum. De man schreeuwde van pijn, maar dat viel niet op omdat het precies bij de hardrock paste. Spierbundel was dubbel geslagen; de knie van Lance had zich in mans buik geboord en op datzelfde moment had hij de man met zijn vuist vol in het gezicht geramd.
Een lange jongen, die iets verder naar voren stond, had zich omgedraaid toen spierbundel tegen hem aanviel en hij had vragend zijn schouders opgetrokken.
‘Epilepsie,’ had Lance geschreeuwd, ‘dat heeft ie wel vaker!’ Lance wees op de armen van de man en schreeuwde: ‘Help even.’ De lange jongen had spierbundel bij de armen gepakt, terwijl Lance zich over diens benen had ontfermd en zo hadden ze de man naar buiten gesjouwd, waar ze hem in het gras legden.

'Gaat het?', had de jongen gevraagd, terwijl hij naar het bebloede gezicht van de man had gekeken, 'is hij op zijn gezicht gevallen?'
Na zijn: 'Ja hoor, het gaat wel, bedankt hè,' was de jongen verdwenen en Lance wendde zich gebogen over de man tot het meisje.
'De pen, zei je?'
Marjka bukte zich en trok uit de borstzak van het spijkerjack, die om de brede schouders van spierbundel spande, de vulpen.
'Ik zag de pen, toen hij binnenkwam; ik herkende het hartje,' zei ze; 'ik heb deze pen twee jaar geleden aan Dante gegeven.'
Eén hartslag jaloezie werd er door zijn lijf gepompt, voordat Lance zich realiseerde, dat haar minnaar dood was.
'Weet je het honderd procent zeker?'
Hun gesprek werd onderbroken door de man aan hun voeten; hij kreunde en probeerde op zijn knieën te gaan zitten.
'Absoluut,' antwoordde Marjka; 'er is een gelimiteerd aantal van deze pennen gemaakt en ik heb er voor Dantes verjaardag speciaal dit hartje in laten zetten.' Ze wees bij die woorden op het rode hartje, dat boven de clip van de pen was geplaatst.
Lance en Marjka hadden niet opgelet, want onverwachts greep de man het linkerbeen van Lance en rukte dat onder hem vandaan. In een reflex rondde Lance zijn rug om de val te breken en schopte met het andere been naar het hoofd van de man. Hij raakte slechts lucht, want spierbundel had zich razendsnel opzij gerold. Terwijl hij overeind veerde, hoorde Lance een klap en hij zag dat de man buiten westen was geslagen.
'Makkelijk die zware kistjes,' zei het meisje, terwijl ze uit gebogen stand omhoog kwam en rustig haar schoen weer aantrok.
Op dat moment schoot de herkenning door Lance. Natuurlijk kende hij de Arabische en hij wist dat Scott met zijn vermoedens gelijk had. Geen

enkele ongetrainde vrouw kon in zo'n situatie de koelbloedigheid van Marjka hebben. 'Dank je soubár' en hij gaf haar een dankbare tik op haar billen. Ze was veranderd, sinds de jaren dat hij samen met haar was opgeleid.

De gehele dag had Scott zich vervelend gevoeld en dat was de reden dat hij de rust van de rivier had gezocht. De woordenwisseling, die hij gisteren met de jongen had gehad, kon hij maar niet uit zijn gedachten bannen. Er had altijd vertrouwen tussen hem en de jongen bestaan, een loyaliteit die vreemd was voor nudists, die ieder op zichzelf waren in hun acties en zich weinig met elkaar bemoeiden. Tot nu toe was er tussen hen altijd dat vertrouwen en begrip geweest. Scott stond, in zijn zwarte joggingpak, aan het begin van de Brooklyn Bridge en mopperde zacht voor zich heen. De coach had zelf tegen de jongen moeten zeggen, dat het meisje verdacht was en hij had zich niet als een beginneling voor haar karretje moeten laten spannen. Van frustratie omklemde Scott de reling, zodat de knokkels van zijn handen wit werden. Nu had het erop geleken, dat hij jaloers op Lance was en hij getracht had hem zijn verliefdheid te ontnemen. De jongen moest eens weten, wat er tussen hem en Luciënne was ontstaan. Scott leunde voorover, want hij zag twee teenagers op South Street, die het portier van een gele auto forceerden en even later met de wagen wegreden. Hij grinnikte, want om zulke zaken maakte hij zich al lang niet meer druk. Het was verbazingwekkend hoe men tegenwoordig, door middel van lasertechniek, alles onklaar kon maken. Alarmbeveiliging werd, sinds het begin van de jaren tien, al niet meer in auto's geïnstalleerd. De joyriders wisten, dat ze toch binnen enkele uren zouden worden gepakt. Carscanning op verschillende plaatsen zorgde daar wel voor. Toen de wagen uit het zich was verdwenen, keek hij weer naar het water van de rivier, waarop aan de walkant geel schuim dreef. Hij deed de Rorschachtest en probeerde allerlei figuren in het schuim te zien. Ik ben moe, dacht Scott; hij had de gehele dag op het WISnet naar informatie over de structuur van het DEI gezocht en naar de wolven en vossen, die door de Narb'allah waren opgeleid. De foto en de naam van de havik, die de coach hem had gegeven, had hij nergens gevonden. Te moe om te rennen wandelde hij naar huis.

Woensdag, 11 september.

New York

Zoals zoveel metropolen had New York een tekort aan politiemensen. Monica kreeg van Dave McMurry opdracht een beroep te doen op de bewakingsdienst van The Flight. Zelf zorgde de Inspector General ervoor, dat het hoofd van de douane de instructie kreeg iedere passagier, zonder uitzondering, via het computer identificatiesysteem te laten screenen en de paspoorten extra te laten controleren. De instructie luidde: Geen arrestatie, maar schaduwen door agenten van het WIS.
Monica wilde niets aan het toeval overlaten en ging persoonlijk de veertig beambten van de bewakingsdienst, die de gates zouden bewaken, instrueren.
Deze beambten, die undercover zouden opereren, werden door Monica voor de briefing bijeengeroepen in het moderne kantoor waar de piloten hun vluchtschema's ophaalden. De grote ruimte had lichtbruin getint glas met uitzicht op een taxi-standplaats.
Bij groepjes kwamen de mensen van de bewakingsdienst binnen. Het was een gemêleerd gezelschap, bruin en blank en van alle leeftijden. Na een nieuwsgierige blik op Monica Bluff, die met het hoofd bewaking sprak, gingen ze onderling discussiërend in de kuipstoeltjes zitten, die voor een scherm waren geplaatst. Toen iedereen zat, ging Monica achter de lessenaar staan en plotseling was het stil.
'Mijn naam is Bluff, Monica Bluff.'
Zij zweeg een moment en liet haar blik over de gezichten van de aanwezigen gaan die de gezette vrouw zonder uitzondering nieuwsgierig opnamen.
'Ik ben directeur van World Intelligence Service en sta hier mede als hoofd van de afdeling binnenlandse veiligheid. Vanuit die functie wil ik een dringend beroep op u doen.'
Goed begin, meende Monica. Nu zal ik ze nog even op een voetstuk plaatsen, zodat hetgeen ik zeg hun ego zal strelen en mijn boodschap in belangrijkheid zal winnen.
'Ieder van u, verantwoordelijk medewerker van de bewakingsdienst, is geselecteerd en opgeleid om de burgers van de United States te

beschermen tegen ongenode gasten. Uit bronnen hebben wij vernomen, dat er een Arabische terrorist op weg is naar New York en wij denken, dat deze terrorist binnen achtenveertig uur hier op The Flight zal landen.'
Monica hief haar hand op om stilte, toen op haar woorden een beginnend geroezemoes weerklonk en zij het hoofd bewaking ernstig naar haar zag knikken.
'Wij hebben zeventien foto's van vossen die van '22 tot en met '24 bij de Narb'allah zijn opgeleid en die zal ik op het scherm achter me projecteren.'
Zij drukte op een knopje van de afstandsbediening, die zij in haar hand hield en er verscheen een kleurenfoto van een donkerharige jongen op het scherm.
'Neem de foto's die ik u toon goed in u op, dames en heren. Ga er creatief mee om, want een vermomming achten wij niet uitgesloten.'
Monica liet haar blik opnieuw over de vrouwen en mannen gaan, die allen vol aandacht naar de foto's keken die één voor één uitvergroot op het projectiescherm getoond werd. Het waren drie vrouwen en veertien mannen. Nadat de laatste was getoond, ging ze weer voor het scherm staan.
'Voor jullie liggen persoonsbeschrijvingen en de geprinte foto's van de terroristen die ik heb getoond, bestudeer deze goed.' Terwijl het geritsel van bladen begon die werden omgeslagen, vroeg Monica: 'Heeft één van jullie nog vragen?'
Een vrouw met grijs haar stond op. Militaristisch noemde ze eerst haar naam en daarna stelde ze haar vraag.
'Madam, wat moeten we doen, wanneer we de verdachte herkennen?'
Monica knikte in de richting van het hoofd bewaking, die terug knikte.
'Het hoofd bewaking is volledig op de hoogte van de te volgen procedure, maar ik zal die vraag beantwoorden: Jullie opereren in groepen van twee. Wanneer jullie menen iemand tussen de reizigers te herkennen, dan belt één lid van de groep het nummer dat jullie van het hoofd opkrijgen en verder onderneem je geen enkele actie?'
De vrouw vroeg: 'Wat gebeurt er dan, mevrouw?'

‘Agenten van het WIS nemen vanaf dat moment de zaak over. Eén ding is van het allergrootste belang, dames en heren, laat noch door woord, noch door gebaar of afwijkend gedrag merken, dat je de betreffende persoon hebt herkend.’
Nadat Monica weer op kantoor was, liet ze op de computer een memo uitgaan, dat ze van één van de specials geregeld rapport van de Yakuza 42 wilde hebben.

‘Hij werkt niet mee!’ zei Lance, ‘de klootbommel wil niet eens zijn naam zeggen. En agressief dat hij is. Toen we wat speeksel wilden schrapen om een DNA streng te laten maken ter identificatie, beet hij de plastic spatel door.’
‘Laat de feebs de zaak verder maar opknappen;’ antwoordde Monica, ‘we kunnen geen gedonder hebben met de federals en zeker niet met de afdeling moordzaken. We hebben toch al de naam dat we ons overal mee bemoeien.’
Scott zat tegenover de coach aan zijn bureau, terwijl Lance tegen de muur geleund stond.
‘Ja maar ik heb hem ingerekend, geef me nou een half uur om wat informatie van hem los te krijgen,’ bedelde de special.
‘Volgens mij is er verband tussen het Astros-project, de moord op Deroubaix, Goodman en de aanslag op da Rosa Lomba,’ hielp Scott zijn maatje. ‘Volgens mij heeft alles met alles te maken.’
‘Okay, maar rustig aan,’ gaf Monica zich gewonnen, ‘onmiddellijk na jullie verhoor gaat de man naar de federals!’
Niet veel later gingen Scott en Lance naar de vleugel waar de cellen waren. De bewaker die Scott van de Rangers kende, stak zijn hand op en door middel van een knop opende hij de zware stalen deur die zorgde, dat de gevangenen bleven waren ze hoorden.
Alsof hem iets te binnen schoot, zei Lance: ‘Je had gelijk maatje, mijn vriendin is niet wat we denken dat ze is; ik heb het vannacht gemerkt.’
Met deze terloopse opmerking probeerde hij zijn verlegenheid te verbergen voor de aanvankelijke woede die hij voelde, toen zijn oude partner hem zijn vermoedens vertelde.

Scott knikte. 'Een oud Chinees spreekwoord zegt: Verheug u niet over uw gelijk, maar verheug u over het licht, dat er vanaf straalt.'
'Lul niet, dat verzin je zelf!'
De oude man grinnikte, 'toch goed, niet?'
Lachend gingen ze het kantoor van de dactylopische dienst binnen en tot hun verrassing was hun arrestant reeds geïdentificeerd. Ze hadden zijn persoonlijke dossier in de Yakazu 42 gevonden en de Jap laadde de file naar de netcomputer in room 12002.
Scott en Lance doken achter de computer en openden de file van hun arrestant. Er was niet zoveel over de man bekend. Hij bleek Kurt Wessel te heten, was op 28 september 1983 te Zürich in Zwitserland geboren en hij had een blanco strafregister. Als onderofficier had Wessel in de Pooloorlog gevochten, die zich van 2012 tot 2014 in de Beringstraat tussen het Russische Kamchatskaya en Alaska, had afgespeeld. Een klassieke zeeslag die, volgens de internationale afspraken van 2003, zonder nucleair geweld was gevoerd. Door zijn vrijwillige dienstname werd Wessel de mogelijkheid geboden om in 2019 naar de Verenigde Staten te komen waar hij een baan als hoofd beveiliging bij Bestronic in Houston, kreeg.
'Bestronic, da's dat bedrijf dat voor de militairen werkt,' zei Scott.
'Dat kan wel, maar daar laten we Yakazu 42 wel naar kijken,' reageerde Lance, 'laten we eerst naar onze lieve Kurt gaan.'
Enkele minuten later keken ze door het oog in de metalen deur naar de man die met zijn hoofd op zijn borst op de aluminium brits in de verdachtencel zat.
Kurt Wessel leek door zijn met breed verbandgaas omzwachtelde wonden op een half afgewikkelde mummie. Om het dramatische effect te verhogen hadden de bewakers zijn polsen met handboeien aan de spijlen van de brits vastgemaakt.
'Je hebt hem behoorlijk te pakken gehad,' bromde Scott; 'het lijkt wel of hij met een tank heeft gevochten.'
'Heeft ie ook!'
Ze gingen de kamer binnen.

Kurt probeerde woedend op te staan, toen beide agenten de cel binnenkwamen en op het moment dat hij Lance herkende, leek het of hij die te lijf wilde gaan.
'Rustig,' zei deze; hij draaide zich om naar Scott.
'Laat mij nu maar alleen met dit mannetje, ga jij maar achter de doorkijkspiegel.'
Scott meende Lance goed te kennen, maar toch was hij verrast door de gedaanteverandering die zijn maatje onderging. Deze had zijn schouders opgetrokken en beende voor de brits heen en weer waarop Kurt zat, die hem onrustig in de gaten hield.
Lance bleef voor de man staan en keek hem strak aan.
'Zo, jij bent dus de moordenaar van Deroubaix?'
'Flikker op!, kreeg hij als antwoord.
De special haalde de vulpen uit zijn borstzak en tikte daarmee op de neus van de man.
'Deze vulpen was de pen van Deroubaix.'
De Zwitser grijnsde vuil. 'Die heb ik gekregen, zwartjoekel.'
Lance draaide zich om en Scott zag, dat er een spiertje bij de mondhoek van de special begon te trillen.
'Goed bleekscheet, vertel jij me dan maar eens van wie je die pen hebt gekregen.'
'Gaat je geen reet aan!'
Lance hield de pen in zijn rechterhand met de gouden punt omhoog.
'Zo, dus je wilt me niet vertellen hoe je aan deze vulpen komt? Weet je overigens wel, dat ik met zo'n fijn pennetje mijn naam op je oogbol kan schrijven?' Bij die vraag bracht hij de pen op enkele millimeters van het donkere rechteroog. 'Ik kan dan gelijk door een minuscule ingreep, die puist van je gezicht snijden.'
Zoals zoveel sadisten was Kurt Wessel zelf doodsbang voor pijn. Waarschijnlijk was zijn voorstellingsvermogen op het gebied van martelen zo groot, dat hij achter ieder gebaar of woord van Lance een wreedaardigheid vermoedde. Lance voelde die angst feilloos aan.
'Niet doen,' schreeuwde de man; 'je moet met je poten van me afblijven, je bent aan regels gebonden.' Terwijl hij dit zei, drukte hij zijn hoofd

zover naar achter dat het tegen de muur rustte. Lance liet een lach horen die zelfs Scott een rilling bezorgde.
‘Niemand ziet me Kurt en niemand hoort me!’, zei Lance en hij sloeg de man met vlakke hand op zijn linkerwang. De klap was niet hard, maar de man trilde van angst. Lance legde de pen op tafel en er blonk slechts even iets van hoop in de zwarte ogen. Toen greep Lance de man vol in het kruis en rukte diens heupen naar voren, zodat Kurt op de rand van de brits zat.
‘Wat doe je, g'dverdomme?’, gilde Kurt.
‘Zie je toch,’ siste Lance. Met zijn linkerhand trok hij de broekriem naar voren en zo hield hij de man in bedwang en met de ander ritste hij de gulp open.
‘Wat doe je nou, toe alsjeblieft,’ klonk het smekend.
‘Ik doe nog niks,’ antwoordde Lance; ‘ik ga wat doen en wat ik ga doen heeft slechte en goede elementen in zich. Het slechte is, dat het verdomde veel pijn doet, maar het goede is, dat je een mooi hoog stemmetje krijgt.’
Op het moment dat hij het scrotum en het geslachtsorgaan van de man naar buiten trok, probeerde deze te schoppen, maar Lance stond te dicht bij de man. ‘Getverderrie,’ gruwde Lance, ‘wat zweet je daar’ en hij veegde zijn handen af aan het hemd van de man. ‘Ik heb in oude films weleens gezien, dat ze zoiets met twee stenen deden, maar dat vind ik ongeciviliseerd,’ koutte Lance lustig verder. Hij draaide zich om en liep naar de metalen kast waarop twee dikke wetboeken stonden, die als zware blokken hout aanvoelden. ‘Ik denk, dat deze wetboeken precies geschikt zijn om hun verpletterende inhoud te effectueren.’ Lance had de klemtoon op verpletterende gelegd en zelfs bij Scott liepen de koude rillingen over de rug bij het idee dat!
De man kreunde en hij probeerde door middel van heupbewegingen zijn zaakje weer in zijn broek te krijgen.
Plotseling hoorde Scott ‘vuile viezerik’ schreeuwen.
Lance was opzij gesprongen omdat een lauwe urinestroom tegen zijn broekspijp spoot. Hij stootte daarbij tegen de schakelaar, waardoor het geluid van de microfoon in de cel uitviel.

Scott schoot in de lach. Hij zag, dat Lance in iedere hand een boekensteun nam, die zo'n zestig centimeter van elkaar hield en dreigend naar de man liep.
Scott zag de lippen van Kurt woorden vormen waarop het geruststellende knikken van Lance volgde, die met een tikje op het hoofd van de man naar de deur liep.
'Wie was het?' vroeg hij nieuwsgierig.
'da Rosa Lomba.'
'Het mocht niet wat je deed,' zei Scott bestraffend, maar zonder overtuiging.
'Wat die kerel deed mocht ook niet,' grinnikte de jonge special, terwijl ze naar het kantoor van de coach liepen. Monica was niet meer aanwezig, dus confisqueerde Lance het bureau van Monica en Scott ging voor het raam staan.
'Had jij gedacht, dat da Rosa Lomba iets met de moord op Deroubaix te maken zou hebben?' vroeg Scott verbaasd. Hij snoot zijn neus in de grote, witte zakdoek, die hij uit zijn broekzak had getrokken en vervolgde: 'om eerlijk te zijn had ik gedacht, dat het een politieke moord was en dat ook hiervoor de Islam verantwoordelijk was, maar nu blijkt het een ordinaire persoonlijke wraakactie.'
'Dat geloof ik niet,' antwoordde Lance, terwijl hij opstond om het pakje sigaretten te pakken dat op een kast bij de muur lag, 'laten we de zaak nog eens op een rijtje zetten.'
Hij ging weer achter het bureau van Monica zitten en stak een sigaret op.
'Ten eerste: da Rosa Lomba is voorzitter van de humanisten, maar hij wordt weggestemd en Deroubaix volgt hem als voorzitter op. Ten tweede: da Rosa Lomba is één van de belangrijkste aandeelhouders van Bestronic in Houston en dat bedrijf levert de elektronica voor het Astros project. Ten derde: Deroubaix wordt vermoord en het lag voor de hand, dat da Rosa Lomba zou worden herkozen als voorzitter van het WHF.
Ten vierde: men doet een moordaanslag op da Rosa Lomba.'
Lance zweeg en staarde nadenkend voor zich uit; hij had de feiten gespuid, maar wist geen vervolg.
'Ten vijfde:' zei Scott, 'wat heeft dat verdomme met de moord op Dante te maken?'

Toen zijn jonge partner geen reactie gaf, antwoordde hij zelf: 'Geen reet, nada, nul komma nul niks!' Zwijgend keek Scott uit het raam, terwijl zijn jongere partner met een pen in zijn oor peuterde.
'Het is mij allemaal te toevallig,' begon Lance weer. 'Die Kurt Wessel werkt bij Bestronic en heeft volgens zeggen de vulpen van da Rosa Lomba gekregen. Ik zou weleens willen weten of Wessel die Deroubaix kende?'
'Wat is toeval?' hoonde Scott; 'het is natuurlijk ook heel toevallig, zeg maar bijna ongeloofwaardig dat zijn ex-vriendin de vulpen in de zak van een leren jack ziet bij het bezoek aan een hardrock café.'
'Verdomme, ik was erbij,' stoof Lance op.
'Weet ik, jongen, dat weet ik'

Jordanië

De grote, knobbelige teen die net onder de gore boernoes uitstak, bewoog. Het was het eerste teken, waaruit bleek, dat de vos wakker was. De teen had net als zijn vier buren grove kalknagels en de voet was zwart, alsof de jongen een teerweg had bewandeld.
Yoessoef, zo heette de jongen, geeuwde en drukte zich met gestrekte armen overeind, waarbij bleek, dat hij over omvangrijke schouderspieren beschikte. De wimpers, die net als bij kameeldrijvers met stof waren bedekt, knipperden enkele keren. Daarna bukte hij zich en pakte de tarboesj van de steen, die tijdens de middagslaap als hoofdkussen dienst had gedaan en drukte de muts op zijn zwarte krullen. Zijn bruine ogen gingen omhoog en volgden met grote aandacht de witte rails, die een overkomend verkeersvliegtuig tegen de hemel tekende en daarna dwaalde zijn blik naar het horloge aan zijn linkerpols. Als Allah het wil, duurt het niet lang meer of de man uit Amman komt, dacht de jongen. Ze hadden hem - Yoessoef - in Amerika nodig, was hem verteld. Eindelijk zou hij in praktijk kunnen brengen waarvoor hij was opgeleid en opgewekt was hij naar deze plek gegaan. Yoessoef liep naar een grote aarden kruik die onder een plataan stond en goot wat water uit de amfora in een plastic beker en dronk ervan.

Er naderde een oude man die een ezel aan zijn hand meevoerde. Tussen zijn vingers gleed een snoer met bruine gebedskralen. Toen de ezeldrijver dichterbij was gekomen, zag de jongen, dat de man aan één oog blind was. Een innemende glimlach plooide de oude huid, die door het woestijnzand was gelooid en geloogd tot het de kleur van in de zon gebleekte knekels had gekregen.
'Ma'assalama,' zei de vos en hij goot opnieuw wat water uit de kruik en gaf het de oude man.
Deze dronk, richtte daarna zijn ene oog op de jongen en haalde uit de wijde mouw van zijn Boernoes een plastic mapje.
'Je tickets en een creditcard.'
De stem was ongewoon helder voor zijn leeftijd; 'morgen vlieg je met Jordan Airways van Amman naar Amsterdam, na twee uur wachten vlieg je daarna met de KLM naar New York.'
De oude gaf de jongen een stukje papier, waarop een nummer en enkele regels tekst stonden. 'Dit telefoonnummer en het bericht leer je van buiten; het briefje vernietig je, wanneer het nummer vast in je hoofd zit en de verdere opdrachten krijg je in New York.'
Het oog van de oude man was gaan tranen; er liep een dun straaltje over de gerimpelde wang van de oude ezeldrijver. Met zijn rechterhand tikte hij op de koffer, die aan de zijkant van de ezel hing. 'In deze koffer zit kleding, schoeisel en allerlei zaken die je nodig kunt hebben, waaronder een paspoort en een paar honderd dollar. Je neemt verder niets mee, begrepen?'
De vos knikte en maakte onderwijl de riemen los, waarmee de koffer op de ezel was gebonden. Het gemak waarmee hij de koffer optilde en op zijn hoofd legde, getuigde van grote kracht.
'Allah beschermt je!', zei de oude man die zich omdraaide en op de ezel klom.
Yoessoef had een goed verstand. Hij leerde het telefoonnummer en het bericht van twee woorden: Bronson ook! van buiten. Daarna scheurde hij het papier in kleine stukjes dat hij weg liet dwarrelen in de wind.

Donderdag, 12 september.

New York

Het was ontegenzeglijk een Chinees, de chauffeur die da Rosa Lomba in de donkerblauwe Buick kwam ophalen. Waarschijnlijk had de wagen ergens om de hoek of in de parkeergarage staan wachten. Met de nonchalance van iemand die weet, dat geld de grondwet van de maatschappij is, zette de chauffeur de wagen op de stoep voor de trap, die naar de brede deuren van de Nirwana-tower leidde, welke in Lower Manhattan op de hoek van West Street en Morris Street stond. De chauffeur, niet zo groot, maar soepel en breedgeschouderd, stapte uit, stak een sigaret op en bleef naast het portier staan wachten.
Toen da Rosa Lomba de traptreden afdaalde, doofde de Chinees schielijk zijn sigaret en stak deze in zijn broekzak. De man wist, dat de voorzitter kwaad zou worden, wanneer hij deze op straat zou gooien. Met zwier rukte hij vervolgens het achterportier open. Na een kort knikje stapte da Rosa Lomba in. De Buick gleed weg en passeerde op nog geen meter de rode bestelwagen die aan de overkant stond.
Ik wacht tien minuten; dat moet voldoende zijn, meende Lance, toen de donkerblauwe, geblindeerde wagen wegreed. Na de voorgenomen tijd zette hij de rode bestelwagen op dezelfde brutale plaats als waar de Buick had gestaan.
Toen de portier naar hem toe kwam, tikte hij ter begroeting tegen zijn pet, waarop in gele letters NYEC stond.
'Mag ik hier de wagen een ogenblik laten staan?'
'Wat kom je doen?', was de wedervraag van de gemoedelijk uitziende dikkerd.
'Een relais vervangen in één van de liften.'
'Duurt dat lang?'
'Hooguit een half uurtje.'
'Laat dan maar staan,' besliste de portier.
Lance pakte de gereedschapstas en volgde de dikke man, die voor hem de trap op waggelde. Voordat de portier achter de balie verdween, draaide deze zich om.
'We hebben hier veertien liften, welke lift is het?'

‘De lift naar het kantoor van da Rosa Lomba.’
‘Ik bel wel even.’
De portier verdween en kwam na een paar minuten weer tevoorschijn.
‘Ze weten weer eens nergens van,’ zei hij smalend, ‘ga naar de tweeënzestigste etage, daar wachten ze u op.’
Natuurlijk weten ze nergens van, dacht Lance, toen hij in de lift stapte, hoe zouden ze ook!
Op de tweeënzestigste stond een vrouw van een jaar of vijftig hem op te wachten.
‘U bent van het elektriciteitsbedrijf?’, vroeg ze, nadat de deuren zich hadden geopend.
‘Ja, goedemiddag.’
Omdat ze hem vergat te groeten, merkte Lance, dat de vrouw nerveus was en hij voelde dat ze te onzeker was om dat alsnog te doen.
‘Welke lift is het?’
De vrouw sloeg haar ogen neer.
‘Er is maar één lift naar meneers privé kantoor.’
Ze liep met hem mee naar de hoek van de hal waar een kleine lift was en ze bleef bij hem staan toen hij de kast in de lift opende.
‘Moet u ook op het kantoor zijn?’
‘Is er iets stuk dan?’ vroeg Lance verwonderd.
‘Nee, nee zeker niet,’ antwoordde ze snel.
‘Dan,’ zei Lance grinnikend, ‘hoef ik alleen maar in de lift te zijn.’
Hij wist amper, wat een relais was en met een nadenkend gezicht keek hij naar de wirwar van draden in de kast. Met een punttangetje trok hij een willekeurige zekering uit de klemmen en hield die omhoog.
‘Zo, dat is de boosdoener, even een nieuwe plaatsten,’ zei Lance.
Hij dook in de tas en even later zette hij hetzelfde zekeringetje weer tussen de twee klemmetjes. ‘En nu maar even kijken of hij het doet,’ zei hij opgewekt, terwijl hij de tas sloot.
‘Gaat u mee een reisje maken?’, vroeg SA39 aan de vrouw, terwijl hij haar een vette knipoog gaf.
‘Oh nee, u bent toch zo weer terug,’ reageerde ze geschrokken door zijn aanmatigend gedrag.

‘Ja, ‘t is zo gebeurd.’ Lance drukte op de knop en de deur sloot zich soepel. Terwijl de lift naar boven zoefde, pakte hij snel het aluminium stripje uit zijn borstzak, waarin een chip, niet groter dan de vingernagel van een baby,zat.
Op het moment dat de lift stopte en de deur zich opende, kwam Lance in actie. Hij zette de gereedschapstas voor het elektronische oog van de deur, sprintte vervolgens het kantoor in en greep de spreekhoorn van de visiefoon. Razendsnel klikte hij onder het toestel een plaatje open, drukte de chip door het dunne aluminiumfolie van de verpakking en duwde de chip op de plaats waar hij deze wilde hebben.
Vijfentwintig seconden later stond hij alweer in de lift en zoefde naar beneden.
‘Hij doet het feilloos,’ zei hij tegen de vrouw die op dezelfde plaats stond als waar hij haar had achtergelaten en om in een adem te vervolgen: ‘Wilt u even tekenen?’
‘Al klaar?’ vroeg de vrouw volkomen gerustgesteld. Ze zette een krabbel op het papier, dat hij haar voorhield en even later verliet Lance de Nirwana-tower.

The Flight

Twee bewakingsbeambten, pseudo echtpaar met bos bloemen, stonden reeds drie kwartier op een familielid bij gate 12 te wachten. Eerst hadden ze passagiers uit Helsinki bekeken en nu namen ze de aankomenden van de vlucht uit Amsterdam belangstellend op. Voordat ze hun dienst begonnen, hadden ze de foto's van de terroristen nog eens goed bekeken en gelukkig had het concentratieverlies, dat vanzelf na enkele uren ontstaat, nog niet toegeslagen.
De schuifdeur ging open en opnieuw kwamen enkele reizigers naar buiten. In een reflex van herkenning gaf de vrouw haar metgezel een por. Achter een man, die een bagagewagen voortduwde en een kind aan de hand hield, zagen ze een grote, gebruinde man met donker haar en een fikse neus, die aan de draagriemen een rugzak vasthield, welke hij nonchalant over zijn schouders had geworpen. De man droeg een bril met donkere glazen, waarachter een paar ogen waakzaam rondkeken.

'Hij is het?' zei de vrouw en ze hield haar adem in bij de spanning die door haar lichaam trok.
'Hoe kom je daar nu bij,' vroeg haar partner verwonderd?'
'Ik voel het,' zei de vrouw en ze sloeg haar ogen neer voor de priemende ogen van de man met de rugzak, die haar op een halve meter passeerde.
'Bel nou Charlie!', zei ze even later met haar slepend Texaans accent.
Terwijl de man van de bewakingsdienst op de toets van de zaktelefoon drukte, die automatisch het geprogrammeerde nummer belde, slenterden ze op een tiental meters achter de passagier aan.
Er kwam direct respons op de oproep en met onderdrukte triomf in zijn stem antwoordde de man: 'We denken dat we hem hebben!'
'Welke kant lopen jullie op?'
'Richting subway, ingang zuid.'
'Okay, jullie zullen zo meteen twee agenten tegenkomen, gekleed in witte overalls; deze nemen het van jullie over.'
Nog geen minuut later kwamen twee schilders van een roltrap. Ze knikten bijna onmerkbaar naar het echtpaar en liepen vervolgens achter de muzelman aan, die in de metro-ingang verdween.

Chicago
Toen Abdul met de nitro bezig was, kocht Xhavit bij een constructiebedrijf iets buiten de stad, onder het mom dat hij drijvers nodig had voor een ponton, acht metalen buizen van zo'n meter lengte en met een diameter van zestien centimeter. Deze buizen liet hij aan beide zijden dicht lassen. Op de terugweg naar het appartement deed hij bij een supermarkt enkele inkopen. Xhavit stopte voor een gereedschapswinkel waar hij een elektrische boor kocht en metaalboortjes met een diameter van zes millimeter.
Nadat hij de lunch had klaargemaakt en de beide partners hadden gegeten, boorde Xhavit in iedere buis een gaatje. Het was frustrerend, dat dit de enige bijdrage was, die hij aan het maken van de bommen kon leveren.
Abdul daarentegen was al dagenlang onvermoeibaar bezig. De zesde dag was Abdul klaar met de nitroglycerine en hij vermengde het uiterst

explosieve spul met potassisium nitraat en tetryl, zodat een dunne gelatine ontstond. Daarna ging hij een tijdje in de stoel zitten rusten; hij sloot zijn ogen en probeerde zijn lichaam volledig te ontspannen.
Na een goed uur te hebben gerust stond Abdul op.
'Xhavit, help me even!'
Blij iets te kunnen doen, veerde deze op uit de stoel.
'Wat moet ik doen?'
'Houdt alleen de verschillende laden van de vrieskist open.'
Abdul nam één van de metalen buizen, die Xhavit in gelid bij de deur had gezet en legde deze met het boorgaatje naar boven in de bovenste la van de vrieskist. De buis paste precies in de la. Tergend langzaam trok de laborant de kolf uit de met ijs gevulde accubak, die in het grote linker zijvak stond en gebogen over de geopende kist liet Abdul het hoog explosieve spul, via een glazen trechter, zorgvuldig en traag door het gaatje in de buis vloeien. Daarna drukte hij het slaghoedje naar binnen en trok het elektrisch draadje naar buiten, waarna hij de opening met een speciaal soort kit dicht smeerde. Hij bukte zich, trok de onderste la naar buiten en bracht de bovenste la met het projectiel behoedzaam naar beneden en schoof die langzaam in de opengevallen plek.
'De volgende!'
Zo werkten beide terroristen zwijgzaam door, totdat alle laden waren gevuld.
Tegen vijf uur sloot Abdul de laatste la en Xhavit klapte het deksel dicht. Ze waren klaar!
'Ik ben kapot!', kreunde Abdul bleek en met donkere kringen onder zijn ogen; hij liet zich op een stoel zakken en staarde naar buiten waar het was begonnen te regenen.
'Vanavond gaan we ergens gezellig eten,' zei hij vermoeid, 'morgen maak ik de elektrische detonator wel!'

New York
De maan scheen helder op de koude en onbewolkte metropool.
Scott wachtte in zijn wagen, die hij onder een boom had geparkeerd en hij keek naar de bewegende schaduwen van twee bodyguards die tegenover hem ook de schaduw hadden opgezocht. In hun geval was het

die van een brandtrap. De chauffeur van de Bentley stond tegen de motorkap geleund; hij rookte een sigaret.
Scott was moe. Kurt Wessel was dood, dat had hij een uur geleden via zijn portable gehoord. Ze hadden de man vanmorgen dood in zijn cel aangetroffen en alles wees erop dat hij op dezelfde manier als Goodman aan zijn eind was gekomen. Ik word moe van al die moorden, dacht Scott en nu moet ik ook nog iemand schaduwen die honkvast is en waarbij ik soms uren in mijn wagen dien te zitten.
Er doemden twee mannen op. De één liep naar de chauffeur en vroeg hem blijkbaar om een vuurtje. De chauffeur nam een trekje en hield de roodgloeiende punt tegen de sigaret van de ander. De andere man, die achter het tweetal stond, bukte zich.
Kleefband of schoenveter, dacht Scott.
Het tweetal liep even later verder, terwijl de man die een vuurtje had gekregen de chauffeur even vriendschappelijk op de schouder tikte.
Er klopt iets niet, voelde Scott, maar wat er niet klopte, wist hij niet. Gespannen keek hij het tweetal na en hij hield zijn ogen net zo lang op hen gericht, totdat ze in het duister verdwenen. Het enige goede aan de avond was het spel van een trompetspeler, die prachtige blues speelde. Soms wat melancholiek, maar veelal vrolijk, dartelden de tonen op de wind die in de loop van de avond was aangewakkerd. De takken van de bomen geselden de lucht en het maanlicht probeerde gaten te vinden in het steeds wilder wordende bladerdak.
Eén van de bewegende schaduwen stapte soepel naar de Benley en opende het achterportier. Scott keek naar de ingang van het appartement en hij herkende de grote gestalte van Moorehead, die samen met een kleinere man de paar meters naar de wagen overbrugde. Hier namen de heren afscheid van elkaar. De kleine man stapte in, terwijl de voorzitter naar zijn appartement terug liep. De andere guard liep vlot naar de andere kant van de wagen, opende het portier en dook in de wagen. De chauffeur was onderwijl ook ingestapt en de Bentley schoot direct daarop naar voren.
De radio! flitste het door Scott heen. Goddorie, de radio! Een paar minuten geleden, toen de mannen de chauffeur om een vuurtje vroegen, droeg de laatste man een radio. Althans daar leek het in de schemering

op. Maar toen ze wegliepen, had Scott de radio niet meer gezien. Misschien heb ik niet goed opgelet, stelde hij zichzelf gerust. Maar op hetzelfde moment huiverde hij. Zijn intuïtie vertelde hem, dat hij een fout maakte. Scott ramde zijn voet op het gaspedaal. De motor van de Jaguar begon te grommen en hij schoot achter de Bentley aan. Hij claxonneerde. Rauw was de schreeuw, waarmee hij de chauffeur van de Bentley probeerde te waarschuwen. Scott vloekte en schreeuwde het uit. Hij voelde, dat er iets noodlottigs zou gebeuren.
De wagen voor hem schoot Beekmann Street door, richting City Hall Park. Nog net zag hij, dat de rode achterlichten van de Bentley om een hoek verdwenen. Langzaam maar zeker haalde hij de auto in en op de kruising van de Fulton Street reed Scott slechts een vijftig meter achter hen. Toen gebeurde het. Een felle lichtflits, gevolgd door een enorme knal, deed Scott vol op zijn remmen staan en gillend kwam de Jaguar tegen het trottoir tot stilstand. Hij voelde het bloed uit zijn gezicht trekken en een ogenblik bleef hij zitten. Schrik en verontwaardiging joegen zijn hartslag op en bleek staarde hij naar de vlammen die hoog naar de maan reikten. Een booby-trap! Ik moest verdomme nog wel op hem passen, kreunde de special en een huivering van ellende liep over zijn rug. Hij schaamde zich, omdat hij niet aan deze eenvoudige mogelijkheid van liquidatie had gedacht. ‘Vuile stinkende Arabier,’ schold hij zacht voor zich heen. Hij keek naar de schaduwen die zich uit de donkere portieken losmaakten en de straat rond het vuur vulden. Moeizaam werkte SA14 zich uit de wagen, stak de straat over en mengde zich onder de toeschouwers.
De vlammen wierpen flakkerende schaduwen over de van bedroefde verrukking vertrokken gezichten, waarop de extase geleidelijk verdween en enkel droefheid overbleef.
'Wie is het?', vroeg een jong meisje aan niemand in het bijzonder en niemand in het bijzonder antwoordde. Stil keek men naar de luxe metalen doodskist, waarin enkele mensen werden gecremeerd.
Na een tijdje verhief zich plotseling een onvaste drankstem: ‘aan de wagen te zien is het een rijke stinkerd.’ Een verwijtend geroezemoes smoorde zijn vervolg. Scott draaide zich om, slenterde terug naar de wagen en stapte in. Diep verzonken in zijn falen, het hoofd rustend op

het stuur, bleef hij een tijdje in de wagen zitten. Dan herpakte hij zich en voordat hij wegreed, hoorde hij het gehuil naderen van brandweer, politie en ziekenwagens.
Onderweg naar huis belde hij Monica Bluff.
'Een booby-trap in de wagen van Moorehead,' zei hij treurig toen de coach zich meldde; 'ik weet niet precies, wat er gebeurde, maar er zijn drie mensen bij gedood.'
'Moorehead?' klonk het gespannen.
'Nee, die gelukkig niet!'
'Kom maar naar het kantoor,' zei Monica, 'en…trek het je niet teveel aan Scott; het was niet te voorkomen!'
De doden bleken, naast de chauffeur, de twee bodyguards te zijn en Francois Belletier, één van de bestuursleden van het WHF. Nog voor middernacht kon Scott het proces rapport aan Yakazu 42 doorgeven en het kreeg het procesnummer 71924 mee.

Chicago
Ze waren eerst naar een greasy pan gegaan waar ze Boston baken beans aten; daar was Abdul gek op. Xhavit vond het best; zijn maatje had dat wel verdiend. De terroristen hadden vervolgens wat bier gedronken en waren tegen een uur of tien naar the Hole gegaan.
De meisjes aan de bar glimlachten toen Abdul en Xhavit binnenkwamen. Mexicaanse bouwvakkers dachten ze, die waren nogal gul met hun verdiende geld.
De hoertjes droegen korte rokjes, zodat hun romige dijen zichtbaar waren en transparante truitjes waardoorheen hun borsten in verlokking schemerden. Naakt was sinds de wet van Thurnim verboden en die wet was er ook de oorzaak van, dat de meisjes een hologram met nummer droegen, wat wilde zeggen, dat ze onder medical controle stonden. Deze hologrammen waren vaak tot kunstige sieraden verwerkt.
Abdul schoof naast een blondine aan de bar. Zij gaf hem een knipoog. Haar lange, slanke handen gingen in een strelend gebaar van haar heupen, over haar dijen naar haar knieën, waar ze hem met haar vinger begon te wenken.

Abdul lachte en zij lachte met een klokkend geluid mee.
‘Hi kanjer,’ haar stem zacht, ‘mag ik een bourbon-ice van je?’
Dat mocht en na een half uurtje verdwenen Abdul en het blonde meisje naar haar kamer.
Xhavit bleef aan de bar; hij had geen lust in hoeren.
De kamer was luxueus en met smaak ingericht. Groen was de basiskleur, waarmee de zachtroze tinten van vloerbedekking en gordijnen harmonieerden. Achter een deur was de douche en de kamer zelf bestond bijna alleen maar uit bed.
‘Wilt u eerst even aan me denken,’ zei het meisje dat Lali heette, terwijl haar blauwe ogen zijn gezicht aftastten.
‘Hoeveel?’
‘Duizend,’ zei ze fluisterend, alsof het bedrag er niet toe deed en zij enkel van de liefde leefde.
Ze liep naar een casher, want het blondje was gewend, dat er elektronisch werd betaald.
Abdul echter trok een grote leren portefeuille en gaf haar tien briefjes van honderd.
‘Ik ga me even douchen, jij ook?’
Het hoertje verpakte haar vragen professioneel. Het douchen was verplicht. Abdul wist dat.
Ze hielp hem met uitkleden. Toen hij naakt voor haar stond, ontdeed ze zich vloeiend van haar rokje en truitje. Haar tanga verdween na een snelle beweging van haar voet in de hoek van de kamer.
Daarna gingen ze onder de douche. Haar vaardige handen zeepten hem in en masseerden zijn vermoeide en gespannen spieren. Van nature was Lali lief en ze deed haar werk met plezier. Zeker bij deze knappe man met zijn tengere, maar gespierde lichaam en zijn chocoladekleurige ogen.
Het meisje droogde hem en zichzelf af met twee grote frotté badhandoeken en ze liet een bewonderend ‘oh’ horen op het moment, dat ze de getatoeëerde vos op zijn linkerbil zag.
Ondanks het frotté waren ze nog klam van het water, toen ze zich op bed lieten vallen.
Het meisje wikkelde een condoom uit het pakje, dat als uit het niets in haar hand was verschenen.

Abdul gromde: 'Nee.'
'Ja,' zei ze glimlachend.
Ze zag de hand niet aankomen die haar tanden door de lippen sloegen.
Op het zelfde moment dat hij haar raakte zei hij: 'Stil!'
Lali was machteloos. Het bloed stroomde over haar wangen en vermengde zich met zoute tranen van pijn. Ze wilde gillen maar kon niet. Ze wilde de knop indrukken die op reikafstand aan het hoofdeinde van het bed was gemonteerd, maar de wrede man had haar handen vastgegrepen en die boven haar in de kussens gedrukt. Hij liet zijn speeksel op haar gezicht druppelen en met zijn knie wrong hij haar benen uit elkaar. Terwijl hij in het Arabisch zoete woordjes toefluisterde, drong hij brutaal bij haar naar binnen. Hij likte het bloed van haar lippen en toen hij met haar klaar was, bleef hij op haar liggen.
Hij gromde: 'Ik leg nog eens duizend dollar op tafel wanneer je stil bent. Als je iemand waarschuwt, bind en knevel ik je. Zeg het maar, a of b?'
Ze hoefde niet lang na te denken. 'A,' zei het hoertje met veel realiteitszin. Geld is geld, dacht ze; het was gebeurd en de sadist zou ze later wel bij de politie aangeven.
'Blijf liggen,' blafte hij.
Hij schoot zijn kleren aan, telde nog eens duizend dollar uit, die hij nonchalant op haar buik gooide en verliet de kamer na een donkere blik op het meisje.
Xhavit zat nog steeds op dezelfde plaats aan de bar en na een 'ga mee,' van Abdul, verlieten ze The Hole.

New York
Het was al ruim een week geleden, dat Scott bij haar had geslapen. Luciënne had afgesproken hem te bellen, maar ze belde niet! Scott vond dat wachten verwarrend, want de vrouw was niet meer uit zijn gedachten. Toen hij die avond thuis kwam, pakte hij een glas en een fles whisky en ging in een stoel op het balkon van zijn appartement zitten. Een dekbed drapeerde hij rond zijn knieën en hij was ervan overtuigd, dat hij er nu ook uitzag als een oude man in een bejaardenhuis. De aanslag van de afgelopen middag had hem meer gedaan dan van zo'n

oude rot, als hij was, kon worden verwacht. Verdomme, hij was toch de professional die goed met zulke zaken om moest kunnen gaan. Hij hief zijn hoofd op, toen hij de sirene hoorde van een sleepboot, die op de Hudson voer. De wind was koud en woei in zijn gezicht.
Zijn gezicht leek uit bruine steen gehouwen met diepe plooien bij zijn mond en het litteken op zijn wang toonde overeenkomst met een bleke roos. Die roos had hij ruim twintig jaar geleden gekregen, toen een kogel zich door zijn wang had geboord en met het meenemen van een snijtand zijn mond had verlaten.
Mijn God, wat heeft Luciënne een slechte smaak, dacht hij. Ik ben oud en bijna versleten en zij is nog zo jong. Zij was waarschijnlijk ook tot die conclusie gekomen en dat was vast de reden, dat hij niets meer van haar hoorde. Het was An one night stand geweest.
De wind sloeg hem opnieuw in het gezicht en hij voelde het als een straf, die hij verdiende. Hij nam enkele slokken uit het glas en hoestte. Zes jaar is het geleden, dacht hij, dat Eliza was gestorven. Hij had na haar dood overal voor gezorgd! Nu hij alleen was, kwam er het probleem waar hij begraven wilde worden. Of misschien prefereerde hij wel om te worden gecremeerd. Welke muziek moest er gespeeld worden en wilde hij een eiken of hardhouten kist? Shit, wat een gedachten! Hij grijnsde en dronk van zijn whisky. Maar het was wel een feit, dat hij steeds meer kleine fouten maakte. Ik moet ermee ophouden, dacht Scott; ik word te oud. Ik kan verdomme nog geen jongen schaduwen zonder hem kwijt te raken. Ach, ik pik zijn spoor wel weer op; had hij tegen de coach gezegd en hij realiseerde zich, hoe dronken hij ook was, dat zo'n gezegde vroeger een belediging zou zijn geweest.
Het was al ver over twaalven, dat hij haar nummer draaide.
'Hallo?'
'Met Scott, schat, hoe is het met je?'
Luciënne was nog half in haar slaap, hoorde, dat hij dronken was en toch glimlachte ze.
'Goed, maar ik sliep al!'
'Oh sorry;' hij zuchtte diep, 'ik hoor maar niets van je.'
Haar stem was vol verwondering: 'Jij zou mij toch bellen?'
'Oh!' even was het stil, 'wanneer zie ik je?'

‘Laten we voor morgen afspreken,’ zei Luciënne.
Ondanks zijn dronkenschap zei Scott: ‘morgen is het zaterdag, want het is nu al na middernacht!’
‘Goed,’ zei ze, ‘kom zaterdag naar mij toe!’
Toen hij in bed lag, realiseerde hij zich dat ze geen tijd hadden afgesproken.

Vrijdag, 13 september.

New York

Toen hij tegen twaalven zijn kantoortje binnenkwam was de mededeling, die op het computerscherm stond te knipperen, het eerste dat Bray opviel. Een knipperende regel, wist Bray, betekende niets anders dan dat er een belangrijke mededeling op zijn Email stond. Hij klikte enkele keren met de muis op de betreffende icoon en de mededeling verscheen in rode letters op het scherm:

STOP HET VELDWERK, NEEM CONTACT OP MET METZGER.

Wat zullen we nou hebben, dacht Bray verontwaardigd en vervolgens schoot hij in de lach. Een kort moment dacht hij aan een grap -vrijdag de 13e - maar dan realiseerde hij zich, dat dit soort grappen door de directie niet de kwalificatie van grap zou krijgen. Dit soort lichtzinnigheden was eerder een reden tot ontslag! De woede laaide met verhevigde felheid op en Bray stormde met twee treden tegelijk de trap op naar de etage waar de chef redactie zat. Zonder kloppen opende hij de deur en nog voordat hij een woord had uitgebracht, stak Metzger zijn handen omhoog als gaf hij zich bij voorbaat over.
'Sorry Bray; ik kan er ook niets aan doen, het is opdracht van bovenaf!'
'Van wie bovenaf?'
'De directie!'
'Van Pancroft?', vroeg Bray ongelovig.
'Of het bestuur,' vulde Metzger aan; 'je weet het nooit met die eigenheimers.
'Waarom?'
'Dat weet ik ook niet,' zei Metzger, 'ga het hen maar vragen.'
Toen Bray de deur uit stormde, hoorde hij nog net: 'Misschien heeft het iets met de dood van Goodman te maken.'
Met onverminderde woede begaf Bray zich naar de receptie en hij vroeg de telefoniste de leden van het team op te piepen die, zo zag hij op het elektronische presentie display, ergens in het gebouw aanwezig waren.

MEETING OP HET KANTOOR VAN BRONSON.

Daarna liep hij naar de redactiekamer waar het gonsde van de activiteiten.
In een geluiddichte cabine was een omroepster bezig met de samenvatting van het wereldnieuws, dat ieder half uur werd uitgezonden; een sportverslaggever gaf zijn voorbeschouwing op een bokswedstrijd die deze avond in Las Vegas zou worden gebokst en een drietal redacteuren bewerkten achter hun computers de kopij van de internationale persbureaus.
Bray was een hot shot en had de beschikking over een eigen kantoor. Zonder links of rechts te kijken beende hij naar de drankautomaat waar hij een bekertje chocola tapte en daarmee ging hij zijn privé domein binnen.
De eerste die arriveerde was Wassili.
'Verdomme, botsing van twee transits; drie doden. TV5 was ons voor, heb je het gezien?' was zijn begroeting.
'Ga zitten,' zei Bray en ze wachtten op Nathan en Doreen die binnen een paar minuten aanwezig waren. Toen ze goed en wel aan de lange tafel zaten, zei Bray: 'Verdomme jongens we worden genaaid. Door de één of andere hotemetoot van boven worden we teruggefloten!'
'Wat bedoel je?' vroeg Wassili.
'Precies zoals ik het zeg: ons veldwerk wordt stopgezet.'
Drie paar ogen keken hem ongelovig aan.
'Zijn ze nou helemaal besodemieterd,' stootte Wassili uit; 'het gaat juist zo goed; waarom?'
'Dat weet ik ook niet,' zei Bray, die daarmee Metzger imiteerde.
Verslagen zaten ze bij elkaar.
'We kunnen hen natuurlijk onder druk zetten,' opperde Bray; 'ik wil wel eens zien hoe ze reageren, wanneer ik zeg, dat ik een paar dagen vrij neem en ga freelancen.' Een gemene grijns gleed over zijn gezicht en hij vroeg: 'Jullie ook?'
Ze knikten flauw, nog steeds aangeslagen door de vreemde move van de directie.
'Blijf maar even zitten, ik ben zo terug.'

Een minuut later stond Bray weer tegenover Metzger. Hij knikte de hoofdredacteur vriendelijk toe.
'Ja, wat is er,' vroeg deze wantrouwend bij de plotselinge vriendelijkheid van Bray.
'We hebben alle vier nog enkele vrije dagen en die willen we nu opnemen Metzie.'
De redacteur nam een sigaret uit het pakje dat voor hem op het bureau lag en pas nadat hij er een opgestoken had en een flinke trek genomen had, keek hij Bray door de opkringelende rook aan.
'Wat is dat nou weer voor een rotgeintje?'
'Arbeidsovereenkomsten zijn geen rotgeintjes Metzie; werknemers hebben recht op vrije dagen, weet je wel.'
'Ja, maar waarom zo plotseling en allemaal tegelijk?'
'We gaan golfen.'
'Zit me nou niet te bedonderen.' De redacteur keek hem argwanend aan; 'je gaat toch niet op eigen houtje veldwerk doen?'
'Mag ik misschien in mijn vrije tijd doen, wat ik wil?', vroeg Bray grijnzend. 'Overigens ik heb me niet voor vast aan het WSN gekoppeld; ik werk freelance, dat weet je toch?'
'Nou en?'
Bray glimlachte zijn bekende en onweerstaanbare televisielach.
'Dat houdt in, dat ik voor iedere maatschappij, bijvoorbeeld TV5, werkzaamheden mag verrichten.'
'Godverdomme Bray, houd op.'
De redacteur veegde met de rug van zijn hand het zweet weg dat, bij het schrikbeeld van zijn sterpresentator bij TV5, plotseling op zijn voorhoofd parelde; 'ik bel je zo.'
Bray draaide zich om en vlak voordat de deur achter hem in het slot viel, hoorde hij nog net, dat Metzger Pancroft belde.
Tien minuten later; ze zaten net aan de koffie en Doreen had op zich genomen om uit te zoeken wie het bestuur van het WSN vormde, toen Metzger belde.
'Sorry Bray; het is mijn schuld; ik heb het vanmorgen allemaal niet zo goed begrepen, de email blijkt een misverstand te zijn.'

‘Natuurlijk; ik begrijp het,’ hoorde de hoofdredacteur, maar hij kon niet zien, dat Bray spottend zijn middelvinger opstak.

Het team ging in de kantine lunchen, maar Bray had een afspraak met Gary. Het liep al tegen drieën dat hij voor het WSN uit de yellow cab stapte. Hij zette zijn handtekening op het T-shirt van een blond meisje dat, samen met haar vriendinnen, voor de ingang van de televisiemaatschappij stond. Twee van de meisjes hadden zijn signatuur al ontvangen en keken giechelend toe hoe hij de laatste handtekening met rood viltstift op de linkerborst van hun vriendin zette. Het ‘thanks, mister Bronson!’, klonk hem na, toen hij het portiek inging en de oude, magere trompetspeler zag die op zijn hurken zat.
De muzikant at een sandwich. Zijn trompet lag naast hem op een witte zakdoek.
‘Gaat het?’ vroeg Bray.
De neger grijnsde en duwde zich met zijn rug tegen de muur omhoog. ‘I feel good, mister, old, but happy!’ De stem hees en gebarsten was net zo grijs als de man zelf.
‘Je speelt fantastisch,’ zei Bray en hij wierp een vijfdollarstuk in de hoed van de man.
‘Thank you sir,' klonk het schor; ‘your talk is smooth like an Angel.’
De hese lach klonk Bray na, toen hij naar de lift liep.
Nadat hij zijn jas uitgetrokken had, zag Bray de lijst met de officers van het WSN aan de rechterkant van zijn bureau onder een presse-papier.
‘Goed zo, Doreen,’ zei hij zacht voor zich heen, toen hij de lijst doorkeek.

Chairman/CEO: Donald Doug
President: Lennart Holcroft
Exec.VP/CFO Leslie Briskman
Sr.VP/Council Harvard Goodman
VP/CAO Caroline Jordan
VP/Treas. John Crosby

Doug en Holcroft die kende Bray wel. Goodman was vermoord en de anderen namen zeiden hem niets. Toen hij naar de namen bleef staren,

vroeg hij zich af of het één van de hotemetoten was die Field Operations terug had willen roepen of dat het Pancroft zelf was geweest.
Afhandelen maar, dacht Bray en hij stuurde een email naar Monica Bluff.

Monica kwam binnen: 'Ik heb een email van Bronson gehad. Als ik hem goed begrijp, hebben ze eye and ear uit de lucht willen halen.'
Lance zat in de hoek van het kantoor achter het toetsenbord van 'Yakazu 42' en probeerde het deductie programma, maar de analyzer gaf nog steeds geen waarschijnlijke prospect.
'Hoe bedoel je?', vroeg hij, nadat hij zich had omgedraaid.
'Bronson stuurde me een lijst van de bestuurders van de WSN met het verzoek deze te screenen.'
'Gaan we nu ook al voor de televisiemaatschappijen werken?' vroeg Lance spottend, om te vervolgen: 'Geef me de namen maar, dan haal ik ze wel even door het zoekprogramma.'
Vaardig gleden zijn vingers over het toetsenbord en na enkele minuten hoorde Monica: 'Bingo!'
'Wat bingo?'
'Harvard Goodman.'
'Die is dood!', zei Monica sarcastisch, 'wat is daarmee?'
'Kom ik in allerlei verbanden tegen: Goodman zat in de raad van bestuur van het WSN; hij was één van de aandeelhouders van Bestronic in Houston, waar ook Hamada Frag werkt en waarvan - let op! - ook Jorge Pedro da Rosa Lomba en Moorehead aandeelhouders zijn.'
'En?'
'Nou, dat is allemaal wel verdomde toevallig, coach, of niet soms? Ik vond het allemaal zo toevallig, dat ik nog wat verder in Bestronic ben gedoken en ik heb uit laten zoeken wie de aandeelhouders zijn.'
'Nou?'
'Da Rosa Lomba, Moorehead en Goodman hadden of hebben elk tien procent van de aandelen, vijfentwintig procent is in handen van de WCI en vijfenveertig procent van de ATC.'
'De ATC?' Monica trok een pruilmondje wat een komisch effect gaf op haar leeftijd.

‘Ja, datzelfde vroeg ik ook aan onze informant op Wall Street en hij heeft me beloofd uit te zoeken wat achter die naam verborgen zit.’

De slanke neger slenterde het warenhuis binnen. Toen hij een sigaret opstak, klemde hij de oude, gebutste trompet onder zijn arm. De metamorfose was totaal en niets deed nog herinneren aan zijn beroepsgenoot bij het WSN gebouw, die zijn grootvader had kunnen zijn. Op de afdeling kleingoed herenmode kocht hij enkele paren zwarte sokken en daarna nam hij een kop thee met twee doughnuts in de coffeecorner. Niemand zou in het gedrag van de man iets verdachts kunnen ontdekken of het moet zijn, dat hij toevalligerwijze steeds in de buurt van een echtpaar bleef: een slanke, goed verzorgde blondine, iets te overdadig gekleed voor een vrouw die toch al tegen de veertig liep en een grote man, met rossig haar, gekleed in een donkerblauw en goed gesneden kostuum, die net als hij in de coffee corner zaten.
De neger bracht de kop thee naar zijn lippen; boven de rand van zijn kopje keken zijn ogen waakzaam rond. Plotseling blies hij met een felle stoot de walm boven het kopje thee weg.
De man aan het tafeltje iets verderop greep naar zijn keel en krabde verwoed over de huid daar. Hij zei iets tegen zijn vrouw die lachte. Toen sloeg hij voorover met zijn hoofd op het slagroomgebakje dat hij vermorzelde en waarbij het vorkje op zijn voorhoofd weg schampte.
De neger stond op en keek meewarig naar de vrouw die was opgesprongen, zich over de man heen boog, aan zijn arm schudde en angstig ‘Brian wat is er?’ riep. Toen begon ze te krijsen. Er snelde een man van de bewaking op haar toe en ook de kassier kwam uit de kassa om te kijken wat er gaande was.
De neger liep onderwijl naar de kassa, wierp zijn bonnetje met een vijfdollarbiljet op de betaaldesk, ging op de roltrap staan en liet zich op het wegstervende gegil van de vrouw, dat als het ware verdronk in het winkelrumoer, naar beneden voeren.

De invalide man, die in het ongelukkige bezit van een lage dwarslaesie was, zat met een koptelefoon op achter de verbindingstafel, die er uitzag als de cockpit van een verkeersvliegtuig.
In drie diensten van acht uur werkte hij samen met twee gehandicapte collega's, waaronder een blinde op de radiokamer. Na de aanslag op da Rosa Lomba was hun werk om dag en nacht ook de gesprekken af te luisteren, die op het kantoor van de voorzitter van de Humanisten werden gevoerd. Radiokamer was een te mooi woord voor het eenvoudige kantoortje, waarin een bureau stond en een lange lage tafel. Er was slechts één raam, dat uitzicht bood op een tuin, waarin een reusachtige eik stond. Tegen de witgekalkte muur achter het bureau stonden enkele recorders en door een simpele druk op een toets konden de radiotechnici op elk moment, dat ze dat wensten, de afgeluisterde gesprekken of telefoongesprekken tapen.
Het liep tegen het eind van de werkdag. De man was bezig een pot thee te zetten, toen de telefoon ging. Hij zag de elektronische cijfers 16.48 op het display van de recorder. Hij zette de theepot neer en de hoorn werd al opgenomen, voordat hij de opnameknop in kon drukken.
Uit de versterker klonk een hese stem en op de nummerverklikker zag hij, dat het gesprek uit the White House area kwam.
‘Ben je nog naar zijn begrafenis geweest?', klonk het.
‘Ja, niets bijzonders; de gebruikelijke drukte en toespraken.’
Het was duidelijk de stem van da Rosa Lomba.
‘Politie?’
‘Die was er ook.’
‘Het WIS?’
‘Ja, Bluff was er.’
‘En?’
‘Niets om ongerust van te worden,’ klonk het geruststellend.
‘Hoe zit het met het convenant?’
‘Waarvoor denk je dat we de vergadering van aanstaande maandag beleggen?’
‘Ik reken op je’ en daarna volgde een klik van de telefoon.
De technicus maakte een aantekening op een blocnote en schreef het bandnummer op. Daarna draaide hij door een handbeweging aan het

rechterwiel de invalidewagen en nam van het bord, dat op de kast stond, een sandwich met kaas. Uit de theepot schonk hij zichzelf een kop thee in en hij wilde juist de eerste slok nemen, toen de telefoon opnieuw overging.
De man reageerde snel genoeg om nu het hele gesprek op te nemen, maar hij stootte daarbij zijn elleboog.
Da Rosa Lomba meldde zich.
'Ja?'
'Wordt gescrambled,' hoorde hij een computerstem'
'Okay!'
Vanaf dat moment was het gesprek absoluut onverstaanbaar en de man vloekte zacht in zichzelf, omdat hij zich nutteloos had bezeerd. Toch was de routine hetzelfde. Hij noteerde na het gesprek het bandnummer en toen hij op wilde tekenen van waaruit het gesprek werd gevoerd, zag hij enkel nullen op het display. Zoals te doen gebruikelijk bij gesprekken die gescrambled waren, draaide de man het nummer van Monica Bluff.
'Ik heb een SPC, mevrouw.'
'Dank je Bob; Lance komt hem zo wel halen.'
De radiotechnicus spoelde de twee gesprekken over naar een tape, borg deze in een cassette, stopte die vervolgens in een tasje van zeildoek, dat hij even later aan SA39 meegaf.

Monica reed met hoge snelheid over de Manhattan Bridge. Met de secretaresse van de President had ze afgesproken, dat deze haar om 22.00 uur zou bellen. Ze was laat! De koplampen van de Rover beschenen de pijlers van de brug en door het snel achterelkaar oplichten, leken het zweepslagen tegen de wagen. Haar intuïtie vertelde haar, dat de President ongetwijfeld met haar over de dood van Moorehead zou spreken en hij zou net als zijzelf geschokt zijn. Hartstilstand! Mevrouw Moorehead en de getuigen in de lunchroom dachten, dat de voorzitter van de World Council een natuurlijke dood gestorven was en dat was maar goed ook, vond Monica.
Met een scherpe bocht draaide ze Bovery op. De banden krijsten!

Moeder rijdt te hard, zeiden haar kinderen en daar konden ze weleens gelijk in hebben, dacht de zesenvijftigjarige directeur van het WIS.
De gedachte aan haar drie kinderen verdreef enkele seconden de bezorgde trek op haar gezicht.
Een paar minuten voor tien kwam ze haar kantoor binnen en net had ze zich achter haar bureau geïnstalleerd, toen de visiefoon ging.
Ze nam de hoorn op; de monitor flikkerde even en toen verscheen het gezicht van Doris.
'De President voor u, mevrouw.'
Twee seconden later keek Steel Brewer haar aan. Zijn gezicht stond ernstig en er kon geen lachje af bij zijn groet: 'Goedenavond mevrouw Bluff.'
'Goedenavond, meneer de President.'
Het was niet alleen ernst, maar hij zag er ook vermoeid uit, vond Monica en ze vroeg zich af hoe hij haar zou vinden. Onwillekeurig trok ze haar jas recht.
'Brian Moorehead is dood,' zei de President bedroefd; 'ik heb in hem niet alleen een goede medewerker verloren, maar ook een persoonlijke vriend.'
Monica knikte. Ze had Brian ook erg graag gemogen en van zijn dood was ze behoorlijk overstuur geweest. Omdat ze wist, dat Brewer koud en gevoelloos was, dacht ze wrang: Houd die wervende verkiezingsteksten maar voor je. Maar ze hield haar gezicht in de plooi en haar antwoord was meelevend.
'Heel tragisch, meneer de President, heel tragisch.'
'Het was geen natuurlijke dood, mevrouw Bluff, daar zijn we het toch zeker wel over eens.'
'Ja, meneer de President.'
'Hebt u enig idee wat er gebeurd is?'
'Ja, we denken dat de voorzitter is vergiftigd.'
'In de lunchroom?'
Ze zag het ongeloof op zijn gezicht.
'In de lunchroom, meneer de President, maar niet door het eten.' Monica dacht even na over de juiste woordkeus. 'Wij denken dat hij door een

vergiftigde pijl is gedood' en terwijl ze deze zin uitsprak, realiseerde Monica zich, dat zoiets vreemd klonk in 2024.
Even was het stil en op de monitor zag ze, dat de President een ogenblik zijn ogen sloot.
'De Arabieren?', vroeg hij en hij opende zijn ogen weer, die haar strak aankeken.
'We weten het niet meneer de President. Het kan zijn, maar het is niet de werkwijze die ze normaal gesproken volgen.'
'Normaal gesproken dienen er geen moorden te worden gepleegd,' zuchtte hij vermoeid. 'Ik wil, dat die zaak wordt opgelost, want de dag van de vredesbesprekingen nadert.'
'We doen ons uiterste best, meneer de President.'
'Dat is niet genoeg!'
Plotseling was zijn stem snijdend geworden en zijn gezicht vertrok zich tot een woedende grimas.
'Ik wil, dat over achtenveertig uur het resultaat bekend is, begrijpt u dat!'
Monica kreeg niet eens de gelegenheid om 'ja meneer de President' te zeggen, want het beeld viel weg en een klik vertelde haar, dat de telefoon was opgehangen.

Zaterdag, 14 september.

New York

Het decoderen was niet eenvoudig! Door gebruik van willekeurige frequentie intervallen had het telefoongesprek een bijna onoplosbare puzzel geleken. Via een frequentiescanner, door een briljante technicus van de dienst gemodificeerd tot een apparaat, waarmee ieder woord op lijn kon worden gebracht, was het gesprek afluisterbaar gemaakt.
Achter de stem, hees en ietwat astmatisch, klonk het getik van een klok.
'We maken ons ongerust;' er viel een korte stilte. 'Over zeven dagen is de conferentie in Madrid en je weet, dat op die dag het Astros-project door alle leden van de World Council moet zijn geratificeerd; alleen dan kunnen we het als een world defence system in de vredesbesprekingen meenemen.'
Monica hoorde het klokkende geluid van iemand die een vloeistof in een glas goot en op de achtergrond klonken de vier heldere slagen van een klok, gevolgd door een misslag, die uitliep in een roller.
De stem vervolgde: 'U begrijpt toch ook wel meneer da Rosa Lomba, dat, wanneer we het ontbrekende aantal niet in ons bezit krijgen, de wereldvrede in gevaar gebracht wordt.'
De ademhaling ging piepend en de stem werd heser en heser. Toen volgde het geluid van iemand die een slok uit het glas nam, gevolgd door de tik waarmee het glas op een blad gezet werd.
Met duidelijkere stem klonk het: 'Het zal u spijten, als u niet doet, wat we van u vragen.'
Daarna werd de verbinding plotseling verbroken.
'Als je de stem er niet bij zou horen, zou je denken, dat de President aan het woord was,' zei Scott, 'maar de inhoud is nu niet zodanig dat het gescrambled zou moeten worden. Eigenlijk is er niets nieuws!' Scott zweeg en Monica keek in gepeins het raam uit.
'Of het moet de laatste zin zijn, want daar zit nogal wat dreiging in,' zei ze na een poosje.'
Ze spoelde de band een stukje terug en ze luisterden opnieuw '...Het zal u spijten, als u niet doet, wat we van u vragen.'

‘Ach’, zei de coach, ‘da Rosa Lomba heeft tien procent van de aandelen. Uit dat oogpunt is het woordje spijten wel te verklaren.’
Scott schudde zijn hoofd.
‘Ik weet het niet, Monica. Ik weet het niet!’
Op dat moment werd de deur geopend en kwam Lance binnen. Hij grijnsde breed en na een: ‘Goede morgen, lieden,’ liep hij naar de koffiekan.
‘Jullie nog?’
De beide anderen schudden hun hoofd.
Met de beker in zijn hand ging hij naast Scott zitten, die zijn blik op het klokje aan de linkerpols van zijn maat vestigde.
‘Nieuw klokje?’
Het was Monica niet opgevallen. Echter, voordat Lance zijn manchet over zijn pols schoof, zag ze, dat het een Douglass was.
‘Een nepper,’ zei Lance lachend.
De coach zag, dat hij de gêne speelde en daardoor wist ze, dat hij loog.
Scott nam slurpend een slok.
‘Is jullie bij het lezen van de procesrapporten niets opgevallen.’
Zijn blauwe ogen knepen zich tezamen tot spleetjes en hij keek de beide anderen vragend aan.
‘Wat bedoel je?’, vroeg Lance na enkele seconden.
‘Dat bij de moord op Goodman en Moorehead beide keren een trompetspeler aanwezig was?’
‘Nee,’ antwoordde Lance, ‘bij Goodman was het een oude trompetspeler en bij Moorehead was er een jongeman, die een trompet bij zich had, toen hij theedronk.
‘Het was je dus wèl opgevallen?’, zei Scott vergenoegd.
Lance grijnsde. ‘Ja, dat er een trompet aanwezig was.’
De telefoon ging en Scott nam op.
Hij luisterde een tijdje en deponeerde de telefoon daarna met een bedenkelijk gezicht weer op de haak. Hij draaide de bureaustoel en keek Monica aan die bezig was haar grijze haar in een knotje op te steken.
‘Je gelooft het niet!’, zei hij, om direct te vervolgen: ‘Ik heb jullie toch verteld, dat Da Rosa Lomba en Goodman elk tien procent van de aandelen van Bestronic hebben?’

‘Ja.’
‘De voorzitter van de World Council heeft ook tien procent!’
‘Wie?’
‘Moorehead!’
Monica keek Scott grijnzend aan. ‘Dat heb je al verteld!’
‘Oh, nou!’ De oude special was duidelijk aangeslagen en een beetje hulpeloos keek hij naar Lance. Beiden konden zijn gedachten over het ouder worden bijna horen
’Weten jullie waar ATC voor staat of heb ik jullie dat ook al verteld?’
Ze schudde haar hoofd. ‘Dat niet!’
‘The Arabian Trust Company.’
Een ogenblik was het stil. Er klonk enkel het knarsende geluid van de glazenwasserslift, die langs de gevel schuurde.
‘De Arabieren, hoe bestaat het?’, zuchtte Monica.
‘Ja, hoe bestaat het!’ papegaaide Scott, ‘en wat jullie ook wel zal zijn opgevallen is, dat alle privé aandeelhouders van Bestronic, met uitzondering van da Rosa Lomba, zijn vermoord.’
Hij schonk zich een tweede kop koffie in en daarbij merkte hij, dat zijn handen trilden van agitatie. ‘Die hele opzet van aandeelverdeling is eigenaardig. Wall Street noemt de constructie curieus en volledig uit de tijd. Bestronic heeft een zogenaamde Fata, een longest-life constructie. Dat houdt in, dat bij het overlijden van één der aandeelhouders de aandelen partieel over de resterende deelnemers worden verdeeld.’
‘Waarom is dat zo curieus?’
‘Nou, de man wist me haarfijn uit te leggen, dat bij het overlijden van de aandeelhouders het evenwicht verloren raakt. Stel je eens voor dat de dertig procent van de privé-aandelen wordt verdeeld, dan hebben onze Arabische vrienden het meerderheidsbelang en zijn in praktijk eigenaar van Bestronic. Als je daarbij in ogenschouw neemt, dat Bestronic voor eenenvijftig procent participeert in het Military Space and Peace Programm, met andere woorden in het Astros Project, dan begrijp je wel, welke belangen er op het spel staan.’
‘Ik laat wel uitzoeken wie de aandelen van het ATC bezitten,’ zei Monica vermoeid en ze sloot haar ogen een ogenblik van vermoeidheid.
Lance ging weg en Scott bleef bij de coach aan het bureau zitten.

Ze opende haar ogen. 'Je hebt het zeker ook wel gezien; het is een Douglass; dat doet maar!'
Scott grinnikte. 'Met ander woorden, waar doet ie het van?'
'Ja.' Ze keek de special aan alsof hij hierop het antwoord kon geven.
Scott pakte een fles, die naast hem op de kast stond en hief vragend zijn wenkbrauwen op.
De coach schudde haar hoofd.
Met zijn tanden trok Scott de stop van de fles en hij schonk een glas vol. 'Toen u nog in de werkgroep zat om het WIS te vormen, was ik een Feeb. Ik en ook Lance kregen de gelegenheid om bij de FBI weg te gaan en een special te worden. Ik zal je wat vertellen coach: specials zijn nudists; ze zijn opgeleid om alleen te werken. Hoe een nudist in leven blijft en aan zijn geld komt, dat gaat in zijn optiek niemand wat aan. De dienst heeft zelf dit specimen gecreëerd en hem buiten spel gezet, want een nudist hoort er, buiten de dienst, niet echt meer bij.'
Scott zette de fles naast zich op het bureau. 'Een special is gek. Hij moet wel gek zijn, omdat hij iemand is die er altijd vast van overtuigd is, dat hij alles en iedereen overleefd. Neem nu Lance. Hij heeft weinig ontzag voor autoriteit en doet precies wat hij wil.'
Monica zat aandachtig te luisteren, maar zei geen woord. Ze had haar ogen tot spleetjes dicht geknepen en hield haar hoofd scheef.
'Dat doe jij ook.' zei ze. 'Jij bent ook altijd iemand geweest die, of je nu gelijk had of niet, op je eigen manier werkt. Jij bent iemand die zelf aansprakelijk wil zijn voor de fouten die jij maakt.' Ze glimlachte voor zich heen. 'Maar je bent wel iemand die open genoeg is om iets van jezelf te tonen.'
Scott liet de whisky in zijn glas ronddraaien, daarna dronk hij zijn glas leeg en schonk opnieuw in; hij grijnsde naar de coach, stond rusteloos op en liep naar het raam.
'De ene mens is de andere niet. Lance en ik zijn beiden in de loop der jaren veranderd, dat weet ik! Op sommige vlakken ben ik gedesillusioneerd geraakt; ik heb de vaste overtuiging alles te overleven verloren.'
Scott liep terug naar de tafel.

‘Lance is zich die verandering niet bewust. Ik ken hem goed en hij is steeds sterker gaan geloven in zijn onkwetsbaarheid. Het beste is je daar in te schikken, gewoon het beste te geven van wat je in je hebt.’
Scott hief zijn glas op en nam een slok voor hij eraan toevoegde: ‘Eén ding is zeker, Lance heeft meer moed dan de gemiddelde special. De jongen is ook slim; hij handelt razendsnel en daar is hij bijzonder goed in. Hij is niet onvoorzichtig, misschien legt hij af en toe een nonchalance aan der dag die aan roekeloosheid grenst; maar het resultaat is het belangrijkst; dat staat bij hem en bij mij altijd voorop.’

De donkere schaduwen van Manhattan werden grijs en losten geleidelijk op in het eerste morgenlicht. Met een ruk trok de havik het gordijn op zijn hotelkamer dicht. Hij was door een streep zonlicht gewekt, die precies op zijn gezicht scheen. Een ogenblik bleef de Arabier op de rand van zijn bed zitten. Het is vandaag de veertiende, dacht hij en op datzelfde moment realiseerde hij zich: vandaag was zijn geboortedag. Een gevoel van heimwee overviel hem.
Toen de telefoon begon te rinkelen keek hij verbaasd en pas nadat deze enkele keren was overgegaan, nam hij de hoorn op.
‘Hallo?’
Het Arabische wachtwoord van een jonge, energieke stem klonk in zijn oor.
‘Er is geen zon vandaag.’
‘Er is altijd een zon, mijn jongen.’
De vos is gearriveerd, dacht de havik en hij zuchtte opgelucht.
‘Bronson ook!, dat moest ik u vanuit Amman zeggen.’
‘Bel me iedere morgen tegen deze tijd.’
De havik verbrak de verbinding.
Tot gisteren had hij iedere morgen zijn oefeningen gedaan, maar hij kon zich na dit telefoontje niet meer concentreren. Van het ene moment op het andere voelde hij zich somber. Misschien kwam het, doordat hij in het Arabisch was aangesproken of misschien miste hij het ochtendgezang van de Moedzzin of misschien kwam het doordat hij jarig was of misschien was het zijn waterpijp of waren het de dagelijkse

gebeden in de moskee. Er waren veel misschiens; het kon van alles zijn! Nog nooit ben ik zolang van huis geweest, bedacht de huurmoordenaar en nu hoorde hij van de vos, dat ook Bronson moet sterven. De havik transpireerde en met een hoek van het beddelaken droogde hij zijn liezen en oksels. Wat maak ik me toch druk om het ochtendgezang en mijn waterpijp, dacht hij. Ik ben hier voor Allah en voor harde valuta. Maar hoe hij ook probeerde om door rationeel te denken zijn gevoelens te relativeren; de moord op een christen riep in de huurmoordenaar de rudimenten van een religieuze emotie op. Een oud verlangen om aan Allah te offeren en zijn God te behagen. Het was een verlangen, dat in de genen van de havik was opgeslagen en dat van geslacht tot geslacht was doorgegeven.

Na het telefoongesprek met de vos overviel hem het intense verlangen dit vandaag op zijn verjaardag te doen en hij besloot, in tegenstelling met zijn voorzichtige natuur, dat de heilige daad op deze speciale dag moest geschieden. Vandaag kon hij geen pech hebben! Volgend op de somberheid die geleidelijk verdween, zwol in zijn hart het opwindende gevoel, dat aan iedere moord voorafging. Zijn geslacht pompte zich vol bloed en de havik wist, dat hij deze last met zich mee moest dragen tot het moment van de moord, want dan pas zou de seksuele ontlading plaatsvinden.

‘De bedoeling is de vijand op een snelle en geruisloze manier te doden.’ Hij hoorde de woorden van Said in zijn oren echoën en de huurmoordenaar sprak ze na. Het was zijn manier om alles bewust te doen en geen fouten te maken.

‘Ik ken wel tien manieren om iemand te doden, maar dit moet een dood zijn zonder bloed en pijn.’ Het begrip pijn was maar een zeer relatief begrip, wist de havik; het zonder pijn was bedoeld als: zonder schreeuw van het slachtoffer. Pijn was er natuurlijk genoeg. De vriend van Bronson, de leden van zijn team, de familie en kennissen, allen zouden in meer of mindere mate pijn lijden, maar daar wilde de havik niet aan denken.

Op het eind van de middag reed hij met een cab naar Greenwich Village en hij zocht rustig lopend de weg naar de Waverly Place. Daar zette hij de tas op de grond in een park schuin tegenover het appartement van Bray

Bronson. Voorzichtig nam hij het geweerframe met daarop de telescoop uit de tas. Hij klikte de greep eraan en duwde handig de twee accu's in de daarvoor bestemde houders. ‘Een proefschot zou niet verkeerd zijn,’ mompelde hij, ‘zonder laser; enkel de check om via de echo te kijken of de telescoop goed afgesteld was’.
De havik liep naar een eik die enkele tientallen meters verder stond en hij drukte een metalen punaise in de stam. Terug bij het hek duwde hij een dopje, waaraan een membraan zat, in zijn linkeroor, richtte op het metalen dopje en drukte af. Niets! Met een stelschroefje draaide hij de telescoop iets naar links. Hij drukte opnieuw af en een laag zoemend geluid in zijn oor was het gevolg.
‘Prima!’
Hij hurkte neer en liet de loop op een dwarslegger van het hek rusten. Om de tijd te doden stak hij een handvol zonnepitten in zijn mond. Af en toe spuwde hij enkele schilletjes uit.
Tegen tien uur dommelde de Arabier, die daar redelijk comfortabel in de bosjes zat, een beetje in. Hij luisterde naar de geluiden van de nacht: een paar mannen die naar elkaar schreeuwden; een deur die met een knal dichtsloeg en het gejank van een loopse kat. Onder die zeldzame verstoringen lag de stilte van Green Village.
Tegen elven begon het zacht te motregenen en de havik ging rechtop zitten. Hij begon zich zorgen te maken, want de dag liep ten einde en hij had zich voorgenomen dat het op zijn jaardag moest gebeuren. De gehele dag had hij aan Nasir, zijn broertje gedacht. De Arabier begon heen en weer te drentelen en het was als in zijn jeugd, toen hij de weinige regen die er viel altijd vrij over zich liet vloeien. Het was bijna middernacht toen de cab die Bronson thuisbracht, de straat inreed. Met zacht draaiende motor bleef deze stil staan voor het appartement. De havik haalde enkele keren diep adem, legde het geweer op de dwarsligger, keek door de telescoop en hield zijn wijsvinger op de knop, klaar om te schieten.
De chauffeur stapte uit, opende een paraplu en liep achter de wagen langs om het portier van de wagen te openen. Alsof de duivel ermee speelde, werd Bronson onbewust beschermd door de chauffeur, die meeliep tot bij de deur.

'Allah bin Allah,' kreunde de havik.
Terwijl de rode achterlichten van de cab om de hoek verdwenen, rende hij gebogen naar de brandladder van de huurkazerne tegenover het appartement. Hij handelde puur op het instinct van de jager. De trap hield zo'n twee en een halve meter boven de grond op en de havik keek taxerend omhoog. Snel haalde hij enkele keren diep adem, sprong, greep de onderste trede van de ladder en met speels gemak trok hij zich naar boven. Hij sloeg zijn linkerbeen om de onderste sport en hierna werkte hij de rest van zijn lichaam omhoog. Even later beklom hij geruisloos en snel de ladder, totdat hij op de hoogte van het appartement was. Hij sloeg zijn linkerbeen om de steil en stapte er om heen, zodat hij met zijn rug tegen de muur leunde.
De gordijnen van de woonkamer waren grotendeels gesloten; alleen aan de linkerkant had men de gordijnen een stukje opengelaten. De havik draaide de focus van de telelens op scherp en observeerde het stukje kamer. Hij zag een tafel waarop een vaas met rozen en een bureau waarop een telefoontoestel stond en het idee schoot plotseling omhoog. 'Shokran Allah!' prevelde hij; terwijl hij zijn donkere ogen een ogenblik omhoog richtte. 'Ik moet snel zijn,' want hij realiseerde zich dat het bijna middernacht was.
Terwijl hij het lasergeweer in aanslag hield, diepte hij de portable op uit zijn borstzak. Hij tikte het telefoonnummer van Bronson in, stak de telefoon tussen zijn gordel en richtte direct daarop het wapen. Als in een film zag hij Bray Bronson plotseling in beeld verschijnen. Zijn prooi nam de telefoon op en de havik hoorde het 'hallo!' vanaf zijn kruis omhoog komen. Met zijn wijsvinger drukte de huurmoordenaar de toets in en in een microseconde overbrugde de laserstraal de afstand van de kleine spiegels naar de schedel van Bronson.
De sterverslaggever stokte in zijn beweging; de telefoon viel met een tik op het bureaublad en wijlen Bray Bronson zeeg ineen, alsof hij door een beroerte was getroffen.
Hijgend drukte de havik zich tegen de muur en hij voelde hoe de opwinding zijn broek besmeurde en zijn penis daarna ineenschrompelde. Hij haatte zichzelf, omdat hij glimlachte bij de moord en de ejaculatie. De gedachte aan zijn broertje Nasir bracht hem tot de

werkelijkheid terug. Razendsnel daalde hij de ladder af. Hij merkte niet, dat de telefoon tussen zijn broekband wegglipte en hij zag ook niet hoe Bray Bronson zich bezorgd over zijn vriend boog.
‘Gary wat heb je jongen, zeg eens wat!’
Langzamerhand drong het tot Bray door: Gary was dood, vermoord en je hoefde niet over erg veel deducerend vermogen te beschikken om tot de conclusie te komen, dat de verkeerde was gedood. De rode brandplek bij de aanzet van de neus staarde hem verongelijkt aan en die scheen te zeggen: Jij was het doel, maar ik ben het slachtoffer geworden.
‘Ik kan er niets aan doen, Gary!’, huilde Bray en zijn stem vibreerde van de zenuwen.
‘Mijn God, misschien loert de moordenaar nog op mij,’ fluisterde hij ontdaan en hij liet zich snel naast zijn vriend op de grond zakken. Van dichtbij keek hij naar het gezicht van Gary; naar de kraaiepootjes rond de blauwe, glazige ogen, die door de dood waren gladgestreken en hij keek schuw naar de starre glimlach rond de bleke lippen die hem enkele minuten geleden nog vol en rood hadden gekust. Dat was het moment dat Bray met onbeheerste kreten van pijn begon te huilen. Na enkele minuten van intens verdriet trok hij de telefoon naar zich toe, hij luisterde aan de hoorn en fluisterde: ‘Hallo?’ Het enige dat hij hoorde was een wegtrekkende motorfiets en datzelfde geluid ving hij ook in zijn andere oor op. Bray schrok. De moordenaar moest nog in de buurt zijn! Toen realiseerde Bray zich, dat de moordenaar de telefoon wellicht had verloren. Na enkele tikken op de contactpunten kreeg Bray de kiestoon en hij tikte het nummer van Wassili in.
‘Gary is dood, vermoord!’, zei hij hees, nadat de Pool de hoorn had opgenomen.
‘Wat zeg je, Bray?’, klonk het slaperig.
‘Mijn vriend Gary is vermoord!’
‘Jezus Christus,’ klonk het: ‘ben je thuis?’
‘Ja, natuurlijk!’
‘Okay, ik ben zo bij je.’
Nadat hij de hoorn had neergelegd nam de angst plotseling bezit van Bray en hij schrok van het afstandelijke en weerzinwekkende gevoel, dat hij kreeg bij het zien van Gary's lichaam.

‘Je bent mijn vriend niet,’ zei hij schor; ‘je bent niks, een huid zonder inhoud.’
Ontdaan schonk Bray zich een glas whisky in en ging op de bank zitten. Een keer of wat wierp hij een korte blik op het lichaam, toen hield hij het niet meer uit en ging naar de slaapkamer om een laken uit de kast te halen, dat hij over het lijk uitspreidde. Bedekt of niet bedekt; Bray raakte steeds meer van streek en met het glas in de hand begon hij door de kamer te ijsberen. Ik moet de politie bellen, dacht hij vermoeid; het is moord. Labiliteit liet hem even later weer van gedachten veranderen: Laat ik eerst maar wachten tot Wassili er is, die weet wel wat te doen. Op dat moment ging de bel en in enkele stappen was Bray bij de intercom. De hele crew was gekomen, zag hij op de monitor. Ach God, als ze maar geen opnames maken!
Toen ze uit de lift kwamen, sloegen de beide mannen hun armen om zijn schouders en drukten Bray tegen zich aan. Doreen begon te huilen. Wassili keek Bray triest aan: ‘Da's erg Bray; wat is er gebeurd?’
‘Dat weet ik niet.’
De stem van de sterreporter trilde en de mannen vermeden hem aan te kijken omdat de tranen over zijn wangen biggelden.
‘De Arabier?’, opperde Nathan.
‘Ja, wie denk je anders; ze wilden mij vermoorden!’ Bray schreeuwde het uit om zachter te vervolgen: ‘En de arme jongen wist van niets.’
‘Lasergun,’ was het eerste wat Wassili zei, toen hij het laken had weggeslagen. ‘De smeerlap heeft hem met een Lasergun doodgeschoten.’ De Pool liep vervolgens naar het raam en keek naar buiten. ‘Ik denk, dat de moordenaar op de brandtrap aan de overkant stond toen hij schoot.’
'Waarom?’, vroeg Bray; ‘waarom zouden ze mij willen vermoorden; wat heb ik gedaan?’ Niemand antwoordde. Bray vervolgde: ‘Die vent heeft iets duivels; hij is door en door slecht.’
‘Een gewetenloze maniak,’ stemde Wassili in, ‘maar dat zijn huurmoordenaars van nature.’
Ze stonden even stil bij de vormeloze gedaante onder het laken toen Bray zich het telefoongesprek herinnerde en hij draaide zich om naar Wassili. ‘Toen ik na een paar minuten de telefoon opnam om je te bellen, was de verbinding met de moordenaar nog niet verbroken. Ik hoorde

simultaan zowel het geluid door de hoorn als van de straat. Daarom denk ik, dat de moordenaar de telefoon ergens heeft verloren.'
'Okay, eerst bellen we de politie,' besliste Wassili 'en dan gaan Nathan en ik kijken of we die telefoon ergens kunnen vinden, als de moordenaar die überhaupt heeft verloren.'

De lift stopte; er kwam een vrouw binnen. Scott hield de bloemen achter zijn rug; Alweer rozen dacht hij, erg vindingrijk ben ik nou ook weer niet, maar ik houd van rozen.
'Je bent vroeg!, zei Luciënne ter begroeting. Scott probeerde te glimlachen, maar het lukte niet. 'Over een uurtje moet ik Clarence ophalen.' vervolgde ze. 'Hij is zwemmen.'
 'Dan ga ik toch mee. Alsjeblieft, ik heb wat bloemen voor je meegebracht.'
Ze gaf hem een vluchtige kus.
'Dank je, ik houd van rozen,' zei ze. 'Speciaal van rode, die vind ik erg romantisch.'
Ze had gewild, dat ze had geweten hoe laat hij zou komen, dan had ze iets leukers aangetrokken. Nu droeg ze een T-shirt met een verschoten spijkerbroek en ze liep op blote voeten.
'Ga toch zitten.'
Luciënne ging naar de keuken, zette de rozen in een vaas en toen ze terugkwam zei ze: 'Ik was niet erg aardig!'
'Dat ben je nooit geweest,' plaagde hij.
'Oh nee,' schamperde ze, 'dan had je jezelf een week geleden eens moeten horen. Zal ik eens een imitatie geven van het geluid, dat je maakte, toen ik èrg aardig tegen je was?'
De nerveuze spanning die in het begin aanwezig was, ebde weg.
'Wat kan ik voor je doen?'
'Kussen,' zei hij en ze kuste hem. Hij trok haar T-shirt omhoog en terwijl zijn ademhaling gejaagder werd, staarde hij gefascineerd naar haar borsten. Toen hij één van de harde tepels streelde, duwde ze zijn hand weg.
'Nu niet Scott.'

'Okay,' zei hij schor; 'ik ben een vieze, oude man. Geef mij maar wat te drinken.'
'Whisky?'
'Nee, geef mij maar koffie.'
Met een verwonderde blik in haar ogen liep ze naar de keuken.
Even later zaten ze tegenover elkaar aan tafel.
'Ik schrok wel, toen je me zo laat belde.'
'Ik had je al veel eerder willen bellen,' mompelde Scott.
'Waarom?'
Hij keek haar aan.
'Ik probeerde maandag de draad van mijn leven weer op te pakken, maar ik miste je.'
'Wat bedoel je precies?', vroeg Luciënne met zachte aandrang.
'Deze oude man is voor het eerst sinds lange tijd weer verliefd geworden,' grijnsde hij.
Ze boog zich voorover en kuste hem op zijn mond.
'Ik ook,' zei ze eenvoudig en ze staarden elkaar aan.
'Heerlijk dat ik het weet', zei Scott, 'zeker weten is beter dan in onzekerheid verkeren.
'Kom,' zei Luciënne plotseling, 'het is bijna vijf uur; we moeten Clarence ophalen.'
Ze namen de transit naar Greenwich, want Luciënne had geen permit.
'Ik heb zwemspullen meegenomen,' zei ze, toen ze bij het bad waren. Ook een zwembroek van Bob, dat vind je toch niet erg?'
'Nee,' antwoordde Scott en hij zette zijn bijgeloof wat betreft een dodemansbroek opzij.
Clarence klapte in zijn handen toen zijn moeder en Scott naast hem opdoken. Het jongetje was een echte waterrat en zijn aanvankelijke verlegenheid had hij al snel afgelegd. Hij schaterde het uit, toen Scott met hem van de lange glijbaan roetsjte.
'Leuk hé, die opa met zijn kleinzoon.'
Enkele seconden later realiseerde Scott zich, dat hij werd bedoeld en hij wierp een woedende blik naar de twee meisjes, die hem vriendelijk toelachten. Met een bons was hij in de realiteit teruggekeerd. Even had

hij het gevoel gehad een gezinnetje te hebben. Boos dook hij in het diepe en hij trok nog enkele baantjes, voordat ze naar huis gingen.
Nu sliep Clarence die diepe en verrukkelijke slaap, die alleen kinderen slapen. Hij lag op zijn zij en zijn handen lagen in willoze overgave boven zijn hoofd.
Luciënne en hij zaten op de bank.
'Trek het je niet aan,' zei ze terwijl ze onderuit zakte en haar hoofd in zijn schoot legde.
'Wat niet?'
'Ik hoorde het vanmiddag wel,' ze keek hem aan. 'Sinds je voor een opa werd aangezien, ben je veel stiller geworden.'
Hij legde zijn hand op haar mond. 'Het was niet leuk om te horen.'
Ze lachte. 'Je bent vijftien jaar ouder dan ik, wees verdorie blij, dat je zo'n lekkere jonge meid kunt krijgen.'
'Jonge meid, je bent middelbaar,' schamperde Scott. 'Samen zit hier meer dan honderd jaar op de bank.'
'Ik lig,' corrigeerde ze hem en ze streek met haar vinger over de bleke roos op zijn wang.
'Ik heb het je al eerder willen vragen: hoe is dat gekomen?'
'Een ongeluk.'
'Wat voor ongeluk?'
Eigenlijk wilde hij daar niet over praten en hij haalde zijn schouders op.
'Nou vertel is!' drong ze aan.
'Ach, dat is alweer een jaar of zes geleden. Met een team hebben wij in die tijd het befaamde syndicate of ruthless opgerold en ik werd daarbij door een kogel getroffen.'
'Mijn hemel!'
'Ja zeg dat wel, daar was ik dan ook bijna geweest.'
Het was de slechtste periode uit zijn leven en door haar vraag dacht Scott terug aan die verdomde week, waarin ook zijn vrouw was gestorven.
Eliza had gehuild, omdat hij met verband om zijn hoofd aan haar bed had gezeten.
'Maar je ziet er waanzinnig goed uit met die roos,' zei Luciënne, onkundig van zijn gedachten.
Ze begreep niet, waarom hij zo vroeg naar huis ging.

Zondag, 15 september.

New York

Ze lunchten met zijn drieën op het kantoor van Monica en ze aten van de sandwiches, die één van de meisjes van de lunchroom had gebracht. Een plastic gallon melk stond naast de verpakking met etenswaar die knisperde bij iedere hotdog, sesambroodjes of sandwiches, die ze uit de zak namen. Men at en zweeg, want de onopgeloste moorden maakten de drie prikkelbaar. Ieder was het er over eens, dat men beter kon zwijgen dan elkaar met vervelende opmerkingen in het harnas te jagen. Toch kwam het daar ook nu weer van. Nadat ze een lange tijd niets hadden gezegd en de stilte van spanning bijna explodeerde, keek Lance Scott aan.
'Heb je het proces rapport van de moord bij Bronson al ingebracht?'
De oude man reageerde zoals was te verwachten geïrriteerd.
'Word ik nu ook nog gecontroleerd,' zei hij boos en hij kroelde opgewonden door zijn baard; 'jullie denken geloof ik echt, dat ik zwakzinnig begin te worden.'
Lance haalde zijn schouders op en hij keek Monica veelbetekenend aan.
'Je bent de laatste tijd wel erg snel aangebrand,' zei de coach beduusd door het zelfbeklag. Ze wierp Scott een onderzoekende blik toe.
De agitatie in de blauwe ogen van SA14 verdween en er kwam berouw voor in de plaats.
'Sorry, maar ik kan niet uitstaan, dat we bijna geen vordering maken.'
'Wij ook niet,' reageerde Lance.
Scott tikte de jongere, voor wie hij meer dan vriendschap voelde, op de arm.
'Om op je vraag terug te komen;' hij nam een klein beduimeld boekje uit zijn borstzak en bladerde er in. 'Ja, ik heb het rapport onder nummer 74856 in Yakazu 42 gezet.
Lance knikte. 'Waarom die jongen dood moest, begrijp ik niet.'
'Vergissing,' zei Monica, wat anders?'
'Ja, maar waarom een aanslag op Bray?'
Scott bitterde: 'Hij wordt misschien als de boodschapper gezien en je weet het; de boodschapper van slecht nieuws krijgt meestal de schuld.'
Monica trommelde met haar vingers op het bureaublad.

‘Maar door wie? Ik krijg steeds sterker het gevoel, dat we strijd leveren tegen verschillende partijen.’
Scott knikte, stopte de laatste hap van de hotdog in zijn mond en dronk, voordat hij opstond, het melkglas leeg. ‘Ik ook!’, zei hij en hij veegde met een servet de tomatenketchup uit zijn baardje.
Hij liep naar het venster en terwijl hij naar buiten keek, ging hij verder: ‘Ik heb overigens de zaktelefoon getraceerd; hij staat op naam van Hamada Frag.’ Met de mouw van zijn overhemd poetste hij een vetvlek weg die op het raam zat en hij vervolgde: ‘Maar Frag is de moordenaar niet! Ik heb wat research gedaan; Frag heeft nachtdienst gedraaid en is de gehele nacht, zeker op het tijdstip van de moord, op zijn werk geweest.’
‘Heb je al met die jongen gesproken?’ vroeg Monica.
Scott draaide zich om en keek de andere twee beurtelings aan.
‘Neen, ik heb met zijn coach gesproken. Het leek me niet verstandig om de jongen aan de tand te voelen. Wanneer hij iets van de moord of de moordenaar weet, zal hij toch niets zeggen en we verraden op die manier wel, dat we op het spoor van de Arabier zijn.’
'Wat wil je dan ...?’
De paranormaliteit van Scott zou Lance later zeggen, want, voordat Monica haar vraag af kon maken, ging de zaktelefoon die de Arabier had verloren.
Ze staarden met grote ogen naar het elektronische ding, dat tot leven was gekomen.
Lance kwam het eerst tot zijn positieven, noteerde het nummer van het display op de rug van zijn hand en drukte vervolgens op de verbindingstoets.
‘Hallo?’
Het was even stil aan de andere kant, toen klonk een zin in het Arabisch.
Lance wist, dat het vergeefs zou zijn, maar hij moest het doen.
‘Met wie spreek ik?’
Zoals verwacht werd de verbinding verbroken.
‘Het nummer?’ vroeg Scott, die op het moment dat Lance het nummer noteerde, achter de computer was gedoken.

Lance keek op de rug van zijn hand. 'Vijf, vier, nul, zes, drie vijf, vier, nul, vijf, nul!'
Het nummer voor zichzelf herhalend liet Scott zijn oude vingers, die enigszins waren vervormd door artritis, over de toetsen gaan.
'Center City Hotel, 14 Grand Street in Lower Manhattan,' sprak hij na enkele seconden.
'Als de donder er naar toe,' zei Monica. 'Ik waarschuw het team, dat de jongen schaduwt om niets te doen voordat jullie er zijn.'
'Ja, maar laten ze wel de uitgangen van het hotel in de gaten houden, totdat we er zijn,' riep Scott, toen ze de trap af renden.
Tien minuten later zette Lance de Nazca C2 voor het Center City Hotel. Hij vloog uit de wagen en stormde de lobby van het hotel binnen. Scott volgde op enkele meters.
De receptionist keek verveeld op bij de plotselinge invasie.
Lance klapte het pasje open, dat hij uit zijn zak had gehaald.
'Politie,' loog hij vlot.
De man nam niet de moeite om op te staan, laat staan dat hij naar het identiteitsbewijs keek.
'Wat kan ik voor u doen?', klonk het in temerig Texaans.
'Hotelregister graag.'
De man schoof het boek naar hem toe en als hij al iets van verontwaardiging toonde, dan was het de manier waarop hij 'tot vandaag bijgehouden, mister,' zei.
Er waren niet veel gasten in het hotel.
'Logeert er een jongeman in het hotel die bijna nooit de deur uitgaat?', vroeg Scott tot verbazing van Lance.
'Kamer 216,' zei de man zonder dralen.
'Is hij thuis?'
'Dat zal toch wel; zal ik hem even bellen?'
'Om den donder niet,' reageerde Scott.
'All right, all right,' zei de man, terwijl de specials wegrenden.
'Hoe flik je dat toch?', vroeg Lance verwonderd, toen ze de lift naar de tweede etage namen; 'je weet toch niet, dat het een huismus is?'
'Ach ik heb een vermoeden, iets anders is het niet.'

Lance had al eerder tegen Monica gezegd, dat Scott een soort van dierlijk instinct had. Hun coach geloofde dat niet. Zij lachte veelal, wanneer Lance zijn oude collega zaken toedacht, die bijna het occulte raakten. Maar Monica begreep ook niet hoe het kwam, dat Scott dingen wist, die anderen niet wisten. Ervaring, beweerde hij zelf, maar in haar hart twijfelde Monica: Misschien was de ouwe wel paranormaal begaafd.
De specials liepen geruisloos over de grijze vloerbedekking van de gang en bleven voor kamer 216 staan. Scott haalde zijn Borchardt tevoorschijn; de voorloper van de Duitse Luger en voor een liefhebber die goed met zo'n oude revolver om kon gaan, was het een moordwapen.
Lance drukte zijn oor tegen de deur. Na enkele seconden knikte hij en met zijn mond vormde hij het woordje 'thuis'. Ze drukten zich beiden tegen de muur naast de deur en Lance klopte.
Er klonk gestommel en een zware mannenstem vroeg: 'Wie is daar?'
'Roomservice,' antwoordde Lance.
'No service!', zei de stem en ze hoorden, dat deze zich van de deur verwijderde.
Lance ging op een meter van de deur staan, trapte met kracht met zijn voet tegen het slot en de deur sprong open.
'Pas op!' schreeuwde Scott toen de deur openvloog en beide agenten konden juist op tijd wegduiken voor de zware stoel die de Arabische krachtpatser naar hen wierp. Beducht voor de tomeloze agressie krabbelden ze op en nog net zagen ze hoe de man op de vensterbank balanceerde en naar beneden sprong.
'G'dverdomme!' gilde Lance.
Scott had zich echter al omgedraaid en rende de weg terug die ze waren gekomen. Buiten adem stormde hij een tiental seconden later het hotel uit om na een korte blik op straat tegen de auto te gaan leunen om op Lance te wachten. Het is onnodig me verder te vermoeien, dacht hij koeltjes, want de man lag doodsbleek naast hun auto.
Yoessoef kermde niet eens, maar aan de stand van zijn rechterbeen kon Scott zien, dat dit op twee plaatsen was gebroken.
'Het zal niet waar zijn!' kermde Lance toen hij buiten kwam. Weliswaar had de Nazca de val van de man gebroken, maar het resultaat was wel, dat er een enorme deuk in het dak was geslagen.

Maandag, 16 september.

New York

De dag begon klokslag zes - snoozertime six - toen Lance uit zijn bed gleed en op het knopje naast zijn bed drukte, waardoor de verduisteringslamellen geruisloos wegschoven en Manhattan aan zijn voeten lag. Al ruim twee jaren woonde hij in een niet zo grote maar luxueuze sliver in Trump Tower. Het appartement in de wolkenkrabber bood hem een prachtig uitzicht over de Hudson. Hij trok zijn badjas aan en in de badkamer luisterde hij naar de donkere stem van Talk-out Radio, die de luisteraars enthousiast probeerde te krijgen voor het feest, dat het komende weekend plaats zou vinden: Het was vierhonderd jaar geleden, dat de eerste kolonisten op Manhattan kwamen.
‘Shut-up’ zei Lance en hij drukte een andere zender in waarop een droge stem mededeelde, dat de waarschuwing voor hooikoortspatiënten voortduurde. Na nog een toets klonk er jazzmuziek.
‘Wie denkt er nu aan feesten en aan hooikoorts,’ dacht Lance en in zichzelf grinnikend liep hij naar de keuken. In de hal zag hij aan het groene lampje, dat zijn personalyzer die nacht was opgeladen en hij trok de stekker uit het stopcontact. Hij nam een hotdog uit de koelkast, warmde die een minuut in de magnetronoven en smeerde er een laag mosterd op. Terwijl hij at en koffie dronk, pakte hij de telefoon, sloot zijn personalyzer aan en tikte het nummer van Yakazu 42 in.
Zijn vingers dartelden even later over de toetsen en hij vroeg alle informatie op die het laatste etmaal binnen was gekomen over de twee wolven. Daarna vroeg hij de plattegrond op van Chicago en draaide die uit op de laserprinter.
Toen hij de computer had losgekoppeld, ging hij de woonkamer binnen die door een binnenhuisarchitect was ingericht. Dit was aan de prachtige kleurencombinaties van de stoffering te zien. Het was tè luxe ingericht voor het salaris van negentigduizend dollar, dat een special verdiende. Op de vloer lag een blauwe pers die een vermogen moet hebben gekost. Naast een prachtige kast uit de Renaissance hing een Matisse.

Lance nam plaats op de roomkleurige bank en hij begon te lezen.

Chicago

De wand van de controlekamer, een wit betegelde ruimte van zo'n tweehonderd vierkante meter, bestond enkel uit monitoren. Liefst zestig videoschermen gaven beelden van het riolenstelsel in het Nippon district. In deze wijk hadden de Japanners veel geld geïnvesteerd en alleen al voor de ondergrondse beveiliging van Nippontower en Kamasaki building, de twee hoogste gebouwen van Amerika, hadden de mannen uit de rijzende zon een budget van tweehonderdmiljoen dollar aan het gemeentebestuur ter beschikking gesteld. Men noemde het Nippon district één van de best beveiligde area's van Chicago.

De bewaker, een man achter een controlepanel, speelde schaak. Hij zat in het midden van de zaal met zijn gezicht naar de monitoren en speelde Bokey-chess tegen de computer, level six. Niveau zes gaf hem gemiddeld acht minuten bedenktijd tussen de zetten en in die tijd dwaalden zijn ogen over de monitoren. Na de Brasinov opening had hij de linkerflank ontwikkeld en net toen hij een paard had geofferd en daarvoor twee pionnen had teruggeslagen, waardoor hij een bres in de linie van wit had veroorzaakt, zag hij op één van de monitoren iets bewegen.

Wat zullen we nou krijgen?, dacht de man. Hij zette het spel stop, stond op en liep naar de betreffende monitor, waaronder A51 Kamasaki Building stond.

Twee mannen met grote weekendtassen liepen recht op de camera toe en verdwenen daarna uit beeld. Zwervers, meende de man. Die verrekte Mexicanen; het waren net cucarachas; ze kropen overal in. Hij greep de visiefoon en meldde dit bij de manager interne zaken. Hiermede had hij zijn werk gedaan en nadat hij een slok had genomen uit zijn thermoskan en een doughnut had gegeten, zette hij Bockey chess weer op play.

De manager interne zaken belde onderwijl de beveiligingsdienst van Kamasaki building en meldde, dat er twee mannen, waarschijnlijk zwervers, in het riool A51 waren gesignaleerd.

'Ze zitten nu buiten onze beveiligingsterritorium, dus jullie zullen zelf even poolshoogte moeten nemen.'

De bewaking van Kamasaki building, waar het hoofdkantoor van de MSPP op de vierde tot en met de negende verdieping was gevestigd, had haar kantoor op de parterre. Net toen de dienstdoende centralist het bericht van de manager interne zaken had ontvangen, zag hij op de monitor die kelder oost in de gaten hield de twee mannen lopen.
'Jezuschristus; er lopen een paar kerels in oost,' schreeuwde hij tegen de vier mannen die naar een bokswedstrijd zaten te kijken.
De boksliefhebbers sprongen op, maar toen ze bij de centralist kwamen kijken, waren de twee zwervers reeds buiten het bereik van de camera.
'Williams en Dogerty, ga eens kijken,' ordonneerde de dienstdoende chef, een man met zwart krullend haar.
Williams, een grote forse man, wiens buik uitpuilde boven de riem van zijn kakibroek en met spieren op zijn getatoeëerde armen, die erop wezen, dat er met hem niet te spotten viel, sloeg zijn arm om een kleine, magere man met een muizengezicht.
'Kom mee Joe!' De twee bewakers verlieten het kantoor en namen de lift naar min drie.

Het geluid van voetstappen kwam nader en nader.
'Verdomme, we zijn ontdekt!', zei Abdul en verbijsterd keken beide mannen elkaar aan.
Xhavit fluisterde: 'We zijn bijna klaar, we gaan door!'
Abdul knikte instemmend, terwijl hij een springlading met tape onder tegen de grote centrale verwarmingsketel plakte.
De wolven hadden elkaar enkele uren geleden omarmd, op de wang gekust en daarbij afgesproken, dat ze, onder welke druk van de omstandigheden dan ook, door zouden gaan.
De geluiden kwamen dichterbij en de twee mannen konden de bewakers bijna ruiken.
Met een zwaai veegde Xhavit de spinraggen weg uit de hoek en plakte de achtste en laatste springlading tegen de Tbalk die de muur steunde. Alles hadden ze precies aangebracht volgens de tekening en de berekeningen, die ze op hun hotelkamer hadden bestudeerd.
'Dit is meer dan voldoende,' zei Xhavit.

De terroristen waren goed getraind; ze hadden het dynamiet, door het in de holte van de T-stukken te plaatsen, aan oppervlakkige blikken onttrokken net zoals de draden die de bommen onderling verbonden. Snel smeerden ze nog wat vuil op het plakband en zonder het geringste geluid verdwenen ze tussen de stellingen in de kelder.
Op het moment dat ze via een metalen deur in de gang naar de rioleringen verdwenen, arriveerden de bewakers in de grote kelderruimten waar ze waren.
De wolven hadden maar een geringe voorsprong en ze wisten niet of ze waren gezien en of dat er bewakers achter hen aan zouden komen. Gebogen renden ze door de buizen in de bedorven lucht van rottende groente en faeces dat met water vermengd tot hun knieën reikte.
Bij het nemen van een bocht stootte Abdul met zijn enkel tegen een hoekpenant.
Een grote rat schoot over zijn been en vluchtte een smalle pijp in. Wanhopig probeerde hij zijn evenwicht te houden, maar hij kon zich nergens aan vast grijpen; hij gleed uit en ging bijna kopje onder in het rioolwater. Abdul stond wankelend op en werd weer voortgejaagd in zijn vlucht. De Arabische vloeken echoden door het buizenstelsel en dat riep de woede op van Xhavit.
'Houd je kop; zakkenwasser, kijk liever uit waar je loopt!'
Hoe verder ze wegvluchtten hoe warmer het riool werd en toen ze nauwe zijgang namen, een pijp met een diameter van anderhalve meter, baadden ze al gauw in het zweet. Het water belemmerde Abdul in zijn vlucht. Bij zijn val had zijn broek het stinkende water opgezogen en die plakte aan zijn huid.
Het gangenstelsel bracht hen snel enkele straten van het gebouw, tot ze links van hen in een doodlopende gang een ijzeren ladder ontdekten.
'Stop!' zei Abdul, die steeds meer moeite met het lopen kreeg, 'ik heb verdomme mijn enkel verstuikt.'
Xhavit ging de ladder op en duwde het deksel zo'n twintig centimeter omhoog.
'Shit, dat kloteding gaat niet open.'
De wolf klom hoger op de ladder en drukte zijn hoofd tegen de onderkant van het deksel. Die ging zo'n vijftien centimeter omhoog; het

was net genoeg om naar buiten te kijken. Xhavit vloekte zacht en daalde mopperend de ladder weer af.
‘We zullen moeten wachten; er staat een auto boven de put.’
Terwijl de wolven daar de wacht betrokken, zochten de bewakers vruchteloos de kelders af.
Na een half uur pakte Williams zijn walkie-talkie en riep de centrale op.
‘We begrijpen er niets van,’ zei hij. ‘Weten jullie zeker, dat er twee mannen de kelder in gingen?’
‘Ja; we hebben ze via sluis 17 oost binnen zien gaan,’ kraakte het uit het zwarte kastje.
‘Het is een raadsel,’ zuchtte de dikke, ‘absoluut onbegrijpelijk, want we kunnen ze niet vinden, die gasten zijn in het niets opgelost.’
Opnieuw kraakte de radio: ‘Lul niet; we hebben ze de kelder in zien gaan en er niet meer uit zien komen, dus ze moeten daar ergens in de buurt zijn. Misschien zijn ze de riolen ingegaan, ga daar maar eens kijken.’
‘Laat die kuttekoppen maar kletsen, Tom,’ zei Joe tegen zijn metgezel, die ongeïnteresseerd zijn schouders optrok. ‘Die humpies zitten boven voor de teevee naar een bokswedstrijd te kijken en hebben zelf niet goed opgelet.’ Hij pakte de dikke bij zijn arm: ‘zeg nou zelf, wat hebben die zwervers hier nou in één van de kelders te zoeken en wij zijn geen rioolratten.’
Er trok een spoor van twijfel over Toms gezicht, toen zei hij beslist: ‘weet je; we lopen alles nog een keer door en dan gaan we naar boven.’ Hij duwde zijn wijsvinger tegen de borst van de kleine: ‘Jij neemt de generatoren en de lift, dan neem ik de ruimte van de verwarmingsketels en de gangen.’

Eindelijk trok de auto weg.
Tot verbazing van een oude dame die haar poedel uitliet, kwamen de twee wolven uit het riool gekropen. Abdul, in zijn klamme kleren, hinkte naar een bank waar hij zich zwaar op liet vallen en voorzichtig trok hij zijn rechtersok naar beneden. De enkel was rood en lelijk gezwollen en toen hij er met zijn vingers op drukte, schoot de pijn door zijn been.
‘Weg hier, we lopen teveel in de gaten,’ bromde Xhavit.

'Zorg dan voor wat afleiding,' mopperde de ander. Hij keek bij die woorden schuin omhoog naar Xhavit; 'het is misschien een stomme vraag, maar wanneer laat je de zaak springen?'
'Nu,' antwoordde Xhavit.
Hij trok een zwart zendertje, niet groter dan een pakje sigaretten, uit zijn binnenzak, verschoof een palletje en toen hij de top van zijn wijsvinger op het zwarte knopje liet rusten, glimlachte hij dezelfde wanhopige glimlach, die hij tijdens hun eerste gesprek had laten zien.
'Hier hebben we het allemaal voor gedaan,' zei hij schor. Zijn vinger spande zich, drukte het knopje in en ze keken beiden naar een witte wolk aan de hemel, die langzaam voortdreef op de wind. Xhavit telde de seconden en bij de zesde hoorde hij een onderaards gerommel, alsof de duivels een gevecht voerden in de hel. Er gingen nog eens drie seconden voorbij en toen klonk, bijna bedeesd, de eerste ontploffing, direct daarop gevolgd door een dreun die de grond liet schudden en duizenden ruiten liet sneuvelen.
De luchtdruk van de ontploffing joeg door de riolering en sloeg de putdeksels in de wijde omgeving omhoog. Het was de totaalexplosie, wist Xhavit. De zeven resterende bommen waren allen tegelijkertijd ontploft. Alsof er een raket werd gelanceerd, kwamen de rookwolken tussen de wolkenkrabbers omhoog. Het gegil van de gewonden en het hysterische gekrijs van de geschrokken toeschouwers bracht de sirene van smart op gang en dat geluid golfde door Chicago en pijnigde de oren van de wolven. Auto's botsen op elkaar, doordat de bestuurders plotseling remden bij de algehele hysterie van de mensen die wegrenden.
Een monorail werd van zijn baan geslagen en lag als een vertrapte rups over de La Salle Street.
De wolven keken verbijsterd toe hoe het Kamasaki gebouw schudde. Het resultaat van de bomexplosies overtrof hun voorstellingsvermogen. Ze zagen hoe de muren los trilden van de fundamenten en hoe de gouden engel, die op het dak stond, naar beneden stortte. Maar ze zagen niet waar deze neerkwam, want de gevallen engel verpletterde een schoolbus vol kinderen. Iedereen keek huilend toe, toen de muren van het gebouw langzaam en onwillig in elkaar zakten en opnieuw schoten de stofwolken omhoog die de omgeving onder een grijs laken dekten. Overal braken

branden uit, doordat er gasleidingen sprongen en er droop een vuurregen van een auto, waarop een elektriciteitsleiding was gevallen. 'Kom, we gaan!' zei Xhavit grimmig en Abdul hinkte huilend naast hem voort.

In Chicago was het droog. Aan de plassen op straat kon Lance zien, dat het net was opgehouden met regenen. De warme hemel, waarin nog enkele witte wollige wolken dreven, veranderde geleidelijk van kleur naar het oesterrose, een kleur die SA39 prachtig vond en waarvan hij vaak vanuit zijn appartement genoot. De wind kwam van over Lake Michigan waaien en liet Lance huiveren in zijn dunne jack van baika. Tot drie uur die middag was het nog een doodgewone maandagmiddag in Chicago geweest, maar toen schudde de grond als door een aardbeving en Lance begreep, dat hij te laat was. Hij vloekte enkele malen hartgrondig en ging terneergeslagen op de trap van het Department of Public Works zitten. Hij sloot zijn ogen en van vermoeidheid liet hij zijn hoofd tussen zijn knieën zakken. Je overschat jezelf, klootzak, je kunt geen twee heren dienen! Nadat hij de eerste schok had verwerkt, hervatte Lance zich en hij probeerde zich te identificeren met de terroristen. Wat zou ik na een gelukte aanslag doen, vroeg hij zich af. Wegkomen leek hem het belangrijkste en wanneer het geen zelfmoordcommando betrof, was de vluchtweg één van de eerste zaken die de professionals zouden hebben geregeld. Zij zullen zich, ieder afzonderlijk, snel en ver van de plaats van de aanslag willen verwijderen en liefst nog onder de bescherming van de Islam. Als bij intuïtie nam hij een cab naar het vliegveld.
Onderweg naar O'Hare had Lance bedacht, dat de tickets natuurlijk al eerder waren gekocht. De terroristen zouden niet zo dom zijn om rechtstreeks een vlucht naar het Midden Oosten te nemen. Achter in de cab gezeten zocht hij naar een assistent in zijn personalyzer; ook al wist hij bijna zeker dat hij het hulpprogramma deze morgen niet uit het brain had overgenomen. Zijn vermoeden bleek waar en nadat hij zijn pécé-tje via een modem aan de telefoon had gekoppeld, tikte hij het nummer van de Yakazu 42 en vervolgens zijn personal code in. Binnen enkele minuten gaf Yakazu hem de naam en nummer van een employé op: O'Hare, die

hem van dienst zou kunnen zijn. Zonder te aarzelen belde hij het nummer en hij kreeg een bandje dat hem verzocht zijn telefoonnummer in te spreken. Safety-call, wist Lance. Op dit moment werd zijn nummer geverifieerd in NY en pas na het fiat van Yakazu zou men contact met hem opnemen. Het duurde nog geen minuut of zijn telefoon ging.
'Welke vluchten gaan er vandaag rechtstreeks naar Europa?' vroeg hij zonder omwegen aan de vrouw die zich meldde.
'Een moment,' en na enkele seconden vroeg ze: 'bent u aangesloten?'
Na zijn bevestiging, zei de vrouw: 'Dan laad ik het nu in.'
Op het screen van zijn personalyzer verschenen de zes vluchten, die deze avond nog naar Europa gingen: Frankfurt, Londen, Amsterdam, Londen, Rome en Parijs.
'Geef me de passagierslijsten van deze vluchten ook maar.'
'Moment.'
Even later verschenen de passagierslijsten en de vertrektijden van de vluchten op zijn scherm. 'Bedankt, ik bel misschien later nog!'
De eerstvolgende vlucht die in aanmerking kwam, zou over vijftig minuten vertrekken, dus liep Lance het eerst deze lijst door. Er waren teveel namen van personen die in aanmerking kwamen en SA39 begreep, dat hij zelf de passagiers zou moeten controleren. Op de personalyzer had hij de foto's gezien van de twee wolven, dus hij wist hoe de terroristen eruitzagen. Toen de cab voor de vertrekhal stopte, betaalde hij de chauffeur en ging op zoek naar het kantoor van de beveiligingsdienst.

Rustig, terwijl de chaos rondom escaleerde tot een inferno, liepen de terroristen over het parkeerterrein. Beiden waren in gedachten verzonken. Terwijl ze in richting van Loop liepen, wreef Xhavit de zijkant van zijn rechterhand, die pijn deed. Hij was er niet trots op, dat hij de oude vrouw met een korte nekslag had moeten doden en hij meende minuten later nog steeds het geblaf te horen van het hondje, dat bij haar lijk stond.
De terroristen sloegen rechtsaf een straatje in. Ze spraken geen woord.

Het straatje was een achterstraatje van een hotel op de W. Randolph Street, waar vuilniscontainers stonden en waar de geur hing van rottend voedsel.
Terwijl Xhavit achter Abdul aanliep, die door de verstuikte enkel steeds moeilijker vooruitkwam, gingen de gedachten van de man met tegenzin naar het post scriptum onder zijn brief. Wanneer het dan toch moest gebeuren, was dit de ideale plaats, meende hij.
Hij versnelde zijn pas en legde zijn hand op de rechterschouder van zijn maat.
‘Sorry, Abdul,’ zei hij met verstikte stem en hij probeerde het trillen in zijn stem te beheersen, ‘maar het is onderdeel van mijn opdracht.’ Zijn linkerhand schoot naar voren en klemde zich om de hals van Abdul, die verwonderd stil was blijven staan. Voordat hij zich realiseerde, wat er gebeurde, klemde de rechterhand zich om zijn hoofd en met een korte ruk brak Xhavit de nek van zijn partner.
Een diepe droefheid overviel hem en hij sleepte het ontzielde lijf achter één van de containers. Hier bleef de Arabier een ogenblik staan. Hij streek met zijn hand over zijn voorhoofd en tot zijn verwondering merkte hij, dat de tranen hem over de wangen rolden. De wolf voelde zich een Judas en het leek hem moeite te kosten om zijn gedachten weer te bepalen tot de realiteit. Maar eindelijk hervatte hij zich en Xhavit liep naar het Madison station van de CTA en nam daar de trein naar het vliegveld.

O’Hare

Lance stond achter de metaaldetector die de passagiers op wapens controleerde, toen hij één van de terroristen herkende. Het was de vlucht van 21.50 uur naar Londen. SA39 ontdekte de man direct; ook al had de Arabier zijn snor laten staan en droeg hij een hoed. Het was de man die ze Xhavit noemden en hij stond in een rij achter een jonge vrouw en een oude man, die een schilderij als handbagage meedroeg. Op het moment dat hun blikken elkaar kruisten, flitste er iets van wantrouwen in de ogen van de Arabier. Deze acteerde, alsof hij iets was vergeten, draaide zich om en wandelde de weg terug die hij was gekomen.
Lance aarzelde geen moment en schoot achter de man aan.

De Arabier keek om en zette het nu ook op een lopen. Het ongelooflijke gebeurde, want hoe moeilijk het ook was om door de douane te komen; hoe eenvoudig was het om terug te gaan. Xhavit dook onder het hek van de douane door en verdween in de menigte van de vertrekhal.
Gehoor gevend aan zijn instinct sprintte Lance in tegenovergestelde richting door de hal en vloog door de schuifdeur naar buiten. Hij had goed gegokt, want de Arabier was op weg naar de plaats waar de cabs stonden. De vrachtwagenchauffeur, een roodharige kleerkast met een aardbeienneus - kapotgeslagen in talloze gevechten - was bezig zijn wagen uit te laden. Hij zag Lance rennen, stopte even met zijn werk, omdat hij in zijn ooghoeken de Arabier aan zag komen.
'Houd de dief,' schreeuwde Lance en met een reflex, overgehouden uit zijn actieve boksperiode, gooide de man één van de dozen voor de vluchtende Arabier. Deze schrok, struikelde, sloeg tegen de grond, maar sprong even snel weer overeind. Lance was Xhavit echter al tot op enkele meters genaderd en de Arabier draaide zich lenig als een poema om. Als een goochelaar, die een truc uitvoerde, verscheen plotseling een mes in diens rechterhand. Met een kreet van woede sprong Lance omhoog. Hij probeerde een borsttrap, maar Xhavit was sneller en draaide razendsnel om hem heen. Een scherpe pijn trok door zijn bil, toen de Arabier hem daar raakte. Gedurende een hartslag meende Lance, dat hij echt was getroffen, maar toen zijn been zijn gewicht kon dragen, begreep hij, dat het slechts een vleeswond was.
De Arabier deed een aanval naar zijn onderbuik en in een tegenbeweging schoten Lance handen naar voren. Met een schok, die zich voortplantte door zijn hele lichaam, ving Lance de hand op en direct zette hij een middenhandsklem in.
Met een schreeuw liet Xhavit het mes vallen en nog voordat het steekwapen de grond raakte, schopte Lance de benen onder de Arabier vandaan.
'Jammer!', zei de special, toen zijn rechtervuist de slaap van de hulpeloos onder hem liggende man raakte. Hij herhaalde die woorden nog eens, maar dan met een aanvulling, toen hij de handboeien om diens polsen klikte. 'Jammer, dat ik te laat kwam!'

Dinsdag, 17 september.

New York

Monica had liggen dromen. Ze was nat tot op haar katoenen hemd; het enige dat ze 's nachts droeg en omdat ze er niets onder droeg, was dat voor haar het summum van frivoliteit. Het hemd was een veelgewassen kledingstuk, dat zijn kleur was verloren en door het wassen zo dun was geworden, dat het zacht als zijde aanvoelde. Monica keek op de wekker en zag dat het bijna één uur was. Wat ben ik nat, dacht ze. Heb ik nou gewoon liggen dromen of was het een nachtmerrie geweest? Ze liep naar de keuken, dronk wat melk dat ze aanlengde met lauw water. Een gewoonte die ze had overgehouden aan jaren terug, toen haar figuur nog belangrijk was en rillend, doordat alles aan haar plakte, kroop ze in bed.
'Ik heb geen zin om me douchen!', mompelde ze in de richting van Yellow de parkiet, die in zijn kooi onder een doek sliep. Ze kroop weer in bed en probeerde haar tweede slaap te vatten.
Net toen ze indommelde en zweefde tussen slaap en bewustzijn, rinkelde de visiefoon.
Monica wilde absoluut niet, dat iemand haar zo zag en ze schakelde het beeld uit, voordat ze de hoorn op nam.
'Monica Bluff!'
'Dag coach.' Het was Lance! 'Ik was te laat!'
Hij wachtte even en ze hoorde hem hijgen alsof hij hard had gelopen.
'Je hebt het zeker allemaal al wel gehoord en gezien. De klootzakken hebben een wolkenkrabber opgeblazen.'
'Ik heb het gezien op het nieuws,' zei Monica. Ze had de gehele avond naar het nieuws en de programma's gekeken die over de ramp gingen, die Chicago had getroffen.
'Ik heb één van die terroristen gearresteerd en opgeborgen bij de federals!
'De ander hebben ze ook,' zei Monica die zich nu eensklaps de nachtmerrie herinnerde. Ze had op een hihgway gelopen waarover honderden auto's raasden. Aan beide zijden van de weg stonden felgekleurde wolkenkrabbers in rode, gele en paarse kleuren. Terwijl ze over de weg liep en de auto's links en rechts langs haar heen vlogen,

veranderden de gebouwen bij iedere stap die ze zette in bloemen vol met knoppen. Van iedere bloem die ze passeerde, sprongen de knoppen open en dan werden zij en de auto's bedolven onder stuifmeel.
Ze hoorde Lance wat vragen en dat bracht haar terug in de slaapkamer.
'Waren er niet meer dan twee terroristen, coach?'
'Volgens ons waren er twee. De ander heeft de politie dood met een gebroken nek in een achterafstraatje gevonden. Het was de gezochte Abdul. Hij ligt in het mortuarium bij jou in Chicago, in Harrison Street.'
Lance hoorde de coach zwaar ademen.
'Jij hebt dus Xhavit op het vliegveld kunnen arresteren. Geweldig jongen, heel goed gedaan!'

Scott had slecht geslapen. Hij was al om vijf uur opgestaan, had wat crackers gegeten in de keuken en een flesje bier gedronken. Donker bier op de nuchtere maag deed hem goed; het was één van zijn kleine onopvallende eigenaardigheden. Onschuldig, maar het was tekenend dat hij hiermee na de dood van Eliza was begonnen. 's Morgens vroeg wandelde hij vaak naar de Manhattan Bridge. Het was maar een half uur lopen van zijn appartement en als hij op de brug stond, koos hij altijd voor de kant waar de golfstroom van de Hudson op hem toekwam. Op een dag had Scott gemerkt, dat water dat van hem wegstroomde, hem zwaarmoedig maakte. Het was dan net alsof alle energie uit hem weg vloeide. Stond hij echter aan de goede kant van de brug, dan stroomde de energie naar binnen en dan had hij na een tijdje het gevoel, dat hij de New Yorkse drukte weer aan kon. Zo ook vandaag; al was het verdomde koud en drensde er een miezerig regentje uit de loodgrijze hemel. Hij leunde over de brugreling en keek naar enkele kadewerkers, die zakken van een vrachtwagen op een pallet stapelden. Zwarte leren petten beschermen de mannen tegen de regen. Scott gaf er niet om of het nu regende of de zon scheen. Van de zon word je bruin en regen verfrist, was zijn stelregel. Fijne motregen gaf hem het gevoel onder een koude douche te staan en daar friste hij ook altijd van op. Hij trok de flacon uit zijn kontzak en nam een slok wodka; de zon scheen nu van binnenuit. Na een blik op het Empire State building, die in als een grauwe mastodont toekeek, daalde hij de stenen trap af naar South Street.

Zijn dienst begon pas om twee uur. Feitelijk had hij wel zin om nu al te beginnen, want wat moest hij anders doen? Maar toen hij enkele weken geleden meer dan zestig uur in de week draaide, hadden Monica en iemand van interne zaken gevraagd of hij het thuis wel naar zijn zin had. Vanaf dat moment had hij besloten zijn ijver wat te matigen, bang dat ze de één of andere psychologische reden zouden vinden om hem een tijdje op non-actief te zetten.
Nadat Scott tegen elven in de Canal Street koffie gedronken had, ging hij opnieuw naar de Hudson en hij keek naar een containerschip, dat tegen de stroom moeizaam vooruitkwam. Terwijl hij zijn lunch at: twee sandwiches en een groene appel, bedacht hij een plan om de Arabier uit zijn tent te lokken.
Tegen twaalven ging hij terug naar zijn appartement. Voordat hij zijn flacon met wodka vulde, pakte hij het pistool uit de la. De Brochard was meer dan een pakje cigarillo's en meer dan een flacon Wodka. Het pistool was iets, wat hij niet kon missen; een onderdeel van zijn 'zijn'. Het was het enige verlengstuk van zijn leven dat zijn ouder worden compenseerde; het was een kracht, groter dan die van een wereldkampioen boksen. Scott grinnikte en stak zijn de Brochard in zijn schouderholster en klikte die dicht. Daarna pakte hij het flacon, nam de lift naar beneden en startte de Jaguar. Op zijn dooie gemak reed hij naar de 131e Street. Zijn wagen zette hij met de neus naar 5th Avenue, achter een geparkeerde vrachtwagen en de auto werd bovendien beschut door het lover van een eik. Het was één van de weinige bomen in de straat. Scott stond achter de vrachtwagen en hield het portiek van het hotel, waar de Arabier woonde, in de gaten. Er was geen enkele beweging achter het raam en na ruim vier uur wachten begon Scott zich af te vragen of de Arabier wel aanwezig was. Geheel tegen zijn stelregel in: laat nooit merken dat je er bent, zocht hij contact met de Arabier en tikte diens nummer in.
De zoemer ging twee keer over, voordat Scott de klik hoorde, waarmee werd opgenomen. Direct daarop drukte hij op 'end'.
'Hallo,' antwoordde Havik door de zwijgende hoorn.

Hij lag op bed en had na een korte aarzeling de telefoon opgenomen. De Arabier kreeg geen reactie. Wel meende hij een klik te horen op het moment, dat hij de hoorn naar zijn oor bracht.
Scott, die op hooguit honderd meter afstand stond, schoof de portable terug in het leren foedraal aan zijn riem. Op zijn hotelkamer dus!
Kleumend stond de special in de straat die glom van de onafgebroken neerdrenzende regen. Om wat warmer te worden was Scott op een rooster gaan staan, waaruit stoom omhoog kwam. Onder zijn voeten wist hij het buizenstelsel van de metro. Af en toe trilde de grond, wanneer een trein als een geleid projectiel door één van de gangen schoot.
Plotseling zag Scott iets bewegen achter één van de ramen. Het was de Arabier die op een stoel voor het raam plaats had genomen.
Nadenkend staarde de man naar buiten. Er was iets in het telefoontje geweest, dat hem vertelde, dat dit niet het kiezen van een verkeerd nummer was geweest. De beller had niet op zijn stem gewacht; hij had enkel willen weten of hij in zijn kamer was.
De Arabier bleef nog eens een half uur achter het raam zitten. Hij at gezouten zonnebloempitten, die hij met zijn tanden stukbeet en met zijn tong pelde en waarvan hij de schilletjes met een boogje op de vensterbank spuugde. Toen stond hij op en stak het laserpistool tussen zijn broekband. Daarna trok hij een zwarte regenjas aan en dronk een glas water, voordat hij de deur uitging.
Staande voor de deur van zijn hotel keek hij links en rechts de 131e Street af. Daarna trok hij de kraag van zijn jas omhoog en rende vervolgens soepel naar de Ford, die zo'n vijftig meter verder stond geparkeerd. Op het moment dat hij de wagen optrok, zette ook Scott zijn oude Jaguar in beweging en hij volgde de Arabier, die richting Central Park, 5th Avenue opdraaide. Bij het stoplicht op de hoek van de 116e Street verraste de Arabier Scott bijna, want onverwachts zette hij de wagen langs het trottoir. De oude special zag, dat er uit de schaduw van het portiek een jongeman verscheen, die langs de voetgangers schoof en de man iets door het raam overhandigde. Scott greep de Leica met telelens, die naast hem op de stoel lag. Snel maakte hij enkele foto's van de jongen, die direct daarop weer in de menigte verdween.

‘Verdomme, waar ga je nu heen, zakkenwasser?’, mopperde SA14, toen hij even later achter de Ford aanreed die via de Canal Street, door de Holland tunnel richting New Jersey ging. Pas toen de wagen de Garden State Parkway opreed, richting Atlantic City, begreep hij, dat de Arabier op weg was naar het huis van de voorzitter van de World Council.
Via de Farmount draaide de Ford de Florida Avenue in waar de Arabier de wagen tegenover het Convention Center parkeerde.
Moorehead woonde in een appartementencomplex, dat Scott aan Greenwich Village deed denken. Vier flats die in een cluster waren gebouwd en op ieder front liep een metalen brandtrap zigzaggend omhoog. Tussen de flats waren smalle wegen, die de bewoners de gelegenheid gaven snel bij de centrale parkeerplaats te komen.
Terwijl de havik stil in de wagen bleef zitten, logde Scott, via de teletransmitter, op de computer in en hij zocht naar het trefwoord Moorehead.
CONFIDENTIAL! FILE IS ONLY FOR AUTHORISED USERS. WHAT IS YOUR PASSWORD?
Scott was niet gemachtigd voor het VIP level en vloekend belde hij de dienst.
Monica bleek er niet te zijn, want de telefoon stond doorgeschakeld naar het secretariaat waar Jeanny McAllister de telefoon opnam.
‘Maggie,’ vroeg Scott. ‘kun jij me wat informatie geven?’
‘Hi Scott,’ zei het meisje enthousiast, blij dat haar avonddienst meer inhield dan het lezen van boekjes, ‘wat wil je weten?’
‘Kun jij me vertellen waar Moorehead woont?’
Hij hoorde haar adem stokken. ‘Moorehead is toch dood, Scott.’ Haar stem had de toon van een bejaardenverzorgster.
‘Ja, dat weet ik ook!’ Verdomme; hij had er in de opwinding niet eens aan gedacht. Scott begon weer aan zichzelf te twijfelen; hij trok de flacon uit zijn kontzak en nam een flinke slok. Terwijl hij op Maggie wachtte, zag hij een rood puntje gloeien en hij begreep, dat de havik een sigaret had opgestoken. Een professional doet zoiets stoms niet, meende Scott en op dat moment werd hij uit zijn gedachten opgeschrikt door de stem van het meisje.
‘Moorehead woonde op 139 Florida Avenue.’

'Bedankt,' zuchtte hij somber.
Honderdnegenendertig! Hij zocht met de nachtkijker naar de nummering van de appartementen. Het huisnummer hoorde bij de flat op de hoek, die de bewoners een prachtig uitzicht op de Atlantische Oceaan bood. Hij stak de kijker in de zak van zijn regenjas, stapte uit de wagen en drukte het portier voorzichtig achter zich in het slot. Uit voorzorg liep hij zo'n honderd meter terug, voordat hij de straat overstak. Toen hij terug was op de hoogte van zijn wagen, bleef Scott een ogenblik in een steegje staan, dat doodliep op een elektriciteitshuisje.
Hij liep een paar meter verder en ging in de schaduw van de brandtrap staan. Aan het af en toe opgloeiende puntje zag hij, dat de man nog steeds in het portiek stond. Na enkele minuten maakte de vuurpunt een boog en smoorde in een plas op het wegdek. Alleen een absolute nul zou zo slordig te werk gaan en Scott begreep, dat er iets niet klopte in het gedrag van de man. Behoedzaam sloop hij naar een boom enkele meters verder van waar hij het silhouet van de Arabier beter in de gaten kon houden. Hij trok de infraroodkijker uit de buitenzak en stelde die in op het portiek.
Plotseling werd het venster naast de ingang van de flat verlicht. In het zwakke schijnsel van een peertje zag Scott het bleke magere lichaam van een jongen, die zich voor een fonteintje begon te wassen. Gegeneerd, omdat hij zich een voyeur voelde, draaide hij een ogenblik de kijker weg en toen hij opnieuw de kijker op het portiek richtte was de havik van het ene moment op het andere verdwenen. Waar zit die smeerlap, vroeg hij zichzelf verontwaardigd af. Dat hem dit, de beste volger van de dienst, overkwam. 'Houdini is er niets bij,' mompelde hij zacht voor zich heen. Daarna sloop hij terug naar de brandtrap en kroop diep weg in de donkerste schaduwen, die deze hem bood. In het donker tastte hij naar zijn heupflacon en opnieuw nam hij een slok. Ook al had hij zijn keel net geolied; deze leek dicht gesnoerd door een plotseling opkomende angst. Doodstil bleef hij zitten.
Verdomme, voor het eerst in mijn leven ben ik echt bang, dacht Scott. Een special die bang is moet ophouden, want hij brengt niet alleen zichzelf, maar ook anderen in gevaar. Het was één van die verdomde stelregels in de dienst die hard, maar juist was. Scott trachtte zich te

vermannen door de gedachte, dat de man niet eens wist dat hij werd gevolgd.
Er ging zo een kwartier voorbij en juist op het moment dat Scott had besloten om maar in de Jaguar te gaan zitten, voelde hij dat de havik in zijn nabijheid was. Hij voelde hoe zijn spieren in zijn rug samentrokken; het was een gevoel, een kramp die zich over zijn rug uitbreidde.
Geleidelijk schoof Scott achteruit de doodlopende steeg in. Zijn instinct functioneerde nog volmaakt; dìt was gevaar en hij realiseerde zich plotseling, dat de havik daar voor hèm was. Moorehead was dood en hij was de havik gevolgd naar een jachtterrein dat de Arabier zelf had uitgekozen. De terrorist had in de gaten gekregen, dat hij werd geschaduwd en hij, grote stommeling die hij was, was in de val getrapt.
De oude man voelde de aanwezigheid van de huurmoordenaar hier in zijn buurt en steeds verder schoof hij achteruit, terwijl hij de Borchardt met gestrekte armen voor zijn borst hield.
Er was een schimmige beweging; iets dat lichter was dan de omringende duisternis en Scott hield zijn blik onafgebroken gericht op de plaats waar hij meende die te hebben gezien.
Onverwacht werd hij door het gewicht van de Arabier tegen de muur gegooid en een grove hand sloot zich om zijn keel. In een reflex en met alle kracht die hij in zijn oude lijf had, liet Scott een puntige knie omhoog schieten en daarmee raakte hij de man vol tussen de benen. Het geluid dat die stoot veroorzaakte, was een schorre kuch, dat uitliep in een langgerekte kreun en dat had tot gevolg, dat de druk op zijn strottehoofd een moment minder werd.
Met een ruk bevrijdde Scott zijn hoofd. Maar nog geen seconde later raakte de Arabier hem tegen de zijkant van zijn hoofd en Scott ging neer. De Borchardt werd tijdens zijn val uit zijn handen geslagen. Alles ging zo snel, dat hij de revolver niet eens had kunnen gebruiken.
Op datzelfde moment viel er een lichtstraal in de steeg en een raam boven hen werd geopend.
'Maak ergens anders herrie vuile zatlappen,' klonk een geagiteerde mannenstem.
De Arabier schopte Scott tussen zijn ribben en toen de havik zag, dat de man uit het raam keek en zich tegelijkertijd realiseerde, dat deze hem

eventueel zou kunnen identificeren, vluchtte hij weg in de alles bedekkende schaduwen.
‘Vuile zatlappen, ik bel de politie!’ Het raam werd gesloten en het licht ging uit.
Krachteloos keek Scott de Arabier na. Geleidelijk werkte hij zich op zijn knieën, waarbij alle botten in zijn oude lijf pijn deden. Opnieuw nam hij een slok wodka. De scherpe prikkeling bracht hem terug op de wereld. Ik ben te oud, dacht hij wrang, ik ben op mijn retour en de gedachte, dat hij machteloos was, maakte hem bijna aan het grienen.
Toen hij eindelijk rechtop stond en zijn eerste wankele stappen deed, stootte zijn voet tegen iets, dat op de grond lag en dat een schrapend geluid veroorzaakte. Bukken deed teveel pijn; dus liet Scott zich op zijn rechterknie zakken. De zak heeft mijn revolver niet eens meegenomen! Hij pakte het wapen en controleerde het.
‘Je bent een lul, stomme muzelman,’ zei hij zacht en in gedachten hoorde hij de scherpe stem van zijn instructeur: Je wapen, Sunderland, koester en verzorg je als je vrouw! Wie raakt er nu zijn vrouw kwijt, meende Scott en zijn gedachten vlogen naar Eliza.
Terwijl hij daar zo geknield lag, danste de lichtstraal van een zaklantaarn de steeg in en die kwam snel op hem toe. Scott draaide zijn bovenlichaam om een vluchtweg te zoeken, maar op hetzelfde moment schoot hem te binnen, dat de steeg doodliep. De havik was zo snel, dat hij geen kans kreeg om op te staan. Zijn handen dwaalden over het koude en gladde metaal en ze trilden van spanning, toen hij het op de dreigende gestalte richtte.
'Stop!' schreeuwde hij, maar er klonk slechts een schor gekras.
De havik stopte niet.
‘Stop dan verdomme, ik schiet!’
Op het moment dat de huurmoordenaar hem met de lichtstraal probeerde te verblinden, schoot Scott. De Borchardt schokte in zijn handen en het geluid werd in de smalle gang van alle kanten weerkaatst. Het licht van de lantaarn zwenkte weg en opnieuw richtte de special zijn wapen en schoot de resterende zeven patronen in het lichaam van de geheimzinnige man, die de havik werd genoemd. Nog steeds geknield en

de revolver met beide handen vasthoudend, keek Scott naar de man die na een laatste stuiptrekking dood was.
‘God hebbe zijn ziel,’ fluisterde hij en een gevoel van rust doortrok zijn lichaam. Hij stond op; de adrenaline zorgde er voor, dat hij de pijn niet voelde.
Via zijn portable belde Scott de débé-beetles om de havik weg te halen en leunend tegen de muur. Onder het raam van de man die zo luid had geprotesteerd, rookte hij een sigaar. Hij wachtte tot hij het gegil van de naderende ambulance hoorde en tegelijk met de mannen in hun korte witte jassen, arriveerde de city police.
Een joviale man, die Scott zich herinnerde als luitenant Brooker, kwam op hem af. De politieman herkende hem niet; pas nadat Scott zijn WIScard had laten zien, trok er een glimlach over zijn gezicht. ‘Ach natuurlijk, special Sunderland, zo begroette hij Scott.
‘Zaak voor ons’, reageerde Scott; ‘het lijk kan naar de Doc van het WIS’. Hij groette Brooker door zijn hand op te steken. Scott startte de auto en het was onmogelijk het gevoel van bevrediging in te tomen. Zijn handen die het stuur vasthielden trilden en hij voelde het zweet naar zijn polsen lopen. Hij trok zijn zakdoek tevoorschijn en droogde zijn gezicht en handen. Adrenaline!, wist hij; het was als morfine, want hij voelde geen enkele pijn van het gevecht.

Luid zingend reed Scott naar zijn appartement en nog boordevol adrenaline liep hij de hal van het flatgebouw binnen. Bij de balie bleef hij staan om van de portier de post in ontvangst te nemen. Terwijl hij weglopende de post doorkeek, wenste hij de man een prettige avond. Zoals hij onderweg had besloten, stapte hij op de twaalfde etage uit de lift, de rest van de etages zou hij in training afleggen. Zijn voeten begonnen te roffelen op de treden, maar na negen etages kreeg hij pijn in zijn zij. Zijn benen werden moe; hij had pijnlijke voeten en hij hijgde van vermoeidheid. Twaalf etages, het was teveel! Toen hij boven was en de sleutel in het slot probeerde te steken, trilden zijn handen. Nadat hij de deur geopend had, strompelde hij het appartement binnen. Zijn ogen, zwaar en troebel van vermoeidheid, vervormden alles. Hij struikelde

over zijn voeten en liet zich met een plof in de makkelijke stoel vallen. Toen hij weer wat op adem was gekomen en tot normaal denken in staat was, grinnikte hij, omdat het gevoel van euforie terugkwam. Toen hij vanmiddag achter de Arabier aanging, vooral op het moment dat hij neerhurkte in het donker, besefte Scott voor het eerst, dat de dood een mogelijkheid was. Je probeert een klus te klaren, dacht hij toen, maar de mogelijkheid te sterven draag je met je mee. Nu had hij de havik toch maar mooi uitgeschakeld. Scott voelde zich de jager, die zijn prooi had neergehaald en hij schurkte zich behaaglijk in zijn stoel. Verdomme, ik ben toch nog niet uitgerangeerd! Hij nam een slok whisky uit het glas dat hij had ingeschonken en recapituleerde de dag vanaf de morgen, dat hij op de brug over de Hudson had gestaan, tot het moment dat zijn Brochard de laatste patroon uitspoog. Niets van de dag liet hij weg en niets liet zijn herinnering achter; hij kon onder het genot van zijn glas van de dag genieten. Het was gegaan zoals behoorde te gaan, dacht hij tevreden; een actie zoals men die van een special kon verwachten.

Woensdag, 18 september.

New York

De gehele morgen was in euforie verlopen. McMurry had gebeld en Scott en Lance waren uit naam van President Brewer gecomplimenteerd. Ze hadden met zijn drieën koffie gedronken en doughnuts gegeten op het kantoor van Monica. Ondanks de beperkte ruimte omdat de coach vond, dat de specials buiten het werk moesten doen, was het gezellig geweest. Tegen twaalven waren Scott en Lance naar huis gestuurd: verplicht prestatieverlof.

'Nog even naar Los Braseros?', had Scott gevraagd, maar Lance had nog wat werk te doen.

Het was vrijdagmiddag tegen een uur of drie en het verkeer op de 5th Avenue werd drukker en drukker. De kantoren stroomden leeg en mannen en vrouwen haastten zich nu de werkweek ten einde was naar de metro en de transits. Het beloofde een goed weekend te worden; er was nagenoeg geen smog: lumen 85. Maar het goede weer gold niet voor Monica, die zat achter haar bureau declaraties te fiatteren, toen de telefoon ging.

'Da Rosa Lomba is het slachtoffer; hij wordt in het Battery Park, dicht bij de Ferry die naar het Vrijheidsbeeld vaart neergelegd.'

'Met wie spreek ik?'

'Haast je nu maar, anders is de voorzitter dood!'

De stem was schor en gejaagd, als van iemand die speed slikte en voordat Monica nog iets kon zeggen, werd de verbinding verbroken.

Na de dood van Goodman en Moorehead wist iedereen, dat ook da Rosa Lomba gevaar liep, maar dat ze getipt werd kwam als een verrassing. Scott en Lance had ze zelf naar huis gestuurd en Monica staarde in gedachten voor zich uit.

Na een paar seconden pakte ze de telefoon.

Wat ze ging doen, was tegen haar zin, want Lance zou uit zijn vel springen en ook zij mocht het hoofd van de anti-terroristenbrigade niet. Maar ze realiseerde zich, dat Nathan Scofield bellen het verstandigste was, wat ze in deze situatie kon doen.

De hoorn werd direct opgenomen.
‘Scofield.’
‘Met Monica; ik kreeg een telefoontje dat da Rosa Lomba wordt neergeschoten’
De vrouw meende, dat ze hoorde grinniken, voordat hij antwoord gaf.
‘Het zal wel loos alarm zijn. De specials hebben prestatieverlof heb ik gehoord, die zijn er zeker niet?’
‘Nee!’
‘Da Rosa hè?’, vervolgde Scofield; ‘dan mogen we geen risico lopen. Ik ga met je mee.’
‘Goed,’ zei ze gelaten; ‘ik sta beneden voor de deur.’
Nathan Scofield kwam tegelijk met haar naar buiten.
Monica ging achter het stuur van de Rover zitten en ze negeerde de ontevreden uitdrukking op zijn gezicht, want dit was zijn eer als man te na.
‘Waar is het?’, vroeg hij stuurs, toen hij naast haar zat.
‘De Ferry in Battery Park!’
De wagen schoot weg. Via de 8th Street draaide ze Broadway op en na enkele minuten parkeerde Monica de wagen aan de West Street. Snel liepen ze door het park richting Ferry. Scofield was in een licht kostuum gekleed en op zijn mager, zonnebankgebruinde hoofd stond een witte Panama. Hij leek zo uit een advertentie voor herenkleding gestapt.
In schril contrast met zijn slanke gestalte liep Monica naast hem: een blozende, gezette vrouw in bloemetjesjurk. Bij iedere stap die ze zette, danste het grijs krullende haar om haar ernstige gezicht, waarop haar volle brede mond nu een venijnige streep was.
De coach en het hoofd letten niet op elkaar: Nathan niet op Monica en Monica niet op Nathan. Beiden lieten hun ogen ronddwalen op zoek naar de grote gestalte van de voorzitter van het WHF, maar ze zagen hem niet.
‘Loos alarm,’ klonk het naast haar en Monica draaide zich moedeloos naar Nathan om.
Over zijn schouder keek ze met toegeknepen ogen naar iets, wat zich ver achter zijn rug afspeelde. Plotseling lichtten haar grijze ogen op.
‘Praat rustig door,’ siste ze tussen haar tanden.

Terwijl Nathan door kletste en tot haar verrassing een onverwacht gevoel voor humor toonde door het Amerikaanse volkslied te declameren, pakte ze de Walther uit haar schoudertas.
Op een meter of dertig afstand zag ze drie mannen met elkaar praten. Eén van die mannen was da Rosa Lomba en voor het groepje stond een oude trompettist die Almost Persuaded speelde. De trompettist waarover Scott het heeft gehad, flitste het door haar heen.
De neger helde ver met zijn gezicht achterover en hield zijn ogen in vervoering gesloten. Monica wist bijna zeker, dat ze slechts tot spleetjes waren toegeknepen en dat de muzikant de mannen nauwlettend in de gaten hield. Al spelende schuifelde hij in de richting van het groepje.
Monica zag dat de rechterhand van de muzikant in zijn broekzak verdween; er iets uithaalde en dat ergens bij het mondstuk in de trompet stopte.
'Laat je vallen,' riep Monica en terwijl Nathan naar de grond dook, richtte ze het pistool en schoot het blaasinstrument uit de handen van de trompettist.
Deze reageerde vliegensvlug, dook in elkaar, draaide zich om en zette het toen op een lopen. Na enkele meters keek hij over zijn linkerschouder en plotseling scheen hij zich te bedenken. Hij bleef staan en bracht zijn hand naar zijn mond. Daarna hief hij in een machteloos gebaar zijn armen op en zeeg, na enkele seconden, in elkaar.
Bij alles wat er gebeurde, had Nathan met twinkelende ogen toegekeken.
'Goed zo, meisje!', prees hij en zijn varkensoogjes glinsterden, toen de trompettist neerstortte.
Maar het meisje luisterde niet. Monica rende naar het slachtoffer en duwde da Rosa Lomba opzij, die samen met de andere mannen bij de neger stond.
De oude man lag op zijn rug en haalde rochelend adem.
Ze boog zich voorover, omdat de man iets probeerde te zeggen en ze bukte zich nog wat verder.
'Sorry coach,' hoorde ze hem fluisteren.
Toen viel haar op, dat ze iets bekends zag in de trekken van de oude neger en ze knielde bij hem neer. De snor, het haar en de wenkbrauwen

waren grijs geverfd en van dichtbij zag ze, dat de rimpels in het gezicht met grime waren aangezet.
'Lance,' stamelde Monica in plotselinge herkenning, 'ach God!'
Zijn mond vertrok zich in een poging tot een glimlach.
'Verdomme, het is Blakefield,' hoorde ze nu ook Nathan boven zich.
Aan de ogen van de gewonde special zag ze, dat hij iets wilde zeggen. Hij vormde zijn lippen tot een O en daarbij vormden zich bloedblaasjes in zijn mondhoeken, die knapten en in een iel stroompje een kronkelende weg zochten naar zijn oor.
Monica boog tot haar oor bijna zijn lippen raakte. 'Zeg tegen Scott, dat het da Rosa niet was', klonk het onverwacht hard, gevolgd door een bloedgolf die Monica terug deed deinzen. 'Het … is,' maar verder kwam hij niet en het hoofd van Lance zakte opzij; er trok een siddering door zijn lichaam en de vrouw wist, dat het de ziel was die zijn lichaam verliet.

Monica had met gebalde vuisten, die ze strak lang haar lichaam naar beneden duwde, bij zijn bureau gestaan. Nathan was met een ouderwetse percolator bezig om koffie te zetten. Godnogantoe, de wrede ironie is dat zij, die als een moeder van de jongen had gehouden, de oorzaak van zijn dood was. In een gebaar van troost raakte Nathan even haar arm aan.
Monica was in Battery Park gebleven tot de ambulance was gearriveerd en Lance had afgevoerd en daarna had Nathan haar naar kantoor gereden. Tijdens de rit was ze licht in haar hoofd geworden, maar nu ging haar adem zwaar en leek het alsof ze zou stikken.
'Mijn god, dat mij dit moet overkomen,' fluisterde ze.
Nathan draaide zich om: 'Wat zeg je?' Maar ze hoorde hem niet en het hele gebeuren kwam uit haar herinnering naar boven. De oude muzikant die de trompet aan zijn lippen bracht en dankzij haar kloekmoedige optreden even later dood op de keien lag.
Bij die herinnering gilde ze, maar de kreten van smart bleven binnen haar lichaam. Het uitte zich alleen in het nerveus ballen en ontspannen van haar vuisten.

'Ik begrijp het niet,' mompelde ze zacht voor zich heen; 'dit had hij toch niet hoeven te doen; hij had alles wat zijn hartje begeerde.'
Juist daarom, zei haar verstand. Je had het kunnen weten, op zijn minst kunnen vermoeden. Wie kan een luxueus ingerichte sliver betalen? Wie rijdt er in zo'n dure auto en heeft pas een gouden Douglass gekocht?
Nathan onderbrak haar gedachtengang en zette een kop koffie voor haar neer.
'Drink maar, dat zal je goed doen!'
'Heb je geen whisky?' vroeg ze.
Hij schudde zijn hoofd.
Dat had ze kunnen weten, want Nathan had vroeger gedronken en mocht niet meer.
De man begon troostend tegen haar te praten, maar het herhaaldelijk noemen van Lance naam joeg haar de deur uit. Onvast liep ze naar haar kantoor en ze liet zich op een stoel vallen omdat haar benen, die haar niet meer konden dragen, trilden.
Het was haar lot geweest. Ze had zich als vrouw tegenover de macho Nathan willen bewijzen en daarom had ze geschoten. Weliswaar had ze alleen de arm van de jongen geraakt, maar door haar had hij zichzelf omgebracht. In wanhoop vroeg ze zich af of ze eerst niet had moeten roepen.
'Nee, om den donder niet!' schreeuwde ze om zichzelf te overtuigen; 'dan was ik te laat geweest en had hij da Rosa Lomba vermoord.'
De deur ging open en Scott kwam binnen.
Monica schrok toen ze zijn afgetobde gezicht zag: SA14 was plotseling oud geworden.
Scott deed de deur langzaam en zacht dicht, alsof Lance hier lag opgebaard. Hij knikte, ging op de stoel aan haar bureau zitten en hij legde zijn handen op het bureaublad.
'Heb je hem gezien?' vroeg Monica.
Scott schudde zonder iets te zeggen zijn hoofd.
Het verdriet om de dood van Lance had hem overrompeld en het hing aan hem als een loden last die al zijn bewegingen en gedachten vertraagde.
'Hij was een moordenaar,' fluisterde Monica.

Scott hief zijn arm op alsof hij een slag afweerde.
'Ik houd hem liever in mijn herinnering, zoals hij was.'
'Natuurlijk,' fluisterde de coach, 'dat doe ik liever ook. Maar voor mij is het niet zo eenvoudig: Ik heb hem vermoord!'
Ze huilde zachtjes en Scott sloeg zijn armen om haar heen.
'Het is erg!'
Nee, dacht Monica, zeg alsjeblieft niks Scott, vertel me niet hoe erg je het vindt. Ze wilde niet aan Lance denken. Ze wilde niet aan zijn opgetogen telefoontje denken toen hij de terrorist in Chicago had gearresteerd. Hij was zelf een verdomde moordenaar!
'O God,' kreunde Monica en ze boog zich voorover tot haar hoofd op haar knieën lag, 'ik heb hem vermoord.'
Toen begon ze te huilen en het was het bevrijdende gehuil, dat de spanning bij haar wegnam.
Scott stond op en ging naast haar op het bureaublad zitten en hij legde zijn hand troostend op haar rug.
'Houd maar op coach. Jouw schuld is het niet; je deed alleen maar je plicht en je wist toch niet dat het Lance was.'
De schorre stem troostte haar en na een tijdje onderdrukte Monica haar verdriet. Ze snoot haar neus en dronk wat water uit het glas, dat Scott haar aanreikte.
'Voordat hij stierf, zei Lance nog iets,' zei Monica nahikkend.
'Wat?'
'Ik moest je zeggen, dat het niet da Rosa Lomba was.' Even hield ze zich stil, toen zei ze: 'alleen jij weet wat het betekent.'
'En?'
'Verder niets,' zei ze schor, 'toen was hij dood.'
Er kwam een harde blik in zijn ogen en Monica wendde haar blik af. Als Scott zo reageerde, dan was dat om bang van te worden. De special maakte over het algemeen een aangename indruk, maar als hij stug keek, werd hij een heel ander mens. Kil en gevoelloos!
Zijn vingers trommelden nadenkend op het blad en hij trok zijn ogen tot spleetjes waardoor ze bijna onzichtbaar waren.
'Ik denk, dat ik het wel weet!' zei hij bitter. 'De jongen bedoelde Gayyour. Ik heb ontdekt, dat die rijke Turk, door de moorden op Goodman en

Moorehead, het merendeel van de aandelen in ATC heeft verworven. Hij is het, denk ik, die ook de moordaanslag op da Rosa Lomba uit heeft laten voeren.' Hij knikte; 'Lance werkte vast voor die Jordaanse smeerlap!'
'Ja, maar waarom?' vroeg de coach.
'Ik heb geen flauw idee. Eerlijk gezegd heb ik geen antwoorden; alleen een rits vragen waarom die klootzak voor de Arabier is gaan werken.'
Scott voelde zich gekwetst en misselijk, toen hij de deur uitliep, woedend dat hij zich zo in de jongen had vergist.

Van kantoor was Scott rechtstreeks naar Los Braseros gereden. Hij voelde zich ellendig en dat was nog niet eens het woord, dat zijn gemoedsgesteldheid benaderde. Met zijn voeten op de stang en met zijn ellebogen leunend op de bar zat hij in hun stamcafé.
Kirky keek naar Scott, die in zichzelf zat te mompelen.
'Verachtelijke droplul,' hoorde hij hem zeggen, 'verdomde klootzak!' Dan met stemverheffing: 'Whisky, please!' De oude hield zijn hand op de pols van Kirky tot zijn glas bijna vol was. De barkeeper knikte, zei niets en keek medelijdend in de blauwe, betraande ogen. Als barkeeper had hij heel wat mensenkennis opgedaan en Kirky herkende bij de man het echte verdriet. De Mexicaan voelde gewoon dat hij niets mocht vragen. Zou er iets met de neger zijn gebeurd waarmee de oude man altijd samen was, vroeg hij zich af en hoofdschuddend ging hij verder met het glazen spoelen.
Ik begrijp het niet, dacht Scott. Ik begrijp er echt geen reet van. Geld alleen kon voor de jongen toch niet de drijfveer zijn geweest en dat verdomde trompet spelen waarvan hij nooit iets had geweten. Nee, zei hij tot zichzelf, buiten het gevoel voor ritme, dat iedere neger in zich heeft, heb ik nooit iets van muzikaliteit bij hem gemerkt.
Scott schudde zijn hoofd en schopte in machteloze woede tegen de stang.
'Ik meende nog wel, dat ik die klootzak kende,' bromde hij.
Ook al was Lance één van de psychopaten waartegen de dienst vocht; aan de jonge special kon Scott met de beste wil van de wereld geen hekel hebben. Daarvoor had hij teveel met de jongen meegemaakt en was hij volwassen genoeg om te weten, dat hij zelfs van de jongen hield.

Opnieuw schopte hij vertwijfeld tegen de stang. Verdomme, had Eliza nog maar geleefd, dan had ik me niet zo ellendig gevoeld. Zijn gezicht klaarde op bij de gedachte aan haar. Toen zijn vrouw nog leefde, had ze hem altijd met raad en daad terzijde gestaan.
'Nog één!' Hij knikte naar Kirky die automatisch de fles whisky greep, die hij naast Scott op de bar zette en hem daardoor de gelegenheid bood zich naar een diepe verslagenheid te drinken.
Scott zat een tijd stil voor zich uit te staren. Het moest Gayyour zijn! Dat had Lance met zijn laatste woorden bedoeld. Wat kon het anders zijn? Het was de laatste boodschap geweest, voordat magere Hein hem haalde. De jongen was behoorlijk te keer gegaan: Goodman, Moorehead en de aanslag op da Rosa Lomba; het waren allemaal aandeelhouders van Bestronic geweest. De overgebleven aandeelhouders waren da Rosa Lomba, WCI en ATC. Volgens de fata hadden de overgebleven partijen automatisch de aandelen van de vermoorden in bezit gekregen. Het gouvernement participeerde voor drieënvijftig procent in het WCI, en had dus de meerderheid der aandelen van deze investeringsgroep. Van het ATC was de Turk Gayyour eigenaar en dat voor de volle honderd procent! Scott nam een slok van de whisky en recapituleerde: op dit moment is Bestronic dus opgedeeld in veertig procent aandelen WCI, vijftig procent aandelen ATC en tien procent van da Rosa Lomba. Hij knikte naar zijn spiegelbeeld, dat gebroken werd door de rij flessen aan de muur tegenover hem en hij schrok van zichzelf.
'Ja Scott,' zei hij luid genoeg om Kirky op te laten kijken, 'dat houdt in dat de ATC, bij de dood van da Rosa Lomba, in werkelijkheid het bewind over Bestronic voert en de eigenaar een Arabier wordt!' Hij begon te lachen, maar er klonk geen vreugde in door en langzaam maar zeker gleed Scott af naar een toestand, die net nog geen dronkenschap genoemd mocht worden. Concentreren kon hij zich niet meer; zijn gedachten dwaalden overal heen, maar iedere keer kwamen ze terug op het punt van de werkelijkheid: de dood van de jongen. In gedachten zag hij Lance naast hem aan de bar zitten met die ondeugende uitdrukking op zijn gezicht, wanneer hij hem een van zijn avontuurtjes vertelde.

Donderdag, 19 september.

Akaba

Omar Gayyour, de rijke industrieel en aandeelhouder van Bestronic, hoorde van de dood van de trompetspeler, terwijl hij met een gezelschap dineerde in zijn buitenhuis, dat gelegen was in Akaba aan de Rode zee. Zijn zoon Moeri was tien jaar geworden en de trotse vader was in gesprek met een generaal van het Jordaanse leger. Aan zijn linkerzijde zat zijn tafeldame, een blond meisje met een kuiltje in een wilskrachtige kin en zomersproeten rond haar wipneusje, maar zij kreeg nagenoeg geen aandacht van Omar. Wellicht werd de beruchte rokkenjager, die in de internationale pers veel aandacht kreeg voor zijn uitspattingen, geremd door de jaloerse blikken van zijn vrouw. Zij zat aan het andere eind van de tafel en was in gesprek met de minister van cultuur.
Vlak voordat het moment was aangebroken, dat de mannen zich zouden terugtrekken in de nevenzaal, waar over enkele minuten danseressen optraden, kwam een bediende in een witte boernoes aanlopen. In de nabijheid van Omar begon hij dingetjes op tafel te schikken en te verplaatsen. Het was de afgesproken manier om de aandacht van zijn heer te trekken.
'Wat is er Momed?', vroeg Omar na een 'excusé moi' tegen de generaal.
De man kwam naderbij en fluisterde: 'De trompetspeler is dood!'
'En da Rosa Lomba?'
'Ook!' antwoordde Momed, die niet wist, dat dit bericht bezijden de waarheid was.
Omar grijnsde en plotseling begon hij bulderend te lachen. Hij klopte de generaal vriendschappelijk op diens schouder.
De generaal, die veel mensenkennis had opgedaan in het Jordaanse leger, hoorde dat het de onverschillige lach was van een man die een goede mop had gehoord en dat was voor hem genoeg om te vragen: 'een vrolijk bericht?'
Omar grijnsde opnieuw en dacht: Het heeft geen nut de generaal te informeren over de opdrachten die ik de trompetspeler heb gegeven. Opdrachten die ervoor hebben gezorgd, dat ik groot aandeelhouder van Bestronic ben geworden, wat inhoudt dat ik de totale zeggenschap over

het bedrijf heb gekregen. Wanneer het convenant morgen wordt geratificeerd en het Astros-project mettertijd in dienst treedt, ben ik, doordat mijn bedrijf de geleidingssystemen van de raketten fabriceert, in staat druk uit te oefenen op ieder land in de wereld. Immers ik: Omar Gayyour heb een duplicaat van het geleidingssysteem, zodat ik, naast de geautoriseerden van de Wereldraad, ieder land kan aanvallen. Ik ben één van de heersers van de Wereld. Dat alles overdacht Omar, maar hij zei: 'Het is onfatsoenlijk Generaal; ik weet het en eigenlijk zou ik het niet moeten vertellen, maar ik hoor net, dat ik in een transactie heel veel geld verdiend heb.'
'Proficiat,' zei de Generaal, 'vrolijkheid omdat u de economie van Jordanië steunt, behoeft geen excuus!'

Washington
Toegegeven, het was bijna banaal om wantrouwen te hebben tegen McMurry. Het ondefinieerbare wantrouwen, dat altijd in de specials leefde, was voor vastgeroeste geesten niet te begrijpen. Scott had echter dit onbestemde gevoel en dat bracht hem op het Department of Justice. Hij verschool zich achter het idee, dat hij enkele weken geleden nagelaten had de Inspector General te interviewen. Maar de ware reden was, dat Scott vond, dat het buitengewoon merkwaardig was, dat de belangrijke man geen rol gespeeld had in alles wat onder zijn verantwoording plaats vond. Als special had hij via de WIScard toegang tot alle overheidsgebouwen en in een ingeving nam hij de lift naar de vierde etage waar McMurry kantoor hield.
De secretaresse van de Inspector zat in een kamer, die zeker tweemaal zo groot was als die van de coach en bijna zo groot als Scott's appartement en dat stak hem.
De blonde, gezette vrouw van middelbare leeftijd deed hem aan de Majoor Greenwold van de militairen denken.
'Is generaal McMurry aanwezig?'
Haar tot dunne lijntjes geëpileerde wenkbrauwen gingen omhoog, toen ze opkeek.

‘De generaal is in bespreking,’ zei ze met een defensieve stem, ‘had u een afspraak?’
Hij liet zijn identiteitskaart zien en er gleed een schaduw van minachting over haar gezicht.
‘Ik zal de generaal vragen of hij even tijd voor u heeft,’ zei ze met een intonatie in haar stem, die hem verzekerde, dat hij weinig of geen kans had.
Scott had de neiging om ‘hij was toch in bespreking,’ te zeggen, maar hij kreeg zijn genoegdoening toen ze terugkwam.
‘U kunt naar binnen gaan.’
Geringschatting was in rood op haar gezicht gelegd.
Scott bleef een ogenblik in de deuropening staan. Het kantoor had de afmeting van een balzaal. Op de vloer lag een dik tapijt van een kleur blauw die alleen in zo’n soort kantoor tot zijn recht kwam. Met uitzondering van het panoramavenster hingen er aan de drie overgebleven wanden grote abstracte schilderijen en er stonden overal bakken hydrocultuur. Een vergadertafel met twaalf stoelen stond rechts naast de ingang en op zo’n vijftien meter afstand ontwaarde Scott een groot bureau waarachter de Inspector General zat.
‘Meneer Sunderland,’ klonk het hartelijk, ‘neemt u toch plaats,’ en de man wuifde met zijn hand naar één van de stoelen tegenover hem aan het bureau.
Ik heb het in mijn leven verkeerd gedaan, dreunde het in Scott’s hoofd, terwijl hij naar het bureau liep. Terwijl hij plaats nam, vroeg McMurry sniffend: ‘Wat wilt u drinken?’
De generaal leek verkouden.
‘Water, please!’
Blijkbaar werd er door de secretaresse meegeluisterd, want terwijl Scott naar de prachtige staande klok keek, die achter het bureau tegen de wand stond, werd door een langbenige juffrouw een fles met een glas binnengebracht.
Terwijl ze haar billen exhibitionistisch naar achteren stak, schonk ze het glas vol.
‘Wat verschaft me de eer,’ vroeg McMurry toen het meisje de kamer verlaten had.

'Onderzoek,' loog Scott.
'Onderzoek waarnaar?' McMurry snifte opnieuw en veegde met een zakdoek lang zijn neus. 'Hooikoorts zei hij tegen Scott, die knikte.
'We zijn nog steeds aan het onderzoeken hoe de informatie betreffende het Astros-project naar buiten is gekomen.' De generaal keek begrijpend
'En nu zou ik u ...'
De klok sloeg vijf uur. Zo luid en helder dat Scott zijn vraagstelling een ogenblik door de klok liet onderbreken. Na de vierde slag klonk er een vreemd trrrr, doordat de ketting het zware gewicht een stukje door de tandraderen trok.
Scott wist niet wat het precies was; er trok een zenuwachtig trilling vanuit zijn buik omhoog. Een vibratie, ijl als het geluid van de hoge C die op een strak gespannen vioolsnaar wordt gespeeld. Toen dook het gescramblede gesprek op uit de donkerste diepten van zijn herinnering en het ontbrekende stukje van de puzzel viel op zijn plaats. Met grote ogen van verbazing keek Scott de generaal aan; hij zag diens lippen bewegen in een vraag, maar hij hoorde de stem niet.
'U was het die da Rosa Lomba belde,' zei hij met strakke stem.
McMurry keek hem niet begrijpend aan.
'Ik weet niet over welk gesprek u het hebt.'
'Een gescrambled gesprek dat u op vrijdag 13 september met da Rosa Lomba voerde.'
'Ach dat,' zei de generaal binnensmonds. 'Ja, en wat hebt u daar eigenlijk mee te maken?'
'U bedreigde hem'
'Dat deed ik niet.'
'Wat betekende uw opmerking, dat het hem zou spijten, anders?'
McMurry leunde achterover in zijn stoel en keek hem met milde spot in zijn ogen aan.
'Weet u iets van aandelen?' was zijn wedervraag.
'Het allernoodzakelijkste, denk ik.'
'Kijk, meneer Sunderland; ik probeerde de tien procent aandelen Bestronic, die da Rosa Lomba in bezit heeft van hem te kopen. Jullie zullen vast al wel hebben uitgevonden, dat de Arabieren het merendeel van de aandelen Bestronic verkrijgen, wanneer da Rosa Lomba zal

sterven. Misschien mogen we wel zeggen: op het moment dat hij wordt vermoord. Wanneer we hem konden overhalen die tien procent aan ons te verkopen - een transactie die hedenmorgen heeft plaatsgevonden - dan zou er evenwicht in de aandelenverhouding van Bestronic komen. WCI en ATC hebben dan beiden vijftig procent. Dat het gesprek van de tiende diende te worden gescrambled, behoeft geen uitleg. Hetzelfde lek dat het Astros-project naar buiten bracht zou wellicht ook de ATC kunnen informeren.'

Zonder een enkele uiting van ongerustheid glimlachte McMurry naar Scott en deze begreep, dat wat de man zei, waar was.

Scott veegde met de muis van zijn hand over zijn kaak en keek de generaal recht in de ogen.

'U beheert het aandelenkapitaal van de regering?'

Opnieuw glimlachte de generaal.

'Nee, vanzelfsprekend draagt de rekenkamer daarvoor de verantwoording. Maar u vindt het toch niet vreemd, dat ze bij alle moorden die er plaatsvonden en de verschuiving in aandelenpercentage, zeg maar de zeggenschap van de wereldraad bij Bestronic, dat ze daarvoor de Justitie inschakelden.'

De dikke man stond op van achter zijn bureau en legde zijn hand op de schouder van Scott.

'U hebt goed werk gedaan Sunderland, mijn complimenten. Meer dan wat u deed, kon men niet van u verwachten.'

Nadat Scott afscheid had genomen en in de lift stond dacht hij: Je hebt lekker lullen McMurry. Alles bij elkaar heeft het WIS de laatste tijd weinig tot klaarheid gebracht. Negen doden, dat was het saldo. Hij sloot zijn ogen en toen schoot hem de radioreportage te binnen, die hij in het vliegtuig hoorde, toen hij op weg naar McMurry was: In Arizona was een bus met tweeënvijftig schoolkinderen in een ravijn gestort met een dodental van zevenendertig. Ach, alles is zo betrekkelijk, meende hij in filosofische somberheid. Ik denk, dat ik maar eens op werkvakantie naar Jordanië ga, daarna word ik weer privé-persoon.

New York
Scott zat op het balkon. Een leeg bord met macaroniresten stond naast hem op de grond. Als dessert schonk hij zich een Famous Grousse in. Hij nam een flinke slok, stond op en leunde tegen de reling. Daar bleef hij een paar minuten staan en staarde naar de contouren van de wolkenkrabbers, die aan de oever van de Hudson stonden. Tussen de gebouwen zag hij de boordlichten van schepen, tankers en sleepboten, die naar hem knipoogden.
Een relatie; ik moet er eerst nog eens goed over denken, nam hij zich voor.
Luciënne was een fantastische vrouw en hij was verliefd. Echter; er was een grote maar, want hij had de dood van Eliza nog steeds niet verwerkt. Ik heb mezelf er de tijd niet voor gegeven, wist hij nu èn hij had gedacht, dat het makkelijker zou zijn. Drieëndertig jaar was hij getrouwd geweest. Hij had iedere porie van Eliza's lichaam gekend en ieder rimpeltje. Hij glimlachte triest voor zich uit. Ja, dacht hij, ik heb het ontstaan van ieder rimpeltje meegemaakt en van veel van die rimpeltjes ben ik de oorzaak geweest. Na haar dood was Lance in zijn leven gekomen en hij was van die jongen gaan houden. Scott pakte de fles en drukte die tegen zijn bonkende voorhoofd. Godnogantoe, hij had nooit gedacht dat de dood van de jongen dezelfde impact zou hebben als de dood van zijn vrouw. Hij bracht de fles naar zijn lippen en nam een slok. Hij had liefde voor die jongen gevoeld, maar die was dezelfde weg als Eliza gegaan.
Scott deed een zwakke poging zijn tranen te onderdrukken, maar hij was alleen en wie zou een oude, huilende man verwachten op de 24e etage van het gebouw waar hij woonde. Opnieuw nam hij een slok whisky en hij nam zich voor, dat dit voor vandaag de laatste zou zijn. Hij boog zich naar voren en zag beneden zich de gele en rode lichten van het verkeer. Toen draaide hij zich om, bukte zich en nam het lege bord van de vloer. Hij ging naar de keuken en toen hij het bord in de afwasmachine zette, besloot hij Luciënne te bellen.
Hij noemde haar naam en de videofoon koos haar nummer.
'Ik heb een tijd niets van je gehoord?', begroette ze hem toen ze hem zag.
'Vier dagen!' Zijn stem stokte even: 'Lance is dood!'

'Ja, dat is verschrikkelijk.' Ze wist blijkbaar niets van de rol, die de jongen had gespeeld; 'het is echt verschrikkelijk,' zei ze nog eens.
'Lance is dood,' herhaalde hij toonloos en ze zag, dat hij tranen in zijn ogen had.
Ze kreeg een hoestbui alsof ze zich verslikt had.
'Ik heb gehoord, dat jullie de zaak hebben opgelost,' zei ze toen ze op adem was gekomen.
'Nee, de zaak is nog niet achter de rug.'
Ze wilde reageren, maar hij vervolgde: 'Ik ga een tijdje op reis.'
Hij zag, dat ze slikte en hem verwijtend aankeek.
'Oh!' zei ze somber, 'waar ga je heen?'
'Dat weet ik nog niet,' loog hij, 'maar ik wil de zaken eens op een rijtje zetten. Ik bel je wel als ik thuis kom.'
'Is dat alles, wat je me te vertellen hebt?'
'Ja,' en in dat woord klonk oprechte spijt door.
'Wees voorzichtig, lief!', en hij zag de tranen op haar wangen.
'Ja, natuurlijk.'
Haar lippen trilden, voordat ze de woorden vormden waarvan ze wist, dat Scott die wilde horen.
'Ik hou van je,' zei Luciënne.
Somber en terneergeslagen, doordat hij met zijn gevoelens geen raad wist, legde hij de hoorn op de haak en wuifde achteloos naar de telefoon, alsof Luciënne daar stond.
'Sorry schat, maar het is beter zo.'
Besluiteloos liep Scott door de kamer; plotseling ging hij voor de spiegeltegels staan; hij keek naar zijn spiegelbeeld en ze glimlachten tegen elkaar.
'Ik ga die klootzak vermoorden,' zei hij.

Vrijdag, 20 september.

Madrid

Het was warm voor de tijd van het jaar. De wind, die over de hoogvlakte van Nieuw Castilië woei, was de afgelopen nacht aangewakkerd tot kracht zes. Ze wierp het stof op van de Plaza de Oriënte en speelde een dartel spel tussen de rij pilaren van het Palacio Real.
In dit oude koninklijke paleis, dat zo'n drie eeuwen geleden in opdracht van Philip de derde was gebouwd, werden de vredesbesprekingen gehouden.
Het was nu bijna vier uur en de vijf en zeventig leden van het TWO zaten in de rood gestoffeerde stoelen achter hun lessenaars in de Kroningszaal. Dr. Awad Bin Laden, die als voorzitter optrad, had zojuist een stemming gehouden over het door Rusland ingebrachte plan om de voedseltekorten in de wereld via een conservering, opslag en distributiesysteem op te vangen. Dit voorstel dat de naam COD had gekregen, was aangenomen en Natas Aganov, de indiener van het plan, zat vergenoegd rond te kijken
'S Morgens waren er drie nieuwe leden geïnstalleerd; een Algerijn, een Japanse en een Indonesiër. De eerste en laatste versterkten de gelederen van de Islam en het aantal leden van de organisatie was nu tot de beoogde vijfenzeventig uitgebreid.
Alleen punt vier: De ratificering van het Howard verdrag, stond nog op de agenda.
Het Howard verdrag, een voorstel van de Brit John Howard, dat in de besprekingen van 2018 was ingebracht, betekende in consensus, dat de totale wapenvoorraad op de Wereld in vier termijnen van zes jaar zou worden teruggebracht tot twintig procent van het huidige niveau. Nieuwe militaire projecten mochten niet meer worden uitgevoerd en de Internationale controle op nucleaire en ruimtewapens - de ICNS - zou bij ratificering direct in functie treden.
De leden van the World Organisation en de DEI hadden zes jaren de tijd gehad om een mening te vormen over het Howard verdrag. Ze hadden alle voordelen en nadelen van het verdrag voor het door hen gerepresenteerde land kunnen bekijken en af kunnen wegen; ze hadden

gelobbyd, hun oor te luisteren gelegd en ze wisten op dit moment exact of ze voor hun argumenten eventuele medestanders zouden kunnen vinden.
Voordat het Howard verdrag ter discussie en stemming kwam, werd het woord gevraagd door Stanislaw Plockie, de nieuwe voorzitter van de World Council. Met een vastberaden gezicht drukte de Pool het knopje in, waardoor zijn microfoon werd aangezet.
'Dames en heren.' Hij liet zijn donkere ogen over de rijen afgevaardigden dwalen en boog zich wat voorover. 'In de laatste maanden voor deze conferentie zijn er zowel uit de World Council alsmede uit de DEI wederzijdse beschuldigingen geuit, die het doorgaan van deze conferentie in gevaar hebben gebracht.'
Het geroezemoes verstomde en iedereen keek naar de kleine man, die over zijn brilletje de zaal in gluurde.
'U en ik weten, dat organisaties zijn opgebouwd uit mensen en u en ik weten, dat zowel in de World Council als in de DEI, goede en kwade elementen zitten, verstandigen en dommen, gematigden en radicalen.'
Steel Brewer kneep zijn ogen en billen tezamen. Als dat maar goed gaat, dacht de President, die wist hoe snel de Islam op zijn teentjes was getrapt.
Plockie glimlachte. 'Ik ga ervan uit, dat de representanten van beide partijen - hier aanwezig - gematigd en verstandig zijn.
Vertegenwoordigers die uit principe of uit opportunisme een continuering van de wereldvrede nastreven.'
De President zag dat de afgevaardigden aan de lippen van de kleine man hingen.
'Als voorzitter van de World Council heb ik er behoefte aan om de conferentie te laten weten, dat het Astros-project, dat is opgezet om de aarde te beschermen tegen meteorieten, om weersgesteldheden op lange termijn te voorspellen en om doorlopend milieupeilingen te kunnen verrichten...,' En derhalve niet onder het Howard verdrag zal vallen, dacht de President. '...door de World Council zal worden uitgesteld tot 2026.'
De zaal schrok op en op het gezicht van Said Ben Rashid verscheen een triomfantelijke glimlach. Het heeft gewerkt, wist de Arabier.

Plockie ging verder. 'Dit voorstel doen we, omdat met recht en reden kan worden betwijfeld of de DEI met een positieve instelling naar de conferentie had kunnen komen, wanneer ze niet de zekerheid kreeg dat het Astros-project onder de controle van het ICNS zou vallen.'
Said knikte.
'Anderzijds geldt dit ook voor de World Council, wanneer zij niet de waarborgen krijgt, dat anderen nucleaire wapens ontwikkelen of huidige modificeren.'
Plockie tikte met zijn middelvinger op de lessenaar om attentie voor het volgende.
'Wij stellen dan ook voor de agenda uit te breiden met het punt van doorlopende controle van waarnemers van het ICNS in alle landen van de wereld op de uitvoering van het Howard verdrag.'
De woorden van de nieuwe voorzitter van de World Council waren de reden dat het Howard verdrag en het voorstel tot voortdurende controle van het ICNS in twintig minuten en zonder problemen werden goedgekeurd.
Direct na de vergadering ging President Brewer, samen met de nieuwe voorzitter van de Wereldraad, naar een zaal die als persruimte was ingericht.
In verband met de dood van Brian Moorehead had Brewer toegezegd Plockie te seconderen bij zijn eerste optreden als voorzitter tegenover de internationale media.
Vanaf de deur van de persruimte liep een met plastic lint afgezet pad, dat zich tussen de camera's door slingerde naar een podium. De mannen volgden dit pad, namen plaats achter de tafel en voordat de lampen aanflitsten, bewerkte een vrouw hun gezicht met een grote dot poeder.
Steel en Stanislaw knikten naar de pers en Stanislaw kneep zijn ogen dicht tegen de felle filmlampen.
'Openhouden,' corrigeerde Steel toen hij dit zag; 'je wilt er toch niet als een dombo uitzien.'
'Meneer de President,' Steel zag aan de badge dat het een Franse nieuwszender was, 'vond u de vergadering niet wat kort?'

'Nee, het gaat steeds beter met de internationale betrekkingen,' zei Steel met een beroepsmatige glimlach; 'we waren het snel eens over de agendapunten.'
'En het Howard Verdrag?' Het was dezelfde man.
'Ook!'
'En het Astros-project?' Dit keer was de vragenstelster een vrouw van de BBC en ze richtte haar vraag aan Stanislaw.
Geen katje om zonder handschoenen aan te pakken, meende Steel en hij keek met waardering naar het frêle figuurtje met de grote mond. Ik ben benieuw hoe Plockie het eraf brengt.
'Het Astros-project, zoals door de Islam voor de WSN te berde werd gebracht, is nooit een optie van de Wereldraad geweest,' antwoordde de Pool.
'Ja, maar de getoonde plannen waren toch geen verzinsels?' vroeg ze.
'Nee, de basistekeningen waren echt.'
'Met het woord basis suggereert u, dat er geknoeid is met de tekeningen.'
'De tekeningen van het Astros-project waren gestolen. Wat er na de diefstal met de tekeningen is gedaan, weet ik niet. In de versie, zoals ze op de televisie werden getoond, heb ik deze nooit gezien.'
'Maar meneer de voorzitter, was het Astros-project een reële optie?'
'Het Astros-project had een meervoudige functie; het was bedoeld als een permanente ruimtebasis met diverse wetenschappelijke doelen, zoals weervoorspellingen, meteorietenregens, controle op de ozonlaag, astronomisch onderzoek, enzovoort, enzovoort.'
'Geen militaire opties?' Dit vroeg de bekende Europese journalist Jim Postma.
De ogen van de Pool werden harder, toen hij de vragensteller van hoofd tot voeten opnam.
'Wat bedoelt u?'
'Geen agressieve bedoelingen?'
'In alle eerlijkheid kan men stellen, dat men bij ontwikkeling van het Astros-project controle uit kan oefenen op alle landen van de wereld. Maar het project was niet opgezet voor agressieve doeleinden.'
'Dus de zaken die in het debat voor de WSN werden geopperd, klopten niet?'

‘Nee, het waren hersenschimmen of hersenspinsels van het MOSQ.’
De vrouw van de BBC vroeg: ‘U praat over het project alsmaar in de verleden tijd, mag ik ervan uitgaan, dat er geen Astros-project komt?’
Stanislaw keek naar de President die ‘nee’ siste.
‘Neen, geen Astros-project!’

New York
‘De Pater patriae heeft gesouffleerd of gesproken’ zei Bray tegen Wassili.
Ze zaten aan een tafeltje in het River Café onder de Brooklyn Bridge en keken naar de live uitzending op de televisie.
‘Si fabula vera, quae te dementia cepit?’ vervolgde hij om indruk te maken op de cameraman.
‘Wat bedoel je?’ vroeg de Pool.
‘De President is gek om met zulke leugens te komen.’

Epiloog.

Het strand was breed. De blauwe golven vertoonden witte koppen doordat de altijd aanwezige passaatwind - windkracht vier - vanaf het strand woei. De zon scheen hoog aan de hemel en gaf de palmbomen als schaduw een donker aureool op het spaarzame gras. Op de veranda van het eenzame houten huis, dat op palen stond als bescherming bij hoog tij tegen het water, stond een donkere man het hekwerk te schilderen. De man was slank, maar gespierd. Zijn vrouw had een klein, soepel lichaam dat gebruind was door de zon. Haar zwarte haar had ze strak naar achteren geborsteld en onder een rieten hoed verborgen. De vrouw lag in een hangmat. Het boek dat ze las, had ze op haar buik gelegd en ze hield haar ogen genietend gesloten. Die hangmat had de man ‘s morgens vroeg tussen twee bomen gehangen. Grote verchroomde bouten had hij via pluggen in de stammen van twee volgroeide palmen gedraaid.
‘Ik denk, dat de nieuwsberichten worden uitgezonden, David,’ zei de vrouw plotseling, zonder haar ogen te openen.
De man veegde zijn handen af aan de doek die naast zijn dijbeen hing. Hij had de punt van de doek eenvoudig tussen zijn broekband gepropt en hij keek een ogenblik naar zijn mooie, naakte vrouw, terwijl hij zijn hand beschermend tegen de helle weerschijn van het water boven zijn ogen hield.
‘Ja,’ zei hij enkel en ging het huis binnen. In de hoek van de kamer stond een eenvoudige bandontvanger, een KCA met vier kanalen. De man wierp een blik op zijn horloge, klikte een schakelaartje om waardoor een groen oog op het paneel aan gloeide. Direct daarna zette hij een hoofdtelefoon op.
Op zijn hurken zat de man bij het toestel en hij luisterde aandachtig. Plotseling schrok hij op, kneep zijn ogen even samen, als een jachtluipaard dat in de zon ligt te spinnen en toen begon hij zacht te lachen. Na enkele minuten zette hij de radio uit en deponeerde de hoofdtelefoon op de radio. Hij liep naar een emmer, schepte met een houten lepel wat water op en goot dat in zijn mond. Toen hij weer naar buiten liep, veegde hij met de rug van zijn hand de waterdruppels van zijn kin

‘Omar Gayyour is vermoord”, zei hij tegen de vrouw.
Met tegenzin opende ze haar ogen; ze legde haar boek opzij en liet zich uit de hangmat glijden.
‘Omar dood.’ Ze onderdrukte een huivering, terwijl ze zijn woorden herhaalde.
‘Waar en hoe?’
‘In Amman, auto opgeblazen.’
‘Grote genade.’ Verbijsterd staarde ze voor zich uit, ‘als ze ons maar niet vinden!’
‘Jij bent Mirjam Dertouzos, gehuwd met David Trasker,’ stelde hij op kalme toon vast en hij sloeg geruststellend zijn armen om haar heup. Hij kuste haar op de schouder en liet haar los, pakte de kwast die hij op de rand van het verfblik had gelegd en doopte die in de beits.
‘Ze zoeken Hamada Frag en Marjka el Boehari,’ zei hij ter geruststelling; ‘wie zal die namen met de onze in verband brengen?’
Ze haalde haar slanke schouders op.
‘Er is er maar één en die is dood.’
De man knikte. ‘
Alleen Lance kon het vermoeden; hij kende onze procedures.’
‘Toeval dat hij, na desertie bij Narb’allah voor het WIS ging werken?’
‘Het was geen toeval,’ zei Hamada spottend; ‘hij was een infiltrant die je niet eens herkende.’
‘Hij herkende me wel! Hij noemde me subár, net als vroeger.’
‘Waarom leef je dan nog? Hij was ontmaskerd en wist dat we hem zouden doden.’
‘Ik denk dat hij dat niet kon!’ zei Marjka zacht, ‘Lance hield van me.’

Het Howardverdrag

Het jaar 2024. Twee machtsgroepen, verenigd in The World Organization, heersen over de wereld. De ene groep bestaat uit de op de islam gefundeerde landen van de DEI (Dar el Islam), en verenigd in de World Council zijn de resterende niet religieus gebonden landen. Tijdens de geplande vredesbesprekingen van 2024 zal het Howardverdrag worden geratificeerd, een overeenkomst bedoeld om de nucleaire en kosmische bewapening tussen beide machten te regelen. In een televisie-interview komt echter aan het licht dat beide machten activiteiten ontwikkelen om de wereldmacht te grijpen. Er volgt een spannende en gecompliceerde strijd tussen Arabische terroristen en twee speciale agenten van de World Intelligence Service.

REDLUM

Albert Redlum is het pseudoniem van een van de meest gelezen Nederlandse auteurs die voornamelijk exotische romans heeft geschreven. In deze weergaloos spannende thriller voert hij de lezer mee naar de wereld van 2024 waar onder andere elektronische intelligentie en draadloze communicatie de wapens zijn waarmee de opponenten elkaar bestrijden.

JUSTBOOKS